

ဒဂုန်ရွှေပျား

ကျောက်သေတ္တာလူသား

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၈၇၀၆၀၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၂၀၆၀၅

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၆၊ ဩဂုတ်လ)
- အုပ်ရေ - (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံး - ဇေယျာ
- ကွန်ပျူတာစာစီ - Quality
- အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ - ကျပ်

မာတိကာ

၁။	ကန္တရုဏ်သမီးပျို	၁
၂။	လေးနိုင်ငံတော်လှန်သူ	၁၄
၃။	ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ	၂၆
၄။	ခွေးကလေးဟော်ရီ	၃၅
၆။	ကြောက်စရာ ကြောင်ကြီး	၄၃
၇။	ကျောက်ခေတ်လူသား	၆၅
၈။	မတို့မာယာ	၁၀၀
၉။	ဆွံ့အနားပင်းသက်သေ	၁၂၄
၁၀။	သွားထောင်ချောက်	၁၃၉
၁၁။	ပျောက်ဆုံးသွားသော တယောတစ်လက်	၁၄၃
၁၂။	ပုလဲနက်ရတနာ	၁၅၇

ကန္တာရ၏သမီးပျို

ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံခြားသား လူမျိုးပေါင်းစုံပါဝင်သော နယ်ခြား ပြင်သစ် စစ်တပ်တွင် 'ဆာဂျင်' တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ 'ဗယ်ရီမို' ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံခြားသားပေါင်းစုံပါဝင်သော ပြင်သစ်စစ်တပ်ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး လက်ခံသော စစ်တပ်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ဆိုးရိုးတိုက်ခိုက်ပေတော့မှန်သမျှ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်တွင် ခိုလှုံသည်က များလေသည်။ စစ်သားများမှာလည်း စစ်ကိုအပျော်သဘောဖြင့် တိုက်ခိုက်သူများဖြစ်သဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် 'သေလျှင်လည်း ပြီးစေတော့' ဟူသော သဘောဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ဆောင်ရွက်တတ်ကြလေသည်။ အတိုက်အခိုက်သာမက အကြမ်းဖက်၍လည်း ထိပ်ခေါင်တင်၊ အသောက်အစား အပျော်အပါးဘက်တွင်လည်း ပြိုင်ဖက်ကင်းသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း နာမည်ကို ကြားရုံမျှနှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အမှုထမ်းသက်ကုန်ဆုံးရန် ၁၈ လမျှသာ လိုသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်မှာ ဆဟာရားသဲကန္တာရအလယ်ရှိ 'ဆီဒီဗရာဟင်' ရွာကလေးရှိ ကင်းစခန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တည်းတည်း တည်းတည်းဖြင့် လိုက်ပါသွားရ၏။ သို့သော် စစ်သားတို့မည်သည် စစ်မှုထမ်းဆောင်နေသည့်အတွင်း ရောက်လေရာအရပ်တွင် ပျော်စမြဲဖြစ်၍ ငရဲနှင့်နတ်ပြည် ခွဲခြားနေရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ၁၀ ရက်ခန့်ရှိလျှင် အသားကျ၍လာခဲ့လေပြီ။

www.burmeseclassic.com

၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အတိအကျ ပြောရမည်ဆိုသော် ၁၁ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်မှာ အထူးသဖြင့် ပျော်ရွှင်မိတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရုပ်ရည်ချောမောသော 'အေရှာ'ဆိုသူ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လခကို ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ထုတ်ရလေရာ ရသမျှ လခကလေးများသည်လည်း ဘရန်ဒီဘိုးဖြင့် ကိစ္စချောရတော့၏။ ရွာ၌ ကဖီးကလေးတစ်ခုမှာ မစ္စတာကတ်ဆိုသူ စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ဦးက ဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဆိုင်ကလေးကိုသာ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုနေကြရ၏။ ဆိုင်ကလေးအနီး၌ 'ကြောင်နက်'ခေါ် ကပွဲရုံကလေးတစ်ခုလည်းရှိရာ နေ့၌အချိန်များတွင် ရုပ်ရွာလေ့အတိုင်း ကပြသည့် ကျေးရွာကပွဲများရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ငွေကလေးများဖြင့် အခပေး၍ ကြည့်ကြရ၏။ အကများမှာလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်ဘဲ ကြေးနီရောင်အသားရှိသော မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏ဗိုက်သားနှင့် ရင်သားတင်သားများကို လှုပ်ယမ်း ကပြသော အကမျိုးများဖြစ်၏။ ကိုယ်ကို မြွေကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကာ ကြောင်မြည်သကဲ့သို့ အသံမျိုးဖြင့် သူတို့၏ ဂီတတေးသီချင်းများကို သီဆိုကြ၏။ ဤသည်ပင် အပျော်အပါး ခေါင်းပါးလှသော ကန္တာရကြီးအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပျော်ရွှင်မှု၊ အပန်းဖြေမှုများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် အရက်မူးနေသဖြင့် လမ်းမှားပြီးလျှင် ရှေ့တံခါးကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ဘဲ နောက်ဖေးဘက်မှ ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ပြီဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရာ မြေတွင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခြေချော်ကျကာ ရှေ့သို့လက်ထောက်၍ လဲသွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကပွဲခန်းအတွင်းမှ တေးဂီတသံများကိုကား ကြားရဆဲပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒူးထောက်လဲရာမှ မိမိကိုယ်ကို မိမိအပြစ်တင်ကာညည်းတွား ရေရွတ်လျက်ရှိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်ပြီးလျှင် နောက်ဖေးတံခါးတစ်ခုမှထွက်၍ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့လာနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာနေသူမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါမှ သူ၏ခြေကျင်းသံများကို ကြားရသဖြင့် လူမည်းမကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး ပေါင်းစုံပါဝင်သော နယ်ခြားစစ်တပ်မှ တပ်သားများကို လူတိုင်းလိုပင် ရွံ့ရှာကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် လန့်၍ ပြေးလိမ့်မည်ဟု ပထမတွေးမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့်အတိုင်း မဟုတ်ပေ။ လူမည်းမကလေးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မတ်တပ်ရပ်နိုင်ရန်

www.burmeseclassic.com

တူညီဖေးမပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အင်္ကျီမှ မြေမှုန့်များကိုပင် လက်ဖြင့်ခါပေး၏။ မိန်းကလေးမှာ အသက်ကလေးကလည်း ငယ်ပြီးလျှင် ရုပ်ရည်ကလည်း သနားတမားရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိစဉ် ၎င်းက -

“အထဲခဏဝင်ပါဦးလားရှင်၊ ကျွန်မသခင်မအေရှာက ရှင့်ကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် တိုက်ချင်လို့ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဘာကွယ့်၊ လက်ဖက်ရည် ဟုတ်လား၊ ငါ မကြိုက်ပါဘူးကွယ်”

မိန်းကလေးသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်အား ရပ်၍စောင့်နေလေသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ကြုံရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသူများထက် ပို၍အံ့ဩတတ်ခြင်း၊ စိတ်ဝင်စားတတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်၏။ ယင်းတို့သည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပြောညံ့မှုများ ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးအပေါ်၌ အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိနေလေပြီ။

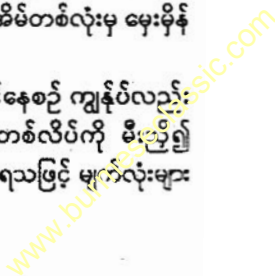
“ကဲကွယ် မင်းက ရှေ့ကသွားပေတော့၊ ငါလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လက်ဖက်ရည်မကလို့ အဆိပ်ပဲတိုက်တိုက် သောက်မယ်ဟေ့”

လူမည်းမကလေးသည် လက်ဆွဲမီးအိမ်ဖြင့် ရှေ့မှလမ်းပြကာ ကျွန်ုပ်အား မနီးမဝေးရှိ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အိမ်ကလေးမှာ သာမန်တစ်ထပ်အိမ်ကလေး တစ်လုံးဖြစ်၍ နံရံများမှာ ရွှံ့စေးများဖြင့် ကျံထား၏။ တံခါးတစ်ခုကိုဖွင့်၍ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်သွားရာ တစ်ခဏမျှ လျှောက်မိသောအခါ ခန်းဆီးများကာထားသည့် အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ မိန်းကလေးသည် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကိုကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ အိမ်ကလေးမှာ အပြင်မှကြည့်လျှင် ရွှံ့နံရံများဖြင့် ခပ်စုတ်စုတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အတွင်း၌မူ ကြမ်းပြင်၌ ကော်ဇောကြီးများ ခင်းထားလျက် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများသည် လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ ရှိသည်။ အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် နံရံ၌ ထပ်ထားသော ခုံရည် နှစ်ခုရှိရာ ကူရှင်များပေါ်တွင် ပန်းဖောက်ထားသည့် ပိုးထည်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား ခုံရည်ပေါ်တွင် နေရာပေးခဲ့ပြီးနောက် အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား အပေါ်တွင်ဆွဲချိတ်ထားသည့် မီးအိမ်တစ်လုံးမှ မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်တစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

နူးညံ့သော ခုံရည်ပေါ်၌ နောက်သို့ ခပ်မှီမှီထိုင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း အတော်အတန် အမူးပြေစေရန် ‘ကော်ပိုရယ်’စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ ခပ်ပြည်းပြည်း ဖွာလျက်ရှိစဉ် ခြေကျင်းသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် မျက်လုံးများ

၄ □ ဝုန်ရွှေမျှား

ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့သော် ထိုအကြိမ်၌ကား လက်ဆွဲမီးအိမ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လမ်းပြခေါ်လာသည့် မိန်းကလေး မဟုတ်တော့ချေ။ ၎င်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ချောမောသူ ကချေသည်မတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အသားမှာ မည်းသည့်ဘက်ထက် အဝါနှင့်အဖြူဘက်သို့ များလျက် အရှေ့တိုင်းသူတို့ ချောပုံ ချောနည်းဖြင့် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပြင်သစ်နယ်ခြား စစ်တပ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁၄ နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဆာဟားရား သဲကန္တာရအတွင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် မြို့ရွာများသို့ အနံ့အပြား ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ လူအမျိုးမျိုးကို တွေ့ဖူး၍ ၎င်းတို့ အမျိုးသမီးများနှင့်လည်း ဆက်ဆံဖူး၏။ သို့သော် ယခုအမျိုးသမီးကဲ့သို့ အဆင်ပြေ၍ လှပတင့်တယ် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေ့ဖူးချေ။

သူသည် ကြယ်ပြာရောင်အဆင်းရှိသော ပိုးဆာဒီကို ဝတ်ဆင်လျက် လက်ဝဲဘက် ပခုံးစွန်းကို သိုင်းခြုံကာ မြင်းခွာပုံရွှေချိတ်ဖြင့် တွယ်ချိတ်ထား၏။ နဖူးအလယ်တွင် လက်ဝါးပြင်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ကျောက်စိဆံနိပ်ဖြင့် မည်းနက်၍ ခပ်ဖွာဖွာရှိသော ဆံပင်များကို ဖိနှိပ်ထားသည်။ ပါးလွှာသောသူ၏ ဆာဒီသည် သေးသွယ်ပြောပျောင်းသော သူ၏ ကိုယ်နေအမျိုးအစား အတွင်းသားတို့ကို မသိမသာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ယင်းအဝတ်တို့မှာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် 'ဘီကနီ' ရေကူးဝတ်စုံထက်ပင် သူ၏အတွက် ကြည့်ရှုကောင်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

သူသည် 'အေရှာ'ဆိုသူ အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော ခုံရှည်၏ တစ်ဘက်စွန်းတွင် ကပိုကရို ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏တောက်ပသော ညှို့မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ညှို့ခြင်းခံရသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ သို့သော် သူသည် စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြောချေ။ တစ်ခဏမျှကြာသော် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာလေရာ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ၏ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏အခြေအနေကိုလည်းကောင်း သတိမရတော့ဘဲ လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဆွဲယူလိုက်မိတော့၏။

ထိုအိမ်ကလေးမှ ကျွန်ုပ်ထွက်သွားသောအခါ 'ကြောင်နက်' ကဖိဖော့ ပိတ်ပြီဖြစ်၍ အတော်ပင် ညဉ့်နက်နေလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။

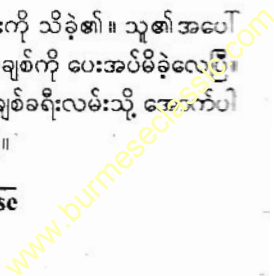
ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် 'ညဉ့်အားလပ်ခွင့်' အခွင့်ရယူ၍ အေရှာထံသို့ လာရောက်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းတမ်းသော စစ်သားဘဝမှ နုတ်ပြည် သို့ရောက်နေခဲ့ရာ အချိန်များစွာမကြာမီ စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့၏။ စစ်မှုထမ်းရန် ၁၇ လမျှသာ လိုတော့သည်ဖြစ်ရာ စစ်ထဲမှထွက်လျှင် ကျွန်ုပ် မွေးရပ်ဇာတိသို့ မပြန်တော့ဘဲ အာဖရိကမြောက်ပိုင်း၌ပင် လူမည်းများနှင့် ကန္တာရ ရွာတစ်ရွာ၌ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်တော့မည်။ ဤကဲ့သို့ နေထိုင်လျှင် အိမ်ထောင်ပြုရမည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လျှင်လည်း 'အေရှာ'ကိုသာ လက်ထပ်ယူတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အေရှာ၏ဘဝကို သိရှိပြီးဖြစ်၏။ သူ၏မိဘများမှာ 'ဆီဒီဗရာဟင်'ရွာပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျက်စားနေထိုင်သော 'နော်မက်'ခေါ် အိုးအိမ်အတည်တကျ မရှိဘဲ ၁၁ကန္တာရအတွင်း တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ လှည့်လည်နေထိုင်သည့် လူမျိုးစုတစ်စု၏ သမီးပျိုဖြစ်ခဲ့၏။ အေရှာ၏မိဘများသည် အေရှာ ၇ နှစ်သမီးအရွယ်ကပင် ဆပ်ကပ်တစ်ခုသို့ ရောင်းစားခဲ့၏။ ၁၁ နှစ်သမီး အရွယ်တွင် ညဉ့်ကလပ်တစ်ခု၌ ကချေသည်မကလေးဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ၁၄ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ အတော်ပင် လူကြိုက်များ၍ နာမည်ရခဲ့ပြီးနောက် ထိုအချိန်မှစ၍ ဆဟားရားသဲကန္တာရ ရွာစွန်ရွာငယ်များနှင့် မြေထဲပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများသို့ လှည့်လည်ကပြခဲ့၏။ ငွေကြေး အတော်အတန် စုဆောင်းမိသောအခါ ကချေသည်အလုပ်ကို စွန့်ပြီးနောက် ဤရွာတွင် အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ဝယ်ယူကာ အတည်တကျ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရသော မတည်ငြိမ်သည့်ဘဝကို ဤအတိုင်း ကျွန်ုပ်သိခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ သူသည် အသက် ၁၉ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ဘဝအတွေ့အကြုံများကား အတော်ပင် များဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

သူ့အား အတည်တကျ ပေါင်းသင်းနေထိုင်မည့်အကြောင်းကို ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်က ဖွင့်မပြောသေးဘဲ ရှိနေခဲ့ရာ တစ်နေ့သော ခရစ်စမတ် ညနေချမ်းအချိန်တွင် ဖွင့်၍ပြောလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သဘောအရ သူသည် ကျွန်ုပ်၏စီမံချက်ကို ဝမ်းပန်းတသာ လိုလိုချင်ချင် လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ "မောင်ရယ် နောက်တစ်နှစ်ကြာမှ ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စကို အခုကနေပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေရတာလဲ" ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်၍ပင် နေမိသေး၏။

ဤမျှအထိသာ ကျွန်ုပ် 'အေရှာ'အကြောင်းကို သိခဲ့၏။ သူ၏အပေါ်၌ကား ကျွန်ုပ်၏စစ်သားဘဝဖြင့် ချစ်သော ပထမအချစ်ကို ပေးအပ်မိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝအချစ်ခရီးလမ်းသို့ အောက်ပါအကြောင်းတစ်ခု ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

အမှန်အားဖြင့် 'ဆီဒီဗရာဟင်' ရွာကလေးမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်သော ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်၍ အတန်ငယ်ဝေးကွာသော နေရာများတွင် ဆိုးခိုးတိုက်ခိုက်မှုများကို မကြာခဏ ကြားရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရွာကလေးမှာမူ အေးဆေးလှပ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူယက်တိုက်ခိုက်နေသူများ၏ အမည်စာရင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ စစ်တပ်သို့ ပို့လေ့ရှိရာ ရွာနီးချုပ်စပ်၌ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်လျက်ရှိသော တောပုန်းဓားပြတစ်စုသည် 'အလီဟာမစ်' ဆိုသူ ခေါင်းဆောင်ကာ ရွာကလေးများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်တင်ကုလားအုပ်များဖြင့် ခရီးသွားသော ကန္တာရခရီးသည်များကိုလည်းကောင်း လူယက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ခေါင်းဆောင်အလီဟာမစ်မှာ လူသတ်မှုပေါင်းများစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်လျက် ဘာဘာခေါ် ကန္တာရလူရိုင်းမျိုးဖြစ်သော်လည်း လူကြမ်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် အတော်အတန် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သတင်းရရှိထား၏။ ၎င်း၏ဓာတ်ပုံကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်မှ ရရှိထားပြီးဖြစ်ရာ 'အလီဟာမစ်' မှာ ဝရမ်းပြေးဓားပြတစ်ယောက်ဖြစ်လင့်ကစား သွင်ပြင်မူရာအားဖြင့် ထင်ရှားသော ဥပမိရုပ်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် လက်ယာဘက်မျက်လုံးကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက်ရှိသော ဓားခုတ်ရာကြီးတစ်ခုမှာ မူလဥပမိရုပ်ကို အတော်အတန် ပျက်ပြားစေလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ တောပုန်း ဝရမ်းပြေးနှင့် ခိုးသားဓားပြများကို များစွာ အရေးမထားဘဲ အသေးအမွှားမျှသာ သဘောထားပြီးလျှင် စစ်သားပီပီ သောက်စားမူးယစ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းလျက် ရှိကြကုန်၏။ ခရစ်စမတ်ပွဲနေ့ ညဉ့်ဦးယံတွင် ကျွန်ုပ်သည် စပိန်လူမျိုး ပီဒရို၊ ဩစတေးလီယန်လူမျိုးဟန်နှင့် ဝစ်လီ၊ ဗူလဂေရီယန်လူမျိုး ဆာရာ အစရှိသော အပေါင်းအသင်းရဲဘော်များနှင့် မစွတား 'ကတ်' ဆိုသူ စစ်သားဟောင်းကြီး ဖွင့်လှစ်ထားသော ကြောင်နက် ကဖီးပျော်ပွဲစားရုံသို့ သွားရောက်ကာ အရက်များကို တပျော်တပါးလောက် လျက်ရှိကြကုန်၏။

ပထမ ကျွန်ုပ်က ဖန်ခွက်များကို ဖြည့်ပေးရသော အလှည့်ပြီးပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ်တွင် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်အတွင်းစိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည့်အကြောင်းကို ကြိုတင်သိမြင်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

သို့ကြည့်လိုက်ရာ ကြီးမားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးတစ်လက်၏ ပြောင်းဝတည့်တည့်သို့ ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်၍နေလေသည်။ သေနတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ချိန်ထားသူကို ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ် မှတ်မိ၏။ သူ၏ လက်ယာဘက်မျက်လုံးကို အထက်အောက်ကန့်လန့်ဖြတ်လျက်ရှိသော အမာရွတ်ကြီးမှာ ဓာတ်ပုံထဲ၌ထက်ပင် ပို၍ထင်ရှားသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှုံ့စေးမြေပေါ်

သို့ လျင်မြန်စွာ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်၏။ သို့ထိုးချရာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အနီးဆုံး အော်
နှစ်ယောက်ကိုပင်ဖက်၍ လှဲချလိုက်သေး၏။ "ဒိုင်-ဒိုင်- ဒိုင်-" ဟူသော အသံ
ကြီးများမှာ နားကွဲလှမတတ် ကျွန်ုပ်နား၌ ကြားရလျက် ဆိုင်ခန်းတစ်ခုလုံးပဲ့တင်
ထပ်၍သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံးသေနတ်သံမှာ အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်
လိုက်မိ၏။

မြေပေါ်မှ ကျွန်ုပ် လူးလဲ၍ထသောအခါ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မီးခိုးလုံး
များဖြင့် ပြည့်နှက်နေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ဤကဲ့သို့ ကုန်း၍
ထိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အခြားသူများကား ကျွန်ုပ်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ 'အလီဟာမစ်'ကိုကား အရိပ်
အရောင်မျှ မမြင်ရတော့ချေ။

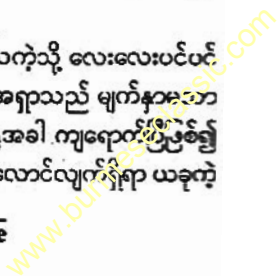
သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆိုင်၏ နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်၍လာခဲ့ရာ ဆိုင်
ရှင်စေတီက 'ကတ်'မှာ အရက်ပုလင်းများထည့်သော စည်ပိုင်းပြတ်တစ်လုံးပေါ်တွင်
ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျကာ သေဆုံးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ် အအပေါင်းအသင်း ရဲဘော်တစ်စုကား ကျွန်ုပ် တည်ခင်းဧည့်ခံ
သော ခရစ်စမတ် အထိမ်းအမှတ်အရက်ကို နောက်ဆုံးသောက်၍ သွားကြခြင်း
ပင်ဖြစ်တော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကလေးနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ကို
တပ်ဖွဲ့ကလေးမှာ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ရွာများနှင့် အိုအေဆစ်များတွင် ရှာဖွေခြင်း၊
ကန္တာရအတွင်း ခရီးသွားကုန်သည်များအား ရပ်တန့်ရှာဖွေခြင်း စသည်တို့ဖြင့်
၂ လကျော်၊ ၃ လမျှ အချိန်လွန်၍ သွားခဲ့လေ၏။ ဂောပုန်ကြီး အလီဟာမစ်
အား အသေအရှင်မရွေး ဖရန့်ဒဂါး ၁၀,၀၀၀ မျှ ဆုငွေ ၄ ထားသော်လည်း
ညော်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေကြောင်း သတင်းမပေးနိုင်
ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်မှာ အလုပ်ဝတ္တရားများပြီး၍ စစ်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်
သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်ကအတိုင်း 'အေရှာ'နှင့် ဆက်လက် တွေ့ဆုံမြဲ တွေ့
ဆုံမြဲ၏။ အေရှာ၏ သဘောထားမှာ ကျွန်ုပ်စိတ်က ထင်၍ပေလောမသိ၊ ကျွန်ုပ်
အား ခပ်ဖယ်ဖယ် ရှိနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်လည်း
အတော်အတန် အကဲခတ်လျက် ရှိလေသည်။

အေရှာသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဂရုစိုက်သကဲ့သို့ လေးလေးပင်ပင်
ဓမ္မိကချော်ကချွတ် ပြုလုပ်တတ်သောသဘောရှိ၏။ အေရှာသည် မျက်နှာမသာ
ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ဝေ၍နေတတ်၏။ ထိုအချိန်မှာ နွေအခါ ကျရောက်ပြီးဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ သဲကန္တာရရွာများမှာ အတော်ပင် ပူလောင်လျက်ရှိရာ ယခုကဲ့

၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သို့ အေရာ မျက်နှာမသာမယာရှိနေခြင်းမှာ ပူအိုက်သော ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ပင် ဖြစ်လေသလောဟု ကျွန်ုပ်တို့တွေးမိ၏။

တစ်ညသ၌ အေရာသည် ယခင်နေ့များကထက် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သတိပြုမိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောနေရာမှ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် သူသည် ကျွန်ုပ်အား နာမည်ခေါ်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် -

“ဒီမယ် ရှင်ရဲ့၊ ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျွန်မ သိနိုင်မလဲ” ကျွန်ုပ်အဖြေကိုပင် မစောင့်ဘဲ ဆက်လက်၍ “ရှင်အသက်ကို ရှင်စွန့်ပွဲပါ့မလား။ တကယ်လို့ ကျွန်မက အလီဟာမစ်နေတဲ့ နေရာကို ပြောမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ၊ ပြောမယ်ဆိုတာက အခုညပြောမှာ၊ အခုကို ပြောမှာ”

ပထမ၌ အေရာသည် ကျွန်ုပ်အား ကျီစယ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးများကား တည်ကြည်လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်မိသည်။

“ဘယ်မလဲ ပြောစမ်း အေရာ၊ ပြောကွယ်၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ သူ့ခေါင်းကို ဖရန့်တစ်သောင်းဆူငွေ ထုတ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့ည ကင်းလှည့်ကျတဲ့အကောင်ကို သတိပေးလိုက်ရဦးမယ်။ ဒီတော့မှ”

“ဟင့်အင်း... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ မပြောဘူး။ ကင်းသမားကို ရှင်ဘယ်နည်းနှင့်မှ မပြောရဘူး။ ကျွန်မလည်း ဘာဘာလူရိုင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ လူမည်းမျိုးပေမယ့် မျိုးချစ်စိတ်မရှိဘူး မအောက်မေ့နဲ့။ ကျွန်မအမျိုးအနွယ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ရောင်းမစားနိုင်ဘူး”

အေရာသည် အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို သိုင်း၍ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ကျွန်မ လင်လုပ်မယ့် ယောက်ျားကိုမှ ကျွန်မ ပြောမှာ သိလား”

ကျွန်ုပ်မှာ ဦးခေါင်းထဲတွင် မူးဝေသွားသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ အေရာ၏ ကိုယ်လုံးကို ကျွန်ုပ်ပွေ့ဖက်ကာ ဆိုဖာပေါ်သို့ အသာအယာ လှဲချလိုက်လေ၏။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွယ်၊ မင်းပြောတာ ငါနားမလည်သေးပါဘူး အချစ်ရယ်”

“သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်မဆီကို ချက်ခြင်းပြန်လာခဲ့၊ ဘယ်သူ့ဆီမှ မသွားခင် ကျွန်မဆီကို ပထမ လာရမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ကောင်းပါပြီ၊ မောင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

အေရှာသည် ကျွန်ုပ် ပွေ့ပိုက်ထားရာမှ ရုန်းထွက်ကာ သူ၏ဆာဒီ
အောက်မှ အေးစက်မာကြောသော အရာကလေးတစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ၎င်းမှာ အီတလီပြည်
လုပ် ၃၈ ဗို့အော်တိုမက်တစ် ပစ္စတိုကလေးတစ်လက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

“မင်း ဒီသေနတ်ဘယ်က ရတာလဲ”

“ဘယ်ကရရ အကြောင်းထူးလို့လား”

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ငယ် စိတ်တို၍လာမိ၏။ အေရှာကလည်း ကျွန်ုပ်
စိတ်ကို ရိပ်မိဟန်တူလေသည်။ သူ၏မျက်နှာထားမှာလည်း အတန်ငယ် တင်းမာ
လာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်ကြောက်ရှင် ကင်းသမားကို ခေါ်တာပေါ့။ ရှင်အခုပဲ
ပြောတဲ့စကားကို ရှင်ဖျက်လိုက်ပေါ့”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း အေရှာ၊ ဒီအကောင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
အခုပြောစမ်း”

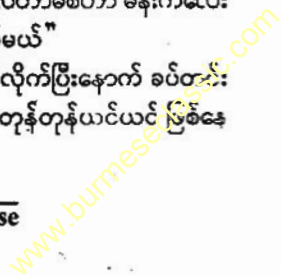
ကျွန်ုပ်သည် အတန်ငယ် ဒေါသထွက်လာသည်နှင့် သူ၏ပခုံး နှစ်ဖက်
တို့ ခပ်နာနာကလေးညှစ်၍ မေးမိ၏။ သို့နှင့် အေရှာသည် စကားကို ဆက်လေ
သည်။

“ဘိုအမေခေါ်တဲ့ အိုအေစစ်ကလေးကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“ဒီကနေပြီး ၅ မိုင်လောက်ပဲဝေးမယ်။ ရေတွင်းဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိ
တယ်။ အခုတော့ ရေခန်းလို့ အနားမှာရှိတဲ့ စွန်ပလွန်ပင်တွေတောင် ခြောက်ကုန်
ပြီ။ အဲဒီရေတွင်းနားမှာ အုတ်တိုက်ခံတပ်ဟောင်းကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အရင်
ရှေးတုန်းက ပြင်သစ်စစ်တပ်တွေဟာ တိုင်းရင်းသားလူမဲတွေနဲ့ တိုက်တဲ့အခါ
ခုခံဖို့ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ ခံတပ်ဟောင်းကလေးတစ်ခုပေါ့။ အခုတော့ ရေတွင်းက
ရေမရလို့ ကန္တာရခရီးသယ်တွေဟာ ဒီလမ်းကို မလာကြတော့ဘူး။ တခြားလမ်း
ထဲ လှည့်သွားကြတယ်။ အဲဒီခံတပ်ဟောင်း အုပ်တိုက်ပျက်ကလေးဟာ လူသူ
ဧည့်တော့ဘဲ လင်းနို့နဲ့ အိမ်မြှောင်တွေပဲ နေကြတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေည
တော့ အဲဒီတိုက်ပျက်ကလေးရဲ့ ခေါင်မိုးပြားပေါ်မှာ အလီဟာမစ်ဟာ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားပြီး အိပ်နေလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အေရှာအား တစ်ချက် နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ခပ်တင်း
တင်းဖက်ထားလိုက်၏။ အေရှာကား စကားပြောရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ
လေသည်။

“သွားပေတော့ မောင်၊ အချိန်နှောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း သွားပေတော့”

ခံတပ်ပျက်ကလေးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အကွယ်အကာဟူ၍ မရှိဘဲ ကန္တာရအလယ်တွင် ထည်းထီးတည်ရှိလျက် ရေတွင်းပျက်နှင့် စွန်ပလွန် အုပ်ကလေးမှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်မျှသာဝေး၏။ ယခင်ကမူ စိမ်းလန်းသော စွန်ပလွန် ပင်များဖြင့် သာယာသော အိုအေဆစ်ကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ ခံတပ်ကလေးမှာ အုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီးလျှင် အချို့နေရာများ၌ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ပိုင်း နံရံပတ်လည်ရှိ သေနတ်ပေါက်များကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ‘အေရှာ’သည် ကျွန်ုပ်အား အမှန်ပြောလိုက်ခြင်း လေလောဟု သံသယဖြစ်မိ၏။ သူ၏ပြောဆိုချက်အရ တောပုန်းအလီသည် ယင်း ခံတပ်၏ အပေါ်ထပ်ခေါင်မိုးပြားပေါ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်အတူ တွေ့ရလိမ့် မည်ဟုဆိုခြင်းမှာ ယုံတမ်းစကားပင် ဖြစ်လေသလော။

ကျွန်ုပ်၏ အော်တိုမက်တစ်မှ စိတ်ချရအောင် ပိတ်ထားသော ‘မောင်း’ ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲ၌ အသင့်ကိုင်ထားသော နံရံဆီသို့ ခြေဖျား ထောက်၍ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။ ဘွတ်ဖိနပ်ကိုပင် ချွတ်ပစ်ခဲ့မည်ဟု စိတ်ကူးသေး ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ကင်းမြီးကောက်များကို ကြောက်သဖြင့် စီးမြစ်စီးခဲ့ရ၏။

ညဉ့်မှာ လရောင်မရှိ။ လေကလည်း မတိုက်ခတ်သဖြင့် ပူအိုက်လှ လေရာ ပူအိုက်သလောက်လည်း ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကား အသက်ဝီညဉ့်ကင်းမဲ့သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏နှလုံးမှာ တဆတ်ဆတ် ခုန်လျက်ရှိသဖြင့် နံရံဟောင်းကြီး ၏အပြင်ဘက်ရှိ အပေါ်သို့တက်သော လှေကားရင်းတွင် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်၍နေ မိ၏။ ထို့နောက် သေနတ်ခလုတ်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးကိုအသင့်တင်ကာ လှေကား ထိပ် ခပ်မှောင်မှောင် ရှိနေသော စင်္ကြံကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း ခပ်ဖြည်း ဖြည်း တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေကားထစ်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိလိုက်ဟန် တူ၏။ အလီကား အလွန်နားပါးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ့် ကြောင့်နည်းသော် ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်သို့ရောက်၍ စင်္ကြံခုံပေါ် သို့ တက်ရန်အားယူနေစဉ် စင်္ကြံပေါ်၌ လူရိပ်ကြီးတစ်ခုသည် မှန်ဝါးဝါး ရှိနေသော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားကာ မားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ ထိုခဏ၌ သေနတ် သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ဝင်းခနဲ မီးပွင့်သွားပြီးလျှင် အုတ်နံရံကို ကျည်သန်ထိမှန် သောနေရာမှ အုတ်မှုန့်များသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။

သူ၏သေနတ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကျွန်ုပ်သေနတ်မှ ပထမ ကျည်ဆန်ထွက်သွား၍ သူသည် လဲကျသွားတော့၏။ ဘုရားသခင်သည် မှန်ကန်သောဘက်၌ရှိနေသော ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပထမကျည်ဆန်နှင့် တင်းမတိမ်သေးဘဲ ကျန်သော ကျည်ဆန်၅ ခုကို ကွယ်လွန်ပြီး ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ၅ ယောက်အတွက် သူ၏ကိုယ်ကြီးထဲသို့ ဆက်တိုက်ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ခပ်မှောင်မှောင် ရှိနေသဖြင့် ပထမ သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ပစ်ချလိုက်သောသူမှာ တောပုန်းကြီးအလီပင် ဖြစ်တော့၏။ သူ၏လက်ယာဘက်မျက်လုံးပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရှိနေသော အမာရွတ်ကြီးကို ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် ခြစ်ကြည့်သောအခါ ကောင်းစွာမှတ်မိပါ၏။ အလီသည် သမံတလင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လဲကျကာ ဒဏ်ရာ ၆ ချက်မှ သွေးများသည် အုတ်ခုံပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းလျက် ရှိလေသည်။

မနီးမဝေး၌ အိပ်ရာတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေရာ စောင်ပုံများအောက်၌ လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပုန်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးအား စကားလည်းမပြော၊ တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်တွယ်ခြင်းလည်း မပြုခဲ့ချေ။ အလီ၏ကိုယ်ပေါ်မှ တွေ့ရသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကိုသာ ကျွန်ုပ်၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်မိ၏။

ဆီဒီဗရာဟင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အရုဏ်တက်ချိန်သို့ပင် နီး၍ နေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အေရှာအား ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့ထံသို့ တိုက်ရိုက်သွားခဲ့ရာ အေရှာသည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်မျှော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

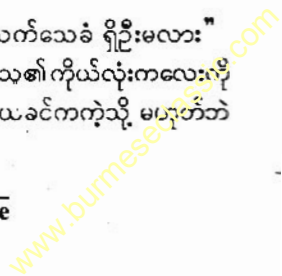
“ဟုတ်တယ် အေရှာ၊ သူ့ကို ဟိုမှာတွေ့ရတယ်။ အမျိုးသမီးလေးလည်း ရှိတယ်။ အခုတော့ သူ့ကို အမျိုးသမီးနဲ့ပဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်။ နို့ပေမယ့် မလှုပ်မရှက်တော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အမျိုးသမီးအတွက်လည်း အသုံးဝင်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဪ”

ကျွန်ုပ်သည် အလီထံမှရခဲ့သော သေနတ်နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆိုဖာပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အေရှာ၊ ဒီထက်ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေခံ ရှိဦးမလား”

ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အပြောကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏ကိုယ်လုံးကလေးကို ဝှေ့ဖက်ကာ နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ သို့သော် အေရှာသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ

ကျွန်ုပ်လက်တွင်းမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရုန်းထွက်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ အမူအရာမှာ လည်း အေးစက်သောအမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထို့နောက် အေရှာသည် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ချက်နာကိုကြည့်ကာ

“ဒီမယ် အလီဟာမစ်ဟာ ကျွန်မယောက်ျားရှင် သိလား။ အခုထက်ထိ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်သေးတယ်။ ရှင်ရဲဘော်တွေကို ပစ်သတ်လိုက်တုန်းကလေ သူ့အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိသေးတယ်။ ဒီနောက် သူ့ကို အစိုးရ လက်ထဲရောက် မှာစိုးလို့ ကျွန်မ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အကြာကြီး ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ ရှင်တို့စစ်တပ်က လိုက်ရှာတုန်းက ဒီအိမ်မှာပဲ သူ့ကိုပုန်းနေခိုင်းရတယ်။ ရှင်တို့ ရှာမတွေ့တာ တခြားမဟုတ်ဖူး။ ကျွန်မ ဝှက်ထားလို့ပဲ။ သူ့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ အသက်ကို တောင် အသေခံခဲ့တယ်။ တစ်သက် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအသက် အခါတစ်ရာ သေပေစေ သိလား။”

အေရှာသည် စကားပြောရင်း ငိုသံပါ၍လာပြီးလျှင် -

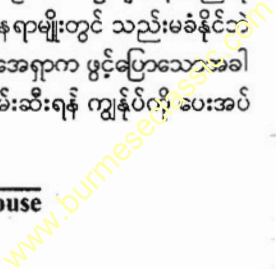
“နို့ပေမယ့် သူဟာ ကျွန်မအပြင် ဟိုခံတပ်ပေါ်မှာ ရင်တွေ့ရတဲ့ လူရိုင်းမ ကို ချစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။ ချစ်တာမှ အသည်းစွဲ ချစ်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ ကျွန်မ အချစ်ကို မဝေခြမ်းနိုင်ဘူး ဟီ ... ဟီ။”

အေရှာသည် စကားအဆုံး၌ ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် မောလျက် -

“ကဲ ... ဒီတော့ ရှင်ဘယ့်နှယ်လုပ်ချင်သလဲ။ ကျွန်မကိုသတ်။ အစိုးရ လက်အပ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖရန့်တစ်သောင်းတော့ ရှင်ရပြီးသားပဲ။ ကျွန်မကို ဖမ်း တဲ့အတွက်လည်း နောင်ထပ်နှစ်ထောင်သုံးတောင်တော့ ရဦးမှာပေါ့။ ကဲ ... ဘယ့် နှယ်လဲ”

ကျွန်ုပ်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောနိုင်ချေ။ သူပြောသည် အတိုင်း သူ၏လည်ပင်းကိုဖျစ်ညှစ်၍ သတ်လို၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏လူပျိုကြီး ဘဝတွင် ပထမဦးစွာ အသည်းစွဲချစ်မိသောအချစ်ကို ကျွန်ုပ် မရက်စက်နိုင်ချေ။ မိန်းမသားများ၏ နှလုံးသားကား မာကျောလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စစ်တိုက်သည့် အတတ်နှင့်သာ ကျွမ်းကျင်၍ မိန်းမများ၏ ပရိယာယ်ကို နားမလည်ချေ။

အလီဟာမစ်သည် အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးအပေါ်၌ ချစ်နေသည်ကို သိသောအခါ အေရှာသည် မိန်းမတို့၏ဓမ္မတာ ဤနေရာမျိုးတွင် သည်းမခံနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား လက်စားချေရန် ခိုင်းခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ အေရှာက ဖွင့်ပြောသောအခါ မှသာ ကျွန်ုပ် သိရတော့၏။ အေရှာသည် သူ့အားဖမ်းဆီးရန် ကျွန်ုပ်ကို ပေးအပ်

သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်သောအချစ်ကို သစ္စာ မဖောက်တော့ပြီ။

အေရှာ၏ မျက်နှာမှာ ယခင်က ပြောပျောင်းနူးညံ့သလောက် ယခုအခါ တင်းမာခက်ထန်နေမှုရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့မျက်နှာကိုပင် မကြည့်တော့ဘဲ “ဪ ... အချစ် ... အချစ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဒီလောကကြီးမှာ ဖြေရှင်းဖို့ အခက်ဆုံး ပြဿနာပါကလားကွယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ ချာခနဲ လှည့်၍ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

အလီဟာမစ်အား အသေဖမ်းဆီးပေးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ဖရန်ဒင်္ဂါး ၁၀,၀၀၀ ရရှိခဲ့ရာ ယခင်က အေရှာနှင့်လက်ထပ်သောအခါ ဟန်းနီးမွန်းထွက်မည်ဟု အားခဲခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ အကြံများမှာ ကန္တာရအတွင်းသို့ ကျရောက်သော နှင်းပေါက်ကလေးများကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်မှာ အယ်(လ)ဂျီယာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဆီဒီဗရာဟင်တွင် အမှတ်မထင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကန္တာရမယ်ကလေးနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်သေသည်အထိ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါကြောင်း ။ ။

မြဝတီ (၁၉၆၂-ခုနှစ်)

လေးနိုင်ငံတော်လှန်သူ

ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကို ဖော်ပြရန် မလိုပါ။ ဖော်ပြလိုသော ဆန္ဒလည်း မရှိပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော လန်ဒန်မြို့ရှိ နေအိမ်သို့ နံနက်ခင်း စာပို့တွင် စာတစ်စောင်နှင့် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာပါသည်။ လိပ်စာ တပ်ထားသော လက်ရေးမှာ ယခင်က ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးသော လက်ရေးဖြစ်၍ အထုပ်ကို ဖောက်လိုက်သောအခါ အမှာစာလေးတစ်စောင် တွေ့ရသဖြင့် ပို၍ပင် အံ့ဩသွားမိ၏။ စာမှာ ဘက်ဂဒက် (Bagdad) မြို့သံရုံးမှ ရေးလိုက်သော စာဖြစ်၍ စာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤအထုပ်ကို ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ မည်ဟု တာဝန်ယူ၍ အထူးဝတ္တရားအနေဖြင့် ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပါရှိလေ သည်။ အထုပ်၏အပေါ်ပတ် စက္ကူများကိုခွာပြီးနောက် အတွင်းမှ နူးညံ့သော အဝတ်ပါးကို ဖြေလိုက်သောအခါ အမဲလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေသည်။ ဓားမှာ အချွန်နေရာ၌ သံချေးတက် နေပြီဖြစ်၏။ လက်ကိုင်မှာ ရွှေသားပကတိလက်ကိုင် ဖြစ်၏။ ဓားသွားမှာ အတန် ငယ် ကောက်၍ လက်ကိုင်မှာ ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အဖိုးထိုက် တန်လှပေသည်။ ရွှေသားလက်ကိုင်ရိုးပေါ်၌ကား လှပတင့်တယ်သော ပန်းနွယ် ပန်းခက်ပျား ဖော်ထား၏။

ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဓားမြှောင်ကို ယခင်က တစ်ကြိမ် မြင်ဖူး ကြောင်း ပြန်၍ သတိရမိပြီးလျှင် အတိတ်မှအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်၍ သတိရ

မိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များသည် ပါးရှားပြည်၏ တောတောင်သဘာဝ ဖြစ်သော ရေအိုင်ကြီးများကို ပြန်၍မြင်ယောင်လျက် ထိုမှတစ်ဖန် 'ကောရစ်' တောင်ကြားမှ 'ရူဝမ်ဒူ မြို့သို့ သွားသော လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

'တာဘရစ်' (Tabriz) မြို့မှ ဘက်ဂဒက်မြို့သို့ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး လာခဲ့သောလမ်းမှာ ဆီးနှင်းများ ကျနေသဖြင့် ဓာတ်မီးရောင်သည် ပင် ကောင်းစွာ ထိုးဖောက်မဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အိမ် မှန်ပြတင်းပေါက် မှမြင်ရ၏။ ထိုအချိန်သည်ကား ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ ဖြစ်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးစ၍ ဖြစ်ပွားလာသည်တွင် တာဘရစ်မြို့ရှိ ကျွန်ုပ်၏ သီးနှံ ရောင်းဝယ်ရေးအလုပ်ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ရပြီးလျှင် အင်္ဂလန်သို့ပြန်ရန် ဝိုင်းပြင်းလျက် ရှိသော်လည်း အတန်ငယ် နှောင့်နှေးလျက်ရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် ယခုရေးသားဖော်ပြသောနေ့မှာ ကော့တေးရှပ် (Caucasus) တောင်တန်းဆီမှ ဆီးနှင်းများပါသည့် တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များသည် မြောက် ဘက်ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ထုထည်ကြီးမား သော ဆီးနှင်း တိမ်သားများ မဖုံးမိ ထိုတောင်ကြားလမ်းကို ကျွန်ုပ် ဖြတ်သွားနိုင် မှသာ ဖြစ်ပေမည်။ သို့မဟုတ်က တောင်ကြားကို လုံးဝဖြတ်ကျော်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကိုအသင့်ပြင်ပြီးလျှင် ဝန်စည်စလယ် အနည်းငယ်ကို ကျစ်လျစ်စွာထုပ်ပိုး၍ ကားပေါ်သို့တင်ပြီးနောက် မွန်းမတည့်မီ နေအိမ်မှထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အရင်စလို လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ထွက်မည့်ခရီးအကြောင်းကို သံရုံးသို့ မတိုင်ကြားမိခဲ့ချေ။ ဤကဲ့သို့ မတိုင်ကြားခဲ့ မိခြင်းကြောင့်လည်း လမ်းခရီးတွင် ယခုတွေ့ကြုံရမည့် အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းလင်း ပြောပြခြင်း မပြုဘဲ နေနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်၏ကားသည် အတော်မြန်မြန်သွားလျက်ရှိရာ ည၌ အချိန်သို့ မရောက်မီ တာဘရစ်တောင်ကြားလမ်းမှ 'အိုင်ရက်' နယ်ခြားသို့ ရောက် သောအခါ ဆီးနှင်းများသည် အလွန်ထူထပ်စွာ ကျရောက်လာတော့၏။ သို့နှင့် ကားကို ရှေ့သို့ဆက်လက်မောင်းနှင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို ကျောက်တောင်ပူစာနှစ်ခုကြားရှိ အတော်အတန် လုံခြုံသော နေရာ တစ်ခုသို့ မောင်းနှင်ယူခဲ့ပြီးနောက် နံနက်မိုးလင်းချိန်ကိုသာ စောင့်နေရတော့၏။

ဝန်တင်မြည်းအုပ်ကြီး

သန်းခေါင်ကျော်ပြီးနောက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်အကြာ ထူးထူးခြား ခြား အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာ၏။

www.burmeseclassic.com

ပထမ၌ အိပ်မက် မက်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ နိုးကြားလျက်ရှိကြောင်း ချက်ချင်းသိရသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့ ကိုက် ၅၀ ခန့် အကွာ၌ မြည်းတစ်ကောင်၏ သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် ထိုသဏ္ဍာန်သည် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းပေါ်သို့ လဲကျကာ နှင်းပွင့်များကြားတွင် လူးလိုမ့်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရှိစဉ် မြည်းနှင့်တူသော အခြားသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ချောင်းကမ်းပါးသို့ ဆင်းသက်ကာ ပထမမြည်းလဲနေသော နေရာလမ်းပေါ်မှ ဖြတ်၍သွားပြီးနောက် တောင်ပူစာနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်၌ကား မြည်းအုပ်ကြီးသည် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် စီတန်းလျက် ရှေ့မှမြည်းသွားသော လမ်းအတိုင်းလိုက်ကာ လမ်း၏အခြားဘက် တောင်ပူစာအရိပ်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ ထိုတောင်ပေါ်ဒေသများ၌ကား ကုန်ပစ္စည်း ဝန်စည်စလယ်များကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ မြည်းများဖြင့် သယ်ဆောင်လေ့ရှိ၏။ ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်မြင်ရသော မြည်းသည် ဒဏ်ရာ အနာတရရသည့် လက္ခဏာဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် လူးလိုမ့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သိလိုသဖြင့် ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ဆင်းပြီးနောက် ထိုမြည်းလဲနေသော နေရာသို့ သွားရောက်လေ၏။ ထိုအခါ မြည်းအုပ်သည် သာမန်ပစ္စည်းများတင်သည့် ၁၀ ကောင်၊ ၁၂ ကောင်ပါသော ခရီးသွား ဝန်တင်မြည်းအုပ် မဟုတ်ဘဲ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်လျှောက် ခြစ်ကမ်းပါးအောက်အထိ ကျွန်ုပ်၏ တောင်ကြားလမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ စီတန်းသွားနေသော အတန်းရှည်ကြီးကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်ရလေသည်။

တစ်ခဏချင်း၌ပင် လဲနေသော မြည်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားပြီးနောက် ၎င်းအား ပိနေသောဝန်ထုပ်ကို ဖယ်ရှားရန် ကျိုးစားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဝန်ထုပ်မှာ အလွန်လေးလံသဖြင့် ရုတ်တရက် ချိမ၍မရချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားချီမလိုက်ရာ လေးလံသော ဝန်ထုပ်ကြီးသည် မြည်း၏ ကျောပေါ်မှ နံဘေးသို့ ကျသွားလေသည်။ သို့ရှိစဉ်အတွင်းမှ သံကိုသံချင်းထိသကဲ့သို့ တချွင်ချွင် အသံများကို ထူးဆန်းစွာ ကြားရသဖြင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်၍ နေမိ၏။ ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော သေတ္တာ၏ထောင့်စွန်းတစ်ခုမှာ ကျိုးပဲ့သွားသဖြင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှ ယင်းတို့မှာ အခြားမဟုတ်။ ယမ်းတောင့်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် စသော လက်နက်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်းသိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိရာမှ ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်ရာ သို့ခဏ၌ပင် မြည်းတန်းရှည်ကြီး၏ နောက်ဘက်မှ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မြင်းကို ကဆုန်ပေါက်နှင့်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူမှာ

ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ဦးခေါင်းတွင် မသေမသပ် ရစ်ပတ်ထား၍ ဟောင်းခွမ်း စုတ်
ပြတ်နေသည့် ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ဝတ်ထား၏။ ၎င်းမှာ 'ကပ်ဒ်' (Kurd)
လူမျိုးဖြစ်ဟန်တူ၏။ လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ကို အသင့်ကိုင်
ထားလျက် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် မြင်းကိုဇက်သပ်၍ ရပ်လိုက်၏။ ဤသို့
ရပ်လိုက်ခြင်းမှာ မြည်းဆီသို့ ကျွန်ုပ် နောက်ထပ်မသွားရန် ဟန်တားလိုက်ခြင်း
အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မှတ်ချက်

'ကပ်ဒ်' Kurd လူမျိုးများမှာ 'ကာဒစ်စတန်' နယ်၌ နေထိုင်ကြသော
သွေးအမျိုးမျိုး ရောစပ်သည့် လူမျိုးဖြစ်၍ ၎င်းတို့အား ပါးရှားနှင့် ကော့ကေးရှား
ပြည်တို့၌ တွေ့ရ၏။ အရပ်မြင့်၍ အသားဖြူပြီးလျှင် ရှည်လျားသော ဦးခေါင်း
ရှိ၏။ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်ရှိ၏။ သို့သော် ယခုအခါ တူရကီသွေးဝင်၍ အတော်
ပင် ပြောင်းလဲကာ အဆင်ပြေကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ မိုဟာမေဒင် ဘာသာဝင်များ
ဖြစ်ကြ၍ 'အိုင်ရန်' ဘာသာစကား ပြောဆိုကြလေသည်။

(ဘာသာပြန်သူ)

ထိုသူ ။ ။ “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာဘာလုပ်နေရတာလဲ”

သူသည် ပါရှန်းဘာသာဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်
က ဆီးနှင်းများ အလွန်ထူထပ်စွာ ကျရောက်သဖြင့် ကားကို ရှေ့သို့ ဆက်လက်
ဆောင်းနှင်ခြင်းမပြုနိုင်သောကြောင့် ဤတောင်ကြားရှိ လုံခြုံသော နေရာတစ်ခုတွင်
နိုလုံနေရကြောင်း ပါရှန်းဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်၍ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ပါရှန်းလူမျိုးလား”

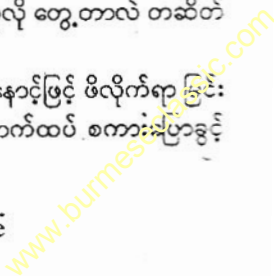
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါ”

ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို ကြားသိရသောအခါ ၎င်းအမှာ အတန်ငယ် သက်
သာရာရသွားသကဲ့သို့ ခပ်တိုးတိုး သက်ပြင်းချသံ ကြားလိုက်၏။ ထို့နောက်
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဆက်လက်ပြောဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျား နာမည်တစ်ခုသိပါရစေ”

“ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျာကို ကျုပ်သတ်ပြီးသားပဲ။ ကဲလေ ... ခင်ဗျား မော်တော်
ကားဆီသာ ပြန်ပါတော့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အခုလို တွေ့တာလဲ တစ်ခါ
မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ”

ထို့နောက် သူသည် မြင်း၏နံဘေးကို သံဖနောင့်ဖြင့် ဖိလိုက်ရာ ငြင်း
သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ထပ် စကားပြောခွင့်
မရတော့ဘဲ ။ ကားဆီသို့သာ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

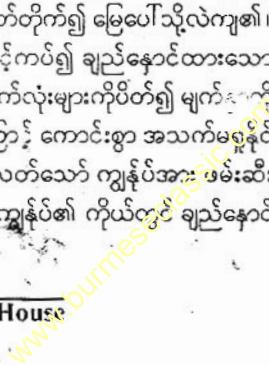

နံနက် ဝေလီဝေလင်းမတိုင်မီ ကျွန်ုပ်သည် ကားထဲတွင် မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်က တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်မှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းလှ၏။ ယမန်ညဉ့်က မြည်းလဲကျသောနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ထိုနေရာသာမက မြည်းအုပ်ကြီး စီတန်းလျှောက်သွားသော ခြေရာများသည်ပင် နှင်းပွင့်များ ဖုံးသဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

နယ်ခြားသို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပြီးစီးသည့်အချိန်မှာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီပင် ထိုးခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် ရှုဝမ်းဒုမြို့သို့သွားရန် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ကျောက်တောင်နှစ်လုံးကြားရှိ လမ်းတစ်လျှောက်သို့ လားကို တဖြည်းဖြည်း မောင်းလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် လမ်းအလယ်၌ ချထားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်၏ကားမှာ ကျောက်တုံးကို ရှောင်၍ မောင်းမရချေ။ အခြားတစ်ဘက်၌လည်း မြစ်အောက်သို့ ဆင်းသွားသော ချောက်ကမ်းပါးမှာ ပေ ၅၀ ခန့်မျှ နက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဘရိတ်ကိုနှိပ်၍ ကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရတော့၏။

ထိုမဏ္ဍ ဘေးတံခါးကို အပြင်မှ ဆောင့်၍ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏လည်ကုပ်နှင့် ပခုံးများကို ကြမ်းတမ်းစွာ ကိုင်တွယ်ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားအောက်သို့ရောက်သွား၏။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်မမြင်ရသော သူများသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် စည်းနှောင်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ကိုယ်နှင့်ကပ်ကာ ချည်နှောင်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲရှိရာ ထိုလူကြမ်းများသည် လမ်းမပေါ်မှခွဲ၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေသည်။

မည်မျှလောက်ဝေးသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မတ်စောက်သော တောင်ပေါ်လမ်းတစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်း တက်လျက်ရှိ၏။ မကြာခဏပင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောက်တုံးများကို ခလုတ်တိုက်၍ မြေပေါ်သို့လဲကျ၏။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်နှင့်ကပ်၍ ချည်နှောင်ထားသော ကြောင့် ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မျက်လုံးများကိုပိတ်၍ မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့်တင်းကြပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ အသက်မရှူနိုင်သဖြင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ အတန်ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းဆီးလာသူများသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွင် ချည်နှောင်

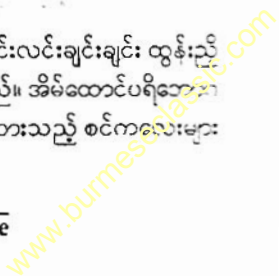
ထားသော ကြီးများကို ဖြေချပြီးလျှင် မျက်နှာပေါ်၌ စီးထားသည့် အဝတ်ကို လည်း ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ တောင်ကြားလမ်းအထက် ပေ ၃၀၀ ခန့်မြင့် တောင်ခါးပန်းရှိ ချောင်ကျသော မြေညီတစ်နေရာဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှ နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့သောလမ်းကို ပြန်၍မမြင်ရချေ။ ကျွန်ုပ်အား ခက်ထန်ကြမ်း ကြုတ်သော မျက်နှာရှိသည့်ကပ်ဒ်လူမျိုး ၆ ယောက်၊ ၇ ယောက်တို့က ဝိုင်းရံထား ၏။ ၎င်းတို့မှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီရှိကြ၍ တစ်ယောက်သော သူသည် သူ စီးသော မြင်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်အား တက်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်၌ အတော်ပင်မောပန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုသူ၏ အမိန့်အတိုင်း မြင်း တစ်စီးပေါ်သို့ တက်ရ၏။ ဆီးနှင်းများ အပြည့်ပါသည့် တောင်ပေါ်လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏လက်များ ကိုင်တွယ်ရမှန်းမသိ ထံ့၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့စီးသွားသော မြင်းများ၏ ခွာသံများသည် တခေါက်ခေါက် မြည်လျက်ရှိရာမှ အသံများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသဖြင့် နှင်းပွင့်များ ခုံးနေသည့် မြေပေါ်သို့ စီးနှင်းသွားကြကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။ ဤသို့ဖြင့် မြင်းများကို ခပ်မှန်မှန်နှင့်၍ သွားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားမည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ညဉ့်သန်းခေါင်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ သုံးဘက်မှ ရွံ့ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အုတ်များ ကာရံထားသည့် အဆောက်အဦတစ်ခု၏ ရှေ့မျက်နှာစာဖြစ်၍ အဆောက်အဦကလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တောင်ပေါ် ဖော်ဘွားတစ်ဦး ပိုင်နေအိမ်ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပေးဆွဲရန် လူဆိုးတစ်စုက ခေါ်ဆောင်လာခြင်းပေလော။ အကာအရံမရှိသော ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကောင်းကင်သို့ ထိလုဘနန်းရှိသည့် ကျောက်သား ကမ်းပါးရံကြီးတစ်ခုကို မြင်ရလေသည်။

ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော သူများသည် ကျွန်ုပ်အား မြင်းပေါ်မှ ဆင်းစေ၍ ထိုအဆောက်အဦကြီးတစ်နေရာရှိ လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ် သွားကြ၏။ အဆောက်အဦအပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကိုပိတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ထားခဲ့ပြီးနောက် ထွက်ပွားကြလေ သည်။

အခန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်း၍ မီးများ လင်းလင်းချင်းချင်း ထွန်းညှိ ထားပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကော်ဇောခင်းထားလေသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အတိုင်း ကျင့်ကျင့် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရဘဲ၊ အုတ်နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် စင်ကလေးများ

နှင့် မီးဖိုတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်း တောင်ပေါ်
စော်ဘွားတစ်ဦး၏ နေအိမ်ဖြစ်တန်ရာ၏။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းနံရံတစ်ဘက်မှ
တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီးနောက် ခုံညားထည်ဝါသော အသွင်အပြင်ရှိသည့် လူ
ကြီးတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၏။ လူကြီးမှာ ၆ ပေကျော်ကျော်ခန့်
အရပ်မြင့်၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း ၄၀ ၏ပတ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည်ဟု
ခန့်မှန်းရ၏။ ဆံပင်နက်၍ မျက်လုံးပြာကြီးများရှိပြီးလျှင် ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသည့်
မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ အတန်ငယ် ချွန်ထွက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် 'ကဒ်' လူမျိုးဝတ်စုံ
ကို ဝတ်ဆင်ထား၍ သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ သာမန် စော်ဘွားတစ်ယောက်
ထက် မင်းညီမင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခုံညား၍ မဟာဆန်လှပေသည်။ ခါး
တွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်ထိုးထားရာ လက်ကိုင်မှာ ရွှေသား ပကတိဖြစ်၍ အပေါ်
မှပန်းများဖော်၍ ထုလုပ်ထားလေသည်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်၌
ကား အလွန်ကြီးသော ရွှေလက်စွပ်ကြီးတစ်ကွင်းကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

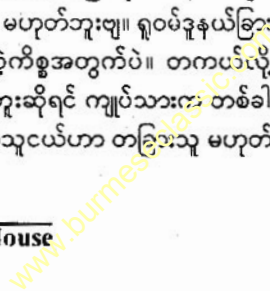
ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မလာမီ သူသည် လက်ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ်
အား တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်၏
မျက်လုံးများမှာ ဒေါသရောင်သန်းလျက်ရှိရာ သူသည် ထိုအကြောင်းကို ရိပ်မိ
သည့် လက္ခဏာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူ၏
အပြုံးမှာလည်း အရောင်ဆောင်၍ ပြုံးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ အမှန်ပင် လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ
ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တိုးလာပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် -

“ခင်ဗျားကို အခုလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ခေါ်လာခဲ့ကြတဲ့အတွက်
ပထမဆုံး ကျုပ်က တောင်းပန်ပါရစေဗျာ။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားကို ဧည့်ကောင်း
အောင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ်က ကြိုဆိုပါတယ်”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်တွင် ဒေါသများ ပျောက်
ကွယ်သွား၍ သူ ကမ်းပေးသောလက်ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... လာဗျာ၊ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်။ ခင်ဗျား
ကို အခုခေါ်လာတာက တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရှုဝမ်းဒုနယ်ခြား
ကို သွားတဲ့လမ်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားကို မြင်လိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက်ပဲ။ တကယ်လို့
ခင်ဗျားသာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်သားက တစ်ခါ
တည်း ပစ်သတ်ပြီးသားပဲ။ ဟိုက ခင်ဗျားတွေ့တဲ့သူငယ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်

ဘူး။ ကျုပ်သားဗျ။ ဒါကြောင့် အခုရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ဆီကို သူ့အခု အမိန့်လာတောင်းတာ”

ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မေတ္တာစိတ် အပြည့်အဝရှိဟန်တူ၍ စဉ်းစဉ်းစားစား
နက်နက်နဲနဲ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်မက်များပင် မက်နေသလော ဟု အောက်
မေ့မိ၏။

ထို့နောက် သူက စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျား အသက်ကို ကျုပ်ချမ်းသာပေချင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို
ချမ်းသာပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားက ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြား
စေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခု ပေးရလိမ့်မယ်။ ပထမ ကျုပ်သိချင်တာက စီတန်း
လျှောက်သွားတဲ့ မြည်းတွေကို ဟိုညက ခင်ဗျားမြင်လိုက်ရတော့ ခင်ဗျား စိတ်
ထဲမှာ ဘယ်လိုကင်မိသလဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ မပြောလျှင် မနေသာချေ။

“ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသားဟာ လက်နက်ခဲယမ်း
မီးကျောက်တွေကို တစ်နေရာရာက ထုတ်ယူကြတယ်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ မြည်းကုန်းနီးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့သေတ္တာမှာ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ
တွေ့ရလို့ပဲဗျ”

“အဲဒီလို ခင်ဗျား အမှန်ပြောတာ ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျ။ ကျုပ်သား
ထ ပါးနပ်လိမ္မာတယ်ဗျ။ နောက်တော့ ကျုပ်အဖြစ်အပျက်ကလေး ခင်ဗျားကို
ပြောရဦးမယ်။ ဒီတော့မှ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို အခုလို နှုတ်ပိတ်ရသလဲဆိုတာ
ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်မယ်။ ကဲ ... အခုတော့ ကောင်း
ကောင်းစားပြီး အမောအပန်းဖြေချေဦး”

ထိုည၌အဖို့ ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို နောက်ထပ်
စဉ်းစားတော့ဘဲ စော်ဘွားကြီး ကျွေးမွေးသော ကပ်ဒီလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း
ညစာကို စားသောက်ရ၏။ ထို့နောက် ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ရာ
မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

နံနက်လင်း၍ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် အိမ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နေရေးထိုင်ရေး အကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်အား
လေးလေးစားစား မေးမြန်းပြီးနောက် သူသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်၍
အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ကြီးပြင်းလာကြောင်း ပြောပြ၏။ သူ၏နာမည်
ထိုမှ ထုတ်ဖော်၍ မပြောချေ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးပြီးနောက် ၁၉၁၉ ခုနှစ်
ခုရှုလူမျိုးများသည် အဖြူအနီကွဲကွာ မြောက်ဘက် ကော့ကေးရှား နှင့် ပျော်ကျီ
ထာ နယ်များတွင် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်အချိန်က

သူသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ် တပ်ခွဲကလေးတစ်ခုကို အုပ်ချုပ်လျက်ရှိရာ ထိုရန်ပွဲကို ဖြန့်ဖြူးရန် တပ်ခွဲကလေးတစ်ခု စေလွှတ်ရာ တပ်ခွဲကလေးမှာ 'ကာဒစ်စတန်' နယ် ကို ဖြတ်သန်းသွားရ၏။

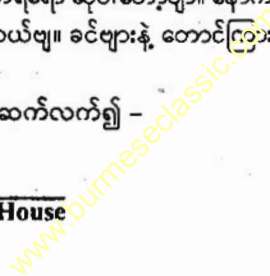
ထိုအချိန်က နယ်တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် ကူးသန်းသွားလာသည့် လမ်းမကြီးများ မရှိသေးသည့်ပြင်၊ စစ်မြေပုံများကလည်း တိကျမှန်ကန်ခြင်း မရှိလှသောကြောင့် တပ်ခွဲကလေးသည် လမ်းမှား၍ ထိုလူမျိုးစုနယ်ပယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိရာ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် တပ်သားအားလုံး ကျဆုံး၍ တပ်ခွဲအရာရှိကလေးတစ်ယောက်သာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရပြီးလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အရာရှိကလေးမှာ နာရီပေါင်းများစွာ သတိမေ့လျက် ရှိနေ၏။

ဒဏ်ရာရသော အရာရှိကလေးမှာ သေလုနီးပါးဖြစ်၍နေချိန်၌ ကပ်ဒ်လူမျိုး မြင်းစီးသမားတစ်စုနှင့်တွေ့သဖြင့် သူတို့သည် လူမျိုးစု၏ အကြီးအကဲ စော်ဘွားရှိရာသို့ ၎င်းအား မြင်းပေါ်သို့တင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ဒဏ်ရာများမှာ အလွန်ပြင်းထန်သဖြင့် နဂိုအခြေအနေသို့ ရောက်အောင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆေးဝါးကုသရလေသည်။

ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆက်လက်၍ “အဲဒီလို ကျုပ်ဒဏ်ရာရပြီး မကျန်းမာနေတဲ့ နှစ်အတွင်းမှာပဲ အင်္ဂလန်မှာတောင် ကျုပ်မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးတဲ့ ပျော်ရွှင်မှု စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုကို အလွှာသခင်က ပေးကမ်းချီးမြှင့်တော်မူတဲ့အတိုင်း တွေ့ရတာပါပဲ မိတ်ဆွေ။ စော်ဘွားကြီးဟာ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဗျ။ သူဟာ ကျုပ်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ပြီးနေတယ်။ သူတို့ အိမ်ထောင်စုဟာ ကျုပ် အပေါ်မှာ တကယ့်မေတ္တာ၊ တကယ့်စေတနာနဲ့ ပြုစုကြရှာတယ်။ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး။”

“ဒါနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဒဏ်ရာပျောက်ပြီး ကျန်းမာလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အင်္ဂလန်ကို ပြန်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြန်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ဖြစ်လာတာကိုးဗျ။ ဘာလဲဆိုတော့ အဘိုးကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ အလိုက်ဘာသာအားဖြင့် ရုပ်ရေချောမာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ချစ်ခင်စုံမက်မိပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်ပြန်ဖို့ အကြံတွေ တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ရရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ သားတစ်ယောက်ရတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ တောင်ကြားလမ်းမှာ မနေ့ညက တွေ့တဲ့သူငယ်ပေါ့။”

ထို့နောက် စော်ဘွားကြီးက တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ -

“အင်း ... အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကျုပ်
ဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့ဗျာ။ ကဲ ... လာ ... လာ။ ကျုပ်ဇာတ်
လမ်း နောက်ဆုံးပိုင်းကို ပြောပြရဦးမယ်။ ကျုပ်နဲ့အတူ အပြင်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

သို့နှင့် စော်ဘွားကြီးခေါ်သည့်အတိုင်း တောင်နံဘေးမှ အောက်သို့
ဆင်း၍ ရွာဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ လျှောက်၍သွားကြရ၏။ အတန်ငယ်
ဆင်းမိ၍ တောင်ခါးပန်းတစ်နေရာရှိ ကျယ်ပြန့်သော တောစပ်ကလေးတစ်ခုသို့
ရောက်လာကြရာ တောလေးမှာ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်သည့် သစ်ပင်
အုပ်ကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

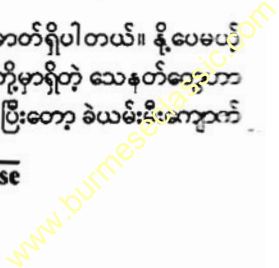
တောစပ်ကလေးအတွင်းသို့ အတန်ငယ် ဝင်မိသောအခါ အလွန်အို
မင်းသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးများအောက်တွင် ရေညှိများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့်
သချိုင်းရာများကို တွေ့ရ၏။ သချိုင်းရာတစ်ခုတွင် အမှတ်အသားတစ်ခုစီ ရှိ၍
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက မြှုပ်နှံခဲ့သည့် သချိုင်းရာများဖြစ်ပြီးလျှင် ဝက်
သစ်ချပင်ကြီးများထက်ပင် နှစ်ပေါင်းငါးရာခန့်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်သိရ၏။ သချိုင်းရာများမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်
ရှိရာ စော်ဘွားကြီးသည် ချုံအထူထပ်ဆုံး နေရာတစ်ခုသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက်

“ကျုပ် ဇနီးရဲ့သချိုင်းရာဟာ ဟို ချုံပုတ်အောက်က သချိုင်းရာပါပဲဗျာ။
သူဆုံးတော့ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်တောင် မပြည့်ရှာသေးဘူး။ သူတို့လူမျိုးစုကို
အုပ်စိုးနေတဲ့ နယ်ချဲ့စစ်တပ်က စစ်သားတွေက သတ်သွားတယ် မိတ်ဆွေ။ သူ
သေပြီးနောက် ဘာမှမကြာပါဘူး။ သူ့အဖေကြီးလည်း ဆုံးရှာတယ်။ အဘိုးကြီး
ဟာ သေခါနီးမှာ သူ့ရဲ့လူမျိုးစုကို ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်လွှဲခဲ့တာပါ
ပဲ”

ဆက်လက်၍ -

“ကပ်ဒ်လူမျိုးစုဟာ လူပေါင်းဆယ်သန်းလောက် ရှိတယ်ဗျ။ နို့ပေမယ့်
ညီညွတ်မှုမရှိတော့ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာ့အဖြစ်အပျက်တွေကို နားမလည်ကြဘူး။
သူတို့ရဲ့နယ်ပယ်ဟာ မြေထဲပင်လယ်ကနေပြီး တောင်တန်းကြီးတွေ တစ်လျှောက်
ပါရှန်းပင်လယ်ကွေ့အထိ ပြီးတော့ အာရှေဗျ။ သဲကန္တာရကနေပြီး ပင်လယ်နက်
အထိပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အုပ်စိုးနေတဲ့ လက်နက်နိုင်ငံကြီးလေးနိုင်ငံရဲ့အောက်
မှာ လူနည်းစုအဖြစ်နဲ့ အုပ်စိုးခြင်းကို ခံနေရတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ ကျွန်တွင်းက
ကျုပ်တို့ လွတ်မြောက်အောင် ကြံကြရတယ်။

“ကပ်ဒ်လူမျိုးတွေဟာ တိုက်ခိုက်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ရှိပါတယ်။ နို့ပေမယ့်
တိုက်ဖို့ဆိုတာ လက်နက်ရှိရမယ် မဟုတ်လားဗျ။ သူတို့မှာရှိတဲ့ သေနတ်တွေဟာ
အင်မတန် ဟောင်းနွမ်းရှေးကျပြီး ခေတ်မီတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ခဲယမ်းငါးကျောက်

ဆိုတာလည်း ဘာမှ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ကို ခေတ်မီလက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးရလိမ့်မယ်။ အင်း ... သူစိမ်းတစ်ယောက်ဟာ ဟိုညက ခင်ဗျား မြင်သလို ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ကို မတော်တဆ မြင်များသွားရင် အဲဒီလူဟာ သေပြီးသားဘဲ။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်တို့ဟာ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ဖုံးဖိထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့ဗျ။ ခင်ဗျား မြင်ရတဲ့ ဟောဒီ သင်္ချိုင်းထဲက တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီရဲ့ ခေါင်းတွေထဲမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေဟာ ပြည့်နေပြီ။ သေသွားတဲ့ကပ်ဒီတွေဟာ မကြာခင်မှာပဲ သူတို့သင်္ချိုင်းထဲက ခုန်ထပြီး ဒီလက်နက်တွေနဲ့ တိုက်တော့မှာပေါ့ဗျ။ ကဲ ... ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အခုကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ လေသံတောင် မဟပါဘူးလို့ ကျမ်းကျိန်လိုက်ပါဗျား။

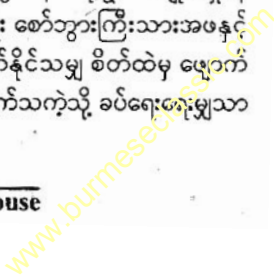
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ကျုပ် ကျမ်းသစ္စာ မကျိန်ခင် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ယုံကြည်ရသလဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျ။ ဒီလောက်အထိ ကျုပ်သိအောင် ပြောပြီး ကျုပ်ဟာ သစ္စာဖောက်ချင် ဖောက်သွားမယ်ဆိုတာ မစိုးရိမ်ဘူးလား။”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျုပ်သားက ပြောလို့ သိရပြီဗျ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း သိရပြီ။ ဒီတော့ လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ ပန်းမပွင့်ခင် တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ဆေတနာကို ကျုပ်တို့ခံယူရအောင် ခင်ဗျား တတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာနဲ့ ကျုပ်တို့အပေါ်စောင့်ရှောက်စေချင်လို့ပါပဲဗျ။ အခုတော့ ခင်ဗျားကို ဒီနေရာခေါ်လာပြီး ကျုပ်တို့အပေါ် ခင်ဗျား သိထားတဲ့ အချက်တွေကို ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးပြုလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။”

“အဲ ... ဒီနေ့အထိ ကျုပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်ဗျာ ... ကျိန်ဆိုပါတယ်။”

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ သားနှင့်အတူ မြင်းတစ်စီး စီး၍ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသည့်လမ်းမှာ ကျောက်ထူထပ်သော တောင်ကြားလမ်းကို လှည့်ပတ်ကွေ့ကောက်သွားရ၏။ ည၌မနက်မီအချိန်က သွားခဲ့သော သင်္ချိုင်းလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ နံနက် ၂ နာရီ ၃ နာရီ အချိန်ခန့်ပင် ရှိလေပြီ။ သို့သော် ကျောက်ဆောင်ကြီးများအကြား မည်သည့်နေရာတွင် ၎င်းတို့ရွာ သင်္ချိုင်းရှိနေသည်ကို မမှတ်မိတော့ချေ။ ထိုည၌က ကပ်ဒီလူမျိုး စော်ဘွားကြီးသားအဖနှင့် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် အိပ်မက် မက်သကဲ့သို့ ခပ်ရေးရေးမျှသာ သတိရမိတော့၏။

နံနက်ခင်း စာပို့ဖြင့် ရောက်လာသော ပါဆယ်ထုပ်အတွင်း၌ပါရှိသည့်
ရွှေရိုးတပ်ထားသော အမဲလိုက်ဓားမြှောင်မှာ သားရေပြားနှင့်လုံခြုံစွာ ရစ်ပတ်ထား
ရာ ထိုသားရေပြား အခေါက်တစ်ခုအတွင်းမှ စာရွက်ကလေးတစ်ခု ထွက်လာ၏။
ပထမ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ရှေးအတိတ်ဖြစ်စဉ်များကို စဉ်းစား၍နေမိသဖြင့် ထိုစာရွက်
ခေါက်ကလေးကို သတိမပြုဘဲ နေမိရာ ယခုဖတ်၍ ကြည့်သောအခါမှ လက်ရေး
ခပ်စောင်းစောင်းဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ လူသတ်ခံရ၍ ကွယ်လွန်ရှာပါပြီ။ သူ၏ မြတ်နိုး
လှသော ဤဓားမြှောင်ကို မိတ်ဆွေကြီးအား ယခင်က ထားရှိခဲ့သော ကတိကို
ပြန်၍ သတိရစေခြင်းငှာ မိတ်ဆွေ၏ လက်သို့ရောက်အောင် ပို့ပေးရန် သူ မသေမီ
မှာကြားခဲ့ပါသည်။ မကြာမီပင် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ချိုင်းရာများတွင် လက်နက်များ
ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။ လွတ်လပ်သည့် ပန်းကို မျှော်မှန်းလျက်”

မှတ်ချက် ။ စာမှာ ဤနေရာတွင် ဆုံးသွား၍ မည်သည့်လက်မှတ်၊
မည်သည့်အမှတ်အသားမျှ မပါရှိချေ။

ကျွန်ုပ်အား သတိပေးရန် မလိုပါချေ။ နယ်ခြားဒေသရွာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သော ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများအရ ‘ကပ်ဒ်’လူမျိုးစုတို့အား ဖိနှိပ်ခံရပုံ
အကြောင်းများကို ဂျာနယ်ပေါင်းများစွာ၌ ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့၏။ သို့သော် ဤသို့
ရေးသားရာ၌ ၎င်းတို့အား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းခံရပုံ အကြောင်းတို့ကို ကမ္ဘာတစ်
ဝှမ်းလုံးသို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်ထက် ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျမ်းသစ္စာကို ပို၍
ချီးသေလေးစားရပေမည်။ ယခုရရှိသော သတိပေးစာအရ ကပ်ဒ်လူမျိုးစုသည်
မည်သည့်အခါမျှ စိတ်အားလျှော့ကြမည်မဟုတ်ပေ။

၎င်းတို့မှာ သူရသတ္တိကောင်း၍ အကြံအဖန်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသော
ကြောင့် မိမိတို့အပေါ်တွင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သည့် နယ်ချဲ့ထမ်းပိုးအောက်မှ မကြာမီ
ချွန်းကန်လွတ်မြောက်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါ၏။ ။

ဘာသာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်

‘တစ်ဘစ်’ ဂျာနယ်မှ Denis Moore ရေးသော *Secre Of The
Graves Of Kurdistan* ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်သည်။

သွေးသောက် (၁၉၇၀-၈၆)

ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ

ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်စေ၊ ပြည်သူပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်စေ အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်းသည် အလုပ်အကိုင် တစ်ခုလုံးကို များစွာထိခိုက်စေ၏။ ထို့အတူ အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် မြင့်မားတက်ကြွလာခြင်းသည်လည်း လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို တိုးတက်စေနိုင်သည်။

အလုပ်ကို အုပ်ချုပ်သူများသည် မိမိတို့လုပ်သားများ၏စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွလာစေရန် အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းဖြင့် ဖန်တီးပေးခြင်းသည် ကုန်သွယ်မှု တိုးတက်ရေးလုပ်ငန်းကို အားပေးသည့် အားတိုးဆေးကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအပ်သော ဝတ္ထုကလေးမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေရာမှ မမျှော်လင့်သော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

'ဖဲယားဗျူး' ခေါ် မြို့ကလေးသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်၍ ယခင်က အရောင်းအဝယ် အတော်အတန် စည်ကားခဲ့၏။ ထို့နောက် မြို့ကလေးမှာ ကာလအတန်ကြာမျှ အိပ်မောကျရှုံးနေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရောင်းအဝယ်များလည်း ထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိလေရာ ယခု ရေး

သားသော အချိန်၌မှ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ လုပ်လုပ်ရှားရှား ဖြစ်၍ သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ 'ဟင်နရီအမ်းစတရောင်း' ဆိုသူ လူရွယ် တစ်ယောက်သည် တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို ကံအားလျော်စွာ ကောက် ယူ ရရှိခဲ့ရာမှ အစပြုလေသည်။

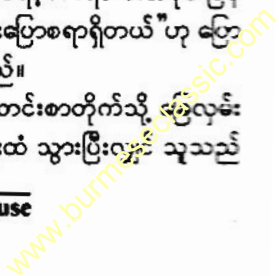
တစ်နေ့သ၌ ဟင်နရီသည် သူ့ အလုပ်လုပ်ကိုင်သော အလုပ်တိုက်သို့ လျှောက်သွားစဉ် ထိုငွေစက္ကူကို ကောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သူ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော 'ဖရင့်အင်ဂျွန်းအာမခံကုမ္ပဏီ'၏ လုပ်ငန်းမှာ ထိုင်းမိုင်းလေးလံလျက် ရှိသော ကြောင့် ဟင်နရီမှာ အလုပ်ဆင်းရသည်ကိုပင် စိတ်မပါလှဘဲ သူ၏ခြေလှမ်းများ မှာ နှေးကန်ဆုတ်ဆိုင်းလျက် ရှိနေခဲ့၏။ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်အကိုင် အခြေအနေ မကောင်းသဖြင့် လွန်ခဲ့သော ကာလကပင် စာရေး ၄၅၆ ယောက်ကို အလုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း လုံခြုံမှု မရှိလှပေ။

ယခုခေတ်တွင် လူတို့၌ စွဲကပ်တတ်သော ရောဂါများအနက် မိမိ၏ နောင်ရေး စိတ်မချရခြင်းကြောင်း အသား၏အတွင်းကို လှိုက်၍စားတတ်သော အနာကဲ့သို့ လူ၏ အတွင်းစိတ်ကို လှိုက်၍စားတတ်သည့် ရောဂါမျိုးကို တွေ့ ကြရပေမည်။ ထိုရောဂါစွဲကပ်လာသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် ကြောက် စိတ်ဝင်လာပြီးနောက် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ကင်းမဲ့လာရုံမျှမက အခြားလူ များနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မရှိ တော့ချေ။ ထိုအခါ ထိုသူ၏ ဥပဓိရုပ်သည်ပင် ပြောင်းလဲသွားတတ်၍ ထိုစိတ္တဇ ရောဂါ၏ သားကောင်ဖြစ်၍ သွားတတ်လေသည်။ ဟင်နရီမှာလည်း ထိုအတိုင်း ပင် ဖြစ်ခဲ့၍ လူတောထဲသို့ မတိုးဝံ့သလို ကြောက်ရွံ့သလိုလို့ဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်း၍နေသူ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ယခု သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ တစ်ချပ် ရှိနေပြီဖြစ်၍ သူ၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာမှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသဖြင့် ခံညားတည်ငြိမ်၍လာပြီးလျှင် သူ၏ခြေလှမ်းများမှာလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ပေါ့ပါး ဖျတ်လပ်၍လာလေသည်။

အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ဟင်နရီသည် အတွင်းသို့ ရဲရင့် တည်ကြည်စွာ ဝင်သွား၏။ တိုက်ရှင်သူဌေး မရောက်သေးကြောင်း သိရသော အခါ သူသည် ရုံးလုလင်တစ်ယောက်အား "မစ္စတာဖရင့်လာရင် ငါအခုပဲ ပြန် လာမယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ကြားလား။ ငါသူ့ကို စကားပြောစရာရှိတယ်"ဟု ပြော လိုက်ပြီးနောက် တိုက်အပြင်သို့ လွှဲသွားလေသည်။

သူသည် 'ဖဲယားဗျူး-ကရော်နီကယ်' သတင်းစာတိုက်သို့ ခြေလှမ်း ခပ်ကျဲကျဲ လျှောက်သွားပြီးနောက် ကြော်ငြာစာရေးထံ သွားပြီးလျှင် သူသည်

၂၀. ၁ ခုန့်ရွှေမျှား

ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို ကောက်ရထားကြောင်း၊ ငွေစက္ကူ ပိုင်ရှင်သည် ဟင်နရီအမ်းစထရောင်းထံ ဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်း ကြော်ငြာတို ကလေးတစ်စောင် ထည့်သွင်းပေးရန် ရေးပေးလိုက်၏။ ကြော်ငြာခငွေမှာ ဒေါ်လာ ၆၀ ဆင့်ကျ၍ သူ့တွင် ထိုမျှလောက်ငွေ မပါသောကြောင့် အကြွေး ထည့်ပေးရန် ပြောကြား၏။ ထိုအခါ ကြော်ငြာစာရေးသည် သတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်နှင့် အယ် ဒီတာဖြစ်သော မစ္စတာယမ်း၏ အခန်းသို့သွားပြီးလျှင် ထိုကိစ္စကို ပြောပြလေ၏။

မစ္စတာယမ်းသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဟင်နရီအား -

“ဒီမှာ ဟေ့သူငယ် ဒီငွေစက္ကူကို မင်း ဘယ်လိုကောက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အားလုံးပြောပြရင် တို့က သတင်းတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ရေးထည့်လိုက် မယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ကြော်ငြာဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ နေပါဦး ... ဒီငွေစက္ကူကို ကောက်ရတုန်းက စာအိတ်နဲ့ ထည့်ထားသလား။”

“စာအိတ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ... အလွတ်ကောက်ရတာပါ။ ကြည့် ချင်ရင် ကျွန်တော် ပြမယ်လေ။”

“မကြည့်ချင်ပါဘူးကွယ်။ ငွေစက္ကူမှာ နံပါတ်စဉ်ကလွဲပြီး ဘာအမှတ် အသားမှပါမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းကို ငါ တစ်ခုသတိပေးချင်တာက ဒီ ငွေစက္ကူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြုလေနဲ့ မောင်။ ထုတ်ပြရင် တစ်ယောက် ယောက်က မင့်ငွေစက္ကူနံပါတ်ကို စိတ်ထဲက မှတ်ထားပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်အယူခိုင်းမယ်။ သူ့ငွေစက္ကူဖြစ်တဲ့အကြောင်း နံပါတ် ပါ သူက ပြောပြမယ်။ ဒါ့ထက် မင်းဘယ်နေရာမှာ ကောက်ရခဲ့သလဲ။”

“ဗဟိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မောင်းသွားတဲ့ကား တစ် စီးစီးပေါ်က လွင့်ကျနေရစ်ခဲ့တာနဲ့ တူပါတယ်။”

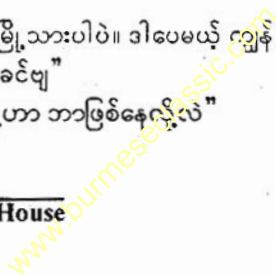
“တကယ်လို့ ပိုင်ရှင်မပေါ်ရင် ဒီငွေကို မင်းဘယ်လိုသုံးမလဲ။ ပြောစမ်း ပါဦး။”

“ဘယ်လိုသုံးမလဲဆိုရင် မစ္စဒေါ်လီနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်။ ကျွန် တော်တို့ လက်ထပ်ဖို့စောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ။ ဒီငွေသာရရင် တစ်ခါတည်း အဆင်ပြေတာပါပဲ ခင်ဗျာ။”

“အင်း ... အတော်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးပဲဟေ့၊ ဒါ့ထက် မောင်က ဖဲယားဗျူးချက်မြှုပ်ပဲလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမြို့သားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော် ဒီမြို့မှာ တစ်သက်လုံးနေဖို့ စိတ်မကူးဘူးခင်ဗျ။”

“အလို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်၊ ဒီမြို့ဟာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။”

“ကျွန်တော်အမြင် ပြောရရင် ဒီမြို့ဟာ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့တူနေပါတယ်။ ဒီမြို့ကို ရှေးလူကြီးတစ်စု ပါဝင်ဖို့ စည်းထားတဲ့အဖွဲ့က စီမံအုပ်ချုပ်နေတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ၊ သူတို့က သူတို့လုပ်သမျှ အကောင်းချည်း ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေက သူတို့နဲ့တွေးခေါ်ပုံချင်း မတူဘူး။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီမြို့ကထွက်သွားတဲ့အခါ ဒီမြို့ဟာ တစ်ယောက်မှ ကျန်ရစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ နေရာကို သွားကြမှာချည်းပဲ”

“နေပါဦးကွယ်၊ လာဘ်မြင်ပြီး ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ ကရော်နီကယ် သတင်းစာ ကိုယ်တိုင်က လာဘ် မမြင်ဘူး။ ကြိုးပမ်းမှုလည်း မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သတင်းစာတိုက်က ထရပ်ကားတွေဟာ အာမခံမထားဘဲ လမ်းတွေပေါ်မှာ သွားလာနေဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က ပြောရင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ အိတ်ထဲက ငွေကို နှိုက်ယူချင်လို့ ဆွယ်တံရား ဟောနေတယ် ထင်မှာပဲ၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျားတို့ ထရပ်ကားတွေကို အာမခံစနစ်နဲ့ အကာအကွယ် လုပ်မထားတာ မှားတာပဲ”

“တို့ ထရပ်ကားတွေ အာမခံမရှိတာ မောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

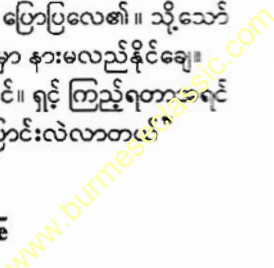
“ကျွန်တော်က ဖရင့်အင်ဂျန်းအာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထရပ်ကားတွေကို အာမခံထားဖို့ တစ်ကြိမ်မက အကြိမ်ကြိမ် အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ နို့ပေမယ့် မရဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုကို ဘယ်လိုရှောင်ရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သိတယ်လို့ချည်း ခင်ဗျားတို့က စာပြန်တာပဲ”

“ဪ ဒီလိုပဲ ပြောသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့စကားကို ကြိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက မေးလို့ ကျွန်တော်က ပြောရတာပါ”

ဟင်နရီသည် ဤမျှဖြင့် စကားဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် သတင်းစာတိုက်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်လာတစ်ထောင် ကောက်ရသည့်သတင်းကို သူ့ ရည်းစားဖြစ်သူ ဒေါ်လီအား ပြောရလျှင် ကောင်းလေမည်လောဟု တွေးမိသဖြင့် ဒေါ်လီအိမ်သို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလေ၏။ သို့သော် သူပြောပုံမှာ ရှုပ်ထွေး မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ဒေါ်လီမှာ နားမလည်နိုင်ချေ။

“ဟင်နရီ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဟင်။ ရှင် ကြည့်ရတာပင်လုံးစနဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ မတူဘူး။ ရှင် အတော် ပြောင်းလဲလာတယ်”

၃၀ ▢ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“မင်း ဘာမှမသိဘူး ဒေါ်လီ၊ အလုပ်တိုက်ကို ငါ ပြန်ရောက်ရင် မစ္စတာ ဒဂုန်ကို စကားပြောရလိမ့်မယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာရှိသမျှ သူ့ကို ငါ အားလုံး ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

“အလုပ်ပြုတ်နေပါဦးမယ် ဟင်နရီရယ်”

“အလုပ်ပြုတ်လို့လဲ၊ နှမြောစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ ကဲ ... ငါသွားလိုက် ဦးမယ်ဟေ့၊ နောက်မှပဲ လာခဲ့ဦးမယ်”

အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ဟင်နရီသည် သူဌေး၏ရုံးခန်း အတွင်းသို့ တစ်ခါတည်း ဝင်သွားလေတော့၏။

“ဒီမှာ မစ္စတာဖရင့် ခင်ဗျား၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောရအောင် အခုလာခဲ့တာပါပဲ။ မနက်တုန်းက ကျွန်တော် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ချပ် ကောက်ရ ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အခြားအလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် ရှာလုပ်တော့မယ်။ ဒီမှာကြုံတွေ့နေရတဲ့ နောင်ရေး စိတ်မချရမှုကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မခံနိုင်တော့ ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်လို တခြားအလုပ်သမားတွေလည်း ဘယ်လိုခံစားနေကြရ တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားထောင်ချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

“ပြောသာ ပြောပါ ဟင်နရီ၊ ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူက ပြော တဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရတာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါပဲ”

“ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ နောက်တစ် ကြိမ်မှာ သူပဲ အဖြုတ်ခံရမလား။ ငါပဲ အဖြုတ်ခံရမလားလို့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ လုပ်နေကြရတယ်ခင်ဗျ။ ဒီလို နောင်ရေး စိတ်မချရလို့ လူတွေမှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာကြတယ်။ ခုလိုဖြစ်နေတာဟာ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ငန်းအတွက် လည်း မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အမှုထမ်းတွေ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ယုံကြည်မှု နည်းနေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီမှာ အာမခံထားချင် တဲ့ လူတွေကလည်း ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိကြတယ်ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန် တော်တို့ ကုမ္ပဏီကို စိတ်မချကြဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ကုမ္ပဏီမှာ စရိတ် အကုန်အကျ များနေတဲ့အကြောင်း လူတွေတိုင်း လျှောက်ပြောနေတယ်။ ကုမ္ပဏီ မှာ အာမခံအလုပ်တွေ ပိုရလာရင် စရိတ်အကုန်အကျ များတဲ့အတွက် ဘာစိုး ရိမ်စရာ ရှိသလဲ ခင်ဗျ။ ဒီမှာလုပ်နေတဲ့လူတိုင်းဟာ နောင်ရေးအတွက် မပူပန်ရဘဲ စိတ်ချရမယ်ဆိုရင် လူတွေဟာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး အလုပ်တွေလည်း ပိုဝင်လာမှာပဲ မဟုတ်လား ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့စကားဟာ ဒါပါပဲ မစ္စတာဖရင့်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားကူညီခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခင်ဗျာ။ အခုလို ရှင်းရှင်းနဲ့ဘွင်းဘွင်း ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုလည်း နှင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ စိတ်မရှိပါနဲ့လို့လည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။

ဟင်နရီသည် နေရာမှ ထလိုက်၏။ ထိုအခါ သူဌေးဖြစ်သူ မစ္စတာဖရင့်

၀ - “ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးလေ”

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံထွက် ပေါ်
လာ၏။ မစ္စတာဖရင့်က နားထောင်သောအခါ စကားပြောသူမှာ ကရောနီကယ်
သတင်းစာ အယ်ဒီတာဖြစ်၍ ဟင်နရီအမ်းစထရောင်းအား ခေတ္တ စကားပြောလို
ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မစ္စတာဖရင့်သည် တယ်လီဖုန်း လက်
ညှိကို ဟင်နရီဘက်သို့ ကမ်းလိုက်၏။

“ဟလို မစ္စတာအမ်းစထရောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီမယ်ဗျ၊ ဖယားဗျူးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ကျုပ်ရေးမယ့် သတင်းစာ
ခေါင်းကြီးပိုင်းမှာ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်ကိုးကား ဖော်ပြချင်တယ်။
ဒီကနေ့ ကျုပ်နဲ့ နေ့လယ်မှာ စားဖို့ ခင်ဗျား အချိန်ရနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရနိုင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတယ်ပါတယ်ဗျာ။ နေ့လယ် ၁၂

နာရီခွဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လာတွေ့ပါ့မယ်”

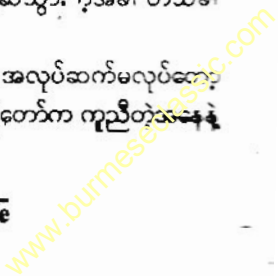
သတင်းစာအယ်ဒီတာသည် စကားအနည်းငယ် ဆက်လက်ပြောဆို
သူတ်ရှိရာ/နောက်ဆုံးတွင် ဟင်နရီက “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာဖရင့်က အာမခံ
နှုန်းစာရင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ခင်ဗျာဆီ ပို့လိုက်ပါလိမ့်မယ်”

ဟင်နရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီးနောက် မစ္စတာဖရင့်ဘက်
သို့ လှည့်၍ -

“ဒီလို ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ ကောက်ရ
တဲ့အကြောင်း ကြော်ငြာထည့်မလို့ သတင်းစာတိုက်ကို ရောဂါသွားတဲ့အခါမှာ
စကားစပ်မိတာနဲ့ သူတို့ထရပ်ကားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ အာမခံလုပ်
စကားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်ကို ပြောခဲ့တယ်။
ဒီတော့ သတင်းစာပိုင်ရှင် အယ်ဒီတာ မစ္စတာယမ်းက ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက
အာမခံစနစ်နှုန်း ဇယားစာရင်းကို သူ့ဆီပို့ လိုက်ပါလို့ ပြောတယ် ခင်ဗျ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် နေ့ခင်း မင်းသူ့ဆီသွားတဲ့အခါ တသ်ခါ
သည်း ယူသွားရင် မကောင်းဘူးလား”

“နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ဆက်မလုပ်တော့
ဘူးလို့ ပြောထားပြီပဲ။ အေးလေ ... ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကူညီတဲ့အနေနဲ့
ကျွန်တော် သွားတဲ့အခါ ယူသွားပါ့မယ်”

“ဒီမယ် ဟင်နရီ၊ ဒီကနေ့မနက် မင်းပြောပုံဆိုပုံနဲ့ အမူအရာတွေ ကြည့်ရတာ အတော်အားတက်စရာ ကောင်းတယ်။ အခုလို ယုံကြည်ချက်မျိုးနဲ့ မင်း ဒီမှာဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို သုံးနှစ်ကန်ထရိုက်စာချုပ်နဲ့ အလုပ်ဆက်ခန့်ထားမယ်။ မင်းကို အကြောင်းပြုပြီးရလာတဲ့ အာမခံအလုပ်တွေ အပေါ်မှာ ကော်မရှင် အပြည့်ပေးမယ်။ အခုလောလောဆယ်လည်း မင်းလစာကို တိုးပေးဦးမယ်။ နောက် တစ်နှစ်တစ်ခါ လစာကိုလည်း တိုးပေးသွားမယ်”

ဟင်နရီသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဖရင့်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်ထုတ် ကရော်နီကယ်သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူကောက်ရပုံ သတင်းအကျယ်ပါရှိလာပြီးလျှင် သတင်း၏ အောက်၌ မျဉ်းလေးဘက် ဘောင်ခတ်ထားသည့် အကွက်ငယ်တစ်ခု အတွင်း၌ ‘ဖဲယားဗျူးမြို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ၊ ပွင့်လင်းသော ဝေဖန်ချက်ဖြင့် အဖြေတောင်းထားကြောင်း၊ စာမျက်နှာ ၅-ခေါင်းကြီးကို ကြည့်ပါ’ ဟု ဖော်ပြ ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေ့ည၌ ဖဲယားဗျူးမြို့ အုပ်ချုပ်ရေးကောင်စီ အစည်းအဝေးတရပ် ကို ကျင်းပရာ ထိုအစည်းအဝေးသို့မြို့ပေါ်ရှိ လူငယ်ပိုင်းက ဖဲယားဗျူးမြို့ အခြေ အနေ မည်သို့ပြောင်းလဲစေလိုကြောင်း မျှော်လင့်တောင့်တနေကြပုံကို ဟောပြန်ရန် ဟင်နရီအား ဖိတ်ကြားသဖြင့် ဟင်နရီက လူငယ်များ၏ သဘောထားကို တင်ပြ ပြောဆိုလေသည်။ တနင်္လာနေ့ထုတ် သတင်းစာ၌ ဟင်နရီ၏ ဟောပြောချက် အပြည့်အစုံ ပါရှိလာပြီးလျှင် သတင်းစာခေါင်းကြီးကလည်း မြို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၌ လစ်လပ်နေသော အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦး၏ နေရာတွင် ဟင်နရီအား ခန့်ထား လိုက်ခြင်းအတွက် အုပ်ချုပ်ရေးကောင်စီအား ချီးကျူးထားသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ကရော်နီကယ်သတင်းစာက ဟင်နရီနှင့် ပတ်သက်သည့်သတင်းများ ကို ဤမျှလောက်အသားပေး၍ ရေးသားဖော်ပြပေးခြင်းကြောင့် ဟင်နရီနှင့် သူလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော အာမခံကုမ္ပဏီမှာ အလိုအလျောက် ကြော်ငြာပြီးဖြစ် ကာ အာမခံအလုပ်များလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုး၍လာတော့၏။ လွန်ခဲ့သော ၁ နှစ်၊ ၂ နှစ်အတွင်းက ဟင်နရီနှင့် မတွေ့ခဲ့ဖူးသော သူများသည်လည်း သူနှင့် ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဖဲယားဗျူးမြို့ကလေးမှာ အသက်ဝင် လှပ ရှားလျက် တိုးတက်စည်ကားလေတော့၏။

ဒေါ်လာ တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူကို ဟင်နရီ ကောက်ယူခဲ့ပြီးနောက် ရသတ္တတစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့သည့် သောကြာနေ့တွင် မိမိတို့လက်လုပ်ပြီးသောအခါ

www.burmeseclassic.com

အထိုင်မည့် အိမ်အတွက် လိုအပ်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို ဝယ်
သူရန် စာရင်းလုပ်လျက်ရှိရာမှ ဟင်နရီသည် ပိုက်ဆံသားရေအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာ
တစ်ထောင်တန်စက္ကူကို ဆွဲထုတ်ရင်း “အင်း ... ကံကောင်းထောက်မလို့ ကောက်
ရတဲ့ ဒီငွေစက္ကူကို သုံးဖို့ အချိန်ကျလာပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ ဒေါ်လီရေ။ နို့ပေမယ့်
ဆုံးဘဲ သိမ်းထားရရင် ကောင်းမှာပဲနော်” ဟု ဒေါ်လီဘက်သို့ လှည့်၍ ပြီးရွှင်ကာ
ပြောလိုက်လေသည်။

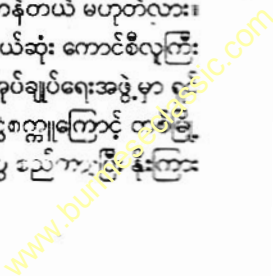
ထိုအခါမှ ဟင်နရီသည် သူ့ကောက်ရသော ဒေါ်လာတစ်ထောင်တန်
စက္ကူကို ပထမဆုံးအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ် ထောင်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက်
ဒေါ်လီဘက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ပြီးလျှင် -

“ဒေါ်လီ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မူမမှန်တာ တစ်ခု တွေ့နေတယ်။ စက္ကူထဲမှာ
အနီရောင်ပိုးကြီးချောင်းကလေးတွေ အစစ်မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ပိုးကြီးထင်ရ
အောင် ဆေးအနီနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ အစင်းကြောင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်”

သို့ပြောရင်း ဟင်နရီသည် အိတ်ထဲမှ တစ်ဒေါ်လာတန် စက္ကူတစ်ချပ်
တို့ ထုတ်ကာ တစ်ထောင်တန်စက္ကူနှင့် အသေအချာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုလျက်
ရှိလေ ၏။ ထိုအခါမှ ဟင်နရီမှာ မိမိကောက်ရထားသော ငွေစက္ကူသည် အစစ်
အမှန် မဟုတ်ဘဲ အတုဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိလေတော့၏။

“တို့ကို အရူးလုပ်တာပဲဟေ့ ... ဒေါ်လီ၊ တို့လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ပရိ
ဘောဂပစ္စည်းစာရင်းကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီစက္ကူကို သွားမအမ်း
ဧတာ ကံကောင်းတယ်ဟေ့၊ သွားများ အမ်းမိရင် တို့ကို တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းပြီး
ရယ်ကြတော့မှာပဲ”

“ဒီငွေစက္ကူ အတုဖြစ်နေတာ ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းသာတယ်။ ဒီငွေစက္ကူကို
ဘယ်သူမှ လာတောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီစက္ကူကို မှန်ဘောင်သွင်းပြီး
လာဘ်ကောင်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အိမ်မှာထားရမယ်။ ဒီစက္ကူဟာ ရှင့်
တိုယ်ကိုရှင် ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့စက္ကူ မဟုတ်လားရှင့်။
ဒီစက္ကူက ရှင့်ရဲ့ နောင်ရေးကို ကောင်းအောင် လမ်းဖွင့်ပေးတဲ့စက္ကူပဲ။ ရှင့်မှာ
အခုလည်း တိုးပြီ၊ ရှင့်တို့ကုမ္ပဏီမှာလည်း အရင်ကထက် အာမခံအလုပ်တွေ
ပိုရလာပြီ။ ပြီးတော့ ရှင့်ကို လူသိများအောင် သတင်းစာက အသားပေးပြီး
ဝါဒဖြန့်ပေးခဲ့တာဟာ ဒေါ်လာထောင်ပေါင်းများစွာမက တန်တယ် မဟုတ်လား။
ဒီဟာတင်မကသေးဘူး၊ ဖဲယားဗျူးသမိုင်းမှာ အသက်အငယ်ဆုံး ကောင်စီလူကြီး
တစ်ယောက်ရယ်လို့ ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင် မြို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ ရှင့်
ဟာ လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာပြီ။ ပြီးတော့ ဒီငွေစက္ကူကြောင့် တစ်မြို့
လုံး အရင်က အိပ်မောကျနေခဲ့တာ အခု အလုပ်အကိုင်တွေ ချုပ်ကပ်ပြီး နီးကြား

၃၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လာပြီ၊ အဲဒီအကျိုးတရားတွေကို ရှင်မမြင်ဘူးလား ဟင်နရီ။ အကောင်းဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီငွေစက္ကူဟာ ရှင်အတွက်ရော တစ်မြို့လုံးအတွက်ပါ အမှန်စင်စစ် ကျေးဇူး ပြုခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

ဟင်နရီသည် ဒေါ်လီ၏စကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်လီ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ

“မင်းပြောတာတွေဟာ သိပ်မှန်တယ် ဒေါ်လီ၊ ကိုင်း ... ဒီတော့ တို့လုပ်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းစာရင်းကို ဆက်လုပ်ကြစို့ဗျော့၊ ပြီးတော့လည်း ဒီစက္ကူကို အလှူကြည့်ထားဖို့ မင်းဈေးသွားရင် မှန်ဘောင်တစ်ခုလည်း ဝယ်ခဲ့နော်၊ မမေ့နဲ့။”

(၁၉၆၃-ခု၊ ဧပြီလထုတ် ‘ရီးဒါးဒိုင်ဂျက်’ “The Thousand Dollar Bill” ကို ဘာသာပြန်ဆိုသည်။)

မြဝတီ (၁၉၆၈-၈၈ဖော်ဝါရီ)

ခွေးကလေးဟော်ရီ

စစ်သားတို့မည်သည် သေဆုံးပြီးနောက် မိမိတို့အသက်ရှိစဉ်က လုပ် ထိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံများကို လူတို့၏ နှုတ်တွင်လည်းကောင်း၊ စာပေတွင်လည်း ကောင်း ပြောစမှတ်ထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ပေရာ ယင်းအချက်များသည်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့က သေသူအား လွမ်းဆွတ်၍ မပြီးနိုင်သော အချက်များ ဖြစ်ပေ သည်။ စစ်သားတို့၏ ရာဇဝင်ကိုလည်း ထိုအချက်များကို အခြေခံပြု၍ ရေးရလေ သည်။

ယခုရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးမှာ လွန်ခဲ့သော ဒုတိယ ကမ္ဘာ စစ်ကြီးအတွင်းက ၎င်း၏ သခင်စစ်သားများနှင့်အတူ စစ်မြေပြင်တွင် စွန့်စွန့် စားစား အမှုထမ်းခဲ့သော ခွေးကလေးတကောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်လေသည်။

ခွေးကလေး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ အီဂျစ်နယ်အနောက်ပိုင်း သဲကန္တာရတွင် သူငှာ ခုနှစ်က စတင်လေသည်။ ထိုအခါက ယင်းဒေသများတွင် ဩစတြေးလီး ထား စစ်တပ်များသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ စစ်ထွက်ရန် လေ့ကျင့်နေသော အချိန်ဖြစ်၏။ ထိုစစ်တပ်၌ သာမန်စစ်သားများ ဖြစ်ကြသော 'ဂျင်မူဒီ' နှင့် 'ဒွန်ဂီး' တို့သည် သူတို့စစ်စခန်းချရာ စားဖိုဆောင်အနီးတွင် စားကြွင်းစားကျန်များကို ထာရောက် စားသောက်တတ်သော ခွေးပိန်ကလေးတစ်ကောင်ကို တစ်နေ့၌ သတိပြုမိကြ၏။ ခွေးပိန်ကလေးမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်၍ ခါးလျားလှည့်ပြီးလျှင်

www.burmeseclassic.com

၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နားရွက်တို၊ အမြီးတိုဖြစ်၏။ အမျိုးအရိုးကို ခန့်မှန်းခြင်းအားဖြင့် အာရပ်လူမျိုးများ မွေးတတ်သည့် (ဗန္ဓပ်)အစပ်မမျိုး ဖြစ်လေသည်။

စစ်သား ၂ ယောက်တို့သည် သနားသဖြင့် ခွေးကလေးကို ရအောင် ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် တဲစခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့၍လာခဲ့၏။ ပထမဦးစွာ အစာကိုဝအောင် ကျွေး၏။ ထို့နောက် ခွေးသန်းများ စင်ကြယ်စေရန် ရေချိုးပေး ကောင်းစွာ သုတ်သင်ပြီးသောအခါ ခွေးကလေးမှာ အတော်အတန် ချစ်စဖွယ် ကောင်းသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် 'ဟော်ရီ' ဟု အမည်ပေးပြီးလျှင် ကောက်ယူ မွေးမြူခဲ့လေသည်။

အာရပ်လူမျိုးတို့ မလိုချင်သဖြင့် စွန့်ပစ်ထားသော သဲကန္တာရခွေးအမွေးတို့မျိုး အဆက်အနွယ် ဖြစ်ဟန်တူ၍ စစ်သား ၂ ယောက်တို့လည်း ထိုခွေးလေး၊ ခွေးလွင့်ကလေးအား ချစ်စနိုးမွေးမြူထားခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမ၌ ဟော်ရီသည် စစ်သားများ၏ ခြေအိတ်များကို ခိုးယူကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြဲပစ်တတ်၏။ သို့သော် မကြာမီပင် ၎င်းသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုသော သခင်များစကားကို ကောင်းစွာနားလည်၍ လာပြီးလျှင် အမိန့်ကို နာယူတတ်သော အလေ့အကျင့်ရရှိလာ၏။ သို့နှင့် စစ်တပ်တစ်တပ်လုံးပင် ဟော်ရီအား ချစ်ခင်လာခဲ့ကြလေသည်။

နံနက်စာစားသောက်ရန် ယောတုတ်သော အချိန်များ၌ ဟော်ရီသည် စားဖိုခန်းသို့ ပထမဆုံးရောက်ပြီးလျှင် နားရွက် နှစ်ဖက်ကို ထောင်ကာ အမြီးတိုကလေးကို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှင်း ကြည့်လင်ဖျတ်လတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် သခင်များကို ကြည့်နေတတ်၏။

စစ်ချီတက်သောအခါများ၌ ဟော်ရီသည် ထည်ဝါဝင့်ကြွားသော ဟန်ပန်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူပြီးလျှင် စစ်တပ်အား လမ်းပြ၏။ မည်သည့်နေရာမျိုး၌မဆို ဟော်ရီသည် ရှေ့ဆုံးကရောက်နေ၏။

ဟော်ရီသည် ယခင်က သူ့အား နှိပ်စက်စွန့်ပစ်ခဲ့ဖူးသော အာရပ် လူမျိုးများအား စစ်တပ်တဲစခန်းများ အနီးသို့ပင် အကပ်မခံချေ။ ညဉ့်အချိန်၌ သူသည် တဲများအပြင်တွင် လှန်းထားသော စစ်သားများ၏ အဝတ်အစားများကို လှည့်လည်စောင့်ရှောက်၏။ ဟော်ရီရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ အပြင်၌ ကစဉ့်ကလျားလှန်းထားသော အဝတ်အစားများပင် မပျောက်တော့ချေ။ အဝတ်အစားများကို သာမက ဟော်ရီသည် စတီပစ္စည်းများထားသော အခန်းကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင် ညဉ့်အချိန် အလှည့်ကျစောင့်သော ကင်းသမားများကိုလည်း ကူညီ၍ အတူစောင့်ရှောက်လေသည်။

ဟော်ရီ ရောက်ရှိနေသော စစ်တပ်ကြီးသည်ကား လေ့ကျင့်ရေး ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ ထို

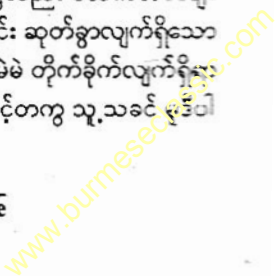
သတင်းသည်လည်း ယုတ္တိတန်လှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နာဇီတို့သည် ဂရိနယ်သို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာရာ ဩစတြေးလီးယား စစ်တပ်များကို ခရီးသို့ အပူတပြင်း ပို့လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဟော်ရီသည်ကား သူ၏သခင် မူဒီ၏ ကျောပိုးလွယ်အိတ်ထဲတွင် ဆည့်၍ မျက်နှာကို အပြင်သို့ အသက်ရှူရန် ထုတ်ထားပြီးသော် ခရီးသွားရန် ဆွေကျင့်ထားပြီးဖြစ်၍ သို့နှင့် စစ်ချီတက်ရသောအခါ ဟော်ရီသည် သူ့သခင်၏ ကျောပိုးကား လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ လိုက်ရ၏။ သို့နှင့် မူဒီတို့ စစ်တပ်သည် ရှေးဦးစွာ ထရပ်ကားကြီးများဖြင့် 'အလက်ဇန္ဒာ' မြို့သို့ သွားကြ၏။ ထို့နောက် အလက်ဇန္ဒာမြို့မှ မြေထဲပင်လယ်ကို ၂ ရက် တိုင်တိုင် ဖြတ်ပြီး ညောင် ဂရိသို့ ရောက်ကြရလေသည်။ ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ကျောပိုးလွယ်အိတ်အတွင်းမှ လိုက်ရသော ဟော်ရီကား သဘောတောက်သော ဝေဒနာတို့ အပြင်းခံရရာ၏။

ဂရိပြည်ရှိ အေသင်မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂျာမန်လေတပ်သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသော ဩစတြေးလီးယား စစ်တပ်ကို အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲ၍ စက်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်တော့၏။ ဟော်ရီသည် လေယာဉ်ပျံတက်လာတိုင်း ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ခေါင်းပြု၍ ဟောင်လေ့ရှိ၏။

သူ၏သခင်မူဒီမှာ မော်တော်ဘိုင်စကယ်ဖြင့် သတင်းပေးရသော 'သတင်းပို့စစ်သား' တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဂရိနယ်ရှိ လှပစိမ်းလန်းသော တောဆောင်များကို ဖြတ်၍သွားရသောအခါ ဟော်ရီသည် သူ့သခင်၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီး အတွင်းအိတ်ထဲမှ မည်သူမျှမသိဘဲ ပါသွား၏။ ဤသို့ ခရီးသွားရင်း လေယာဉ်ပျံက စက်သေနတ်များနှင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ခွေးရောလူပါ ဘိုင်ကေယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ နီးရာအကွယ်အကာနှင့် ပုန်းရသော အကြိမ်ပေါင်းလည်း ချားလှချေပြီ။

ဩစတြေးလီးယား စစ်တပ်သည်ကား အကူတပ်များသာ ဖြစ်သည့်ပြင် အလွန်လည်း နည်းပါးလှသောကြောင့် စစ်မျက်နှာသို့ရောက်ရှိမျှ မကြာမီ နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ရရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂရိကျွန်းဆွယ်တစ်လျှောက် ပြန်၍ စစ်ဆုတ်ရသောအခါ ဟော်ရီသည် စစ်ထွက်သူ သခင်များနှင့်အတူ ယာဉ်အမျိုးမျိုးဖြင့် လိုက်ပါလာရ၏။ သို့သော် စစ်ဆုတ်ရာ၌လည်း မသက်သာချေ။ 'ခေတုကာ'ခေါ် အနိမ့်စား ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် အပြင်း ဆုတ်ခွာလျက်ရှိသော ဗြိတိသျှစစ်တပ်များကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော စစ်တပ်မှ အမြောက်အမြား ကျဆုံးသော်လည်း ဟော်ရီနှင့်တကွ သူ့သခင် မူဒီပါ စက်သေနတ်များကြားမှ လွတ်မြောက်လာလေသည်။

မူဒီမှာ အကြားအမြင် ဖျတ်လတ်၍ ပါးနပ်လှသော ဟော်ရီ ရှိနေသည် အတွက် ပြောင်းရွှေ့သော လောရီစစ်ကား အားလုံးကို လေယာဉ်ပျံ ဘေးရန်မှ တာဝန်ခံ၍ စောင့်ရှောက်ရ၏။ ထိုအခါများ၌ ဟော်ရီသည် အမြီးကလေး တဖျတ် ဖျတ်နှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်ကို စွင့်ကာ လေယာဉ်ပျံသံကိုသာ နားစိုက်ထောင်လျက် ရှိရာ တပ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဟော်ရီ၏ အရိပ်အခြည်ကိုသာ စောင့်၍ ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေရတော့၏။ ထိုသဲ့သဲ့မျှသော အသံကို စစ်သားများ အရင် သူက ကြားလျက် စစ်တပ်တစ်လျှောက်လုံးပြေး၍ ဟောင်ကာ သတိပြေးပြီးလျှင် ၎င်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းရာသို့သွားရောက် ပုန်းအောင်းနေတတ် လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်အချိန် စစ်တပ်စခန်းချ၍ စစ်သားများ အမောပြေ အိပ် စက်လျက်ရှိသော်လည်း ဟော်ရီမှာ အဝန်းမဖြေရရှာချေ။ လေယာဉ်ပျံ ရန်ကို သာမက ညဉ့်အချိန် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်တတ်သော ပဉ္စမတပ်သားများ မချဉ်းကပ်နိုင်အောင်လည်း စစ်တပ်ကို လှည့်ပတ်၍ စောင့်ရှောက်သေး၏။ ထိုအခါ က ဂျာမန် ပဉ္စမတပ်သားများသည် နေရာတိုင်းလိုလို၌ပင် အနံ့အပြား ရှိကြ၍ သူတို့သည် ရန်သူစခန်းချရာနေရာသို့ ဗုံးကြဲနိုင်ရန် မိမိတို့ဘက်မှ လေယာဉ်များ ကို ညွှန်ကြားခြင်း၊ မီးပြု၍အချက်ပေးခြင်း၊ နောက်ပိုင်းမှ ကားများကို အလစ်တွင် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်တတ်လေသည်။

ဆုတ်ခွာလာသောစစ်တပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စစ်သားများ၊ နယူးဇီလန် သားများ၊ ဩစတြေးလီးယားတိုက်သားများ၊ ဂရိနှင့်ယူဂိုစလော်ဝီးယားများ ပါဝင်၍ ယင်းစစ်တပ်များ 'ကလာမာတာ' ပင်လယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂရိတိုင်းပြည်လည်း ကျဆုံးရလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ထွက်ခွာသွားရန်သာ ရှိပေ တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်အချိန်များတွင် သင်္ဘောများ လာရောက်ကာ စစ်တပ် များကို သယ်ဆောင် ရွှေ့ပြောင်းယူရလေသည်။ သို့နှင့် ထိုအထဲတွင် မူဒီနှင့် သူ၏အချစ်တော် 'ဟော်ရီ'လည်း ပါ၍သွား၏။ သူတို့သွားရောက်ရမည့် နေရာ မှာ 'ကရိတီ'ကျွန်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူရာ၌လည်း ဂျာမန်လေတပ်က ချမ်းသာမပေးချေ။ အခါအခွင့်ရတိုင်း လိုက်လံ တိုက်ခိုက် လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါက မူဒီသည် သူ့ခွေးနှင့်အတူ 'ကိုစတာရီကာ'ခေါ် သင်္ဘော ပေါ်၌ လိုက်ပါခဲ့ရာ ယင်းသင်္ဘောမှာ နစ်မြုပ်ပျက်စီးသဖြင့် အကူအညီ ရောက်လာ သော 'ဒီဖွင့်ဒါ'ခေါ် ဖျက်သင်္ဘောပေါ်သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကူးပြောင်းရလေသည်။

'ကရိတီ'ကျွန်းဆိုသည်မှာလည်း မြေထဲပင်လယ်အရှေ့ပိုင်းတွင်ရှိ၍ ဂရိ ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပင် ဖြစ်တော့၏။ ထိုကျွန်းသို့ရောက်သောအခါ 'ဟော်ရီ'

သည် ထိုကျွန်းပေါက် ခွေးမကလေး 'ဟော်ရစ်တာ'အား တွေ့ရသဖြင့် အတော်ဝင်
ရွှင်မြူး၍ နေတော့၏။

ညဉ့်အချိန်များ၌ ဟော်ရီသည် သူ၏လည်ပင်းတွင် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
စည်းနှောင်ပေးလိုက်သော စစ်တပ်မှ အရေးကြီးသည့် စာများကို စစ်တပ် တစ်
တပ်မှ တစ်တပ်သို့ ပို့ဆောင်ရသော အလုပ်ကိုလုပ်ရ၏။ နေ့အခါများ၌သာ
ဟော်ရစ်တာနှင့် မြူးတူးပျော်ရွှင်ခွင့် ရလေသည်။

ကရိတီကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေသော စစ်သားများမှာ ဂရိမှ အဆော
တလျှင် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရာတွင် သေနတ်လက်နက်များနှင့် အမြောက်များ ကျန်
ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ ဂျာမန်များကလည်း ကရိတီကျွန်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်
ရုံမျှမက ကောင်းကင်မှ လေထီးစစ်သားများကိုလည်း အများအပြားပင် ချပေး
လျက်ရှိရာ ကရိတီကျွန်းမှ အီဂျစ်သို့ ဆုတ်ခွာရလေသည်။

ဟော်ရီ၏ သခင် မှီဒီမှာ ထိုပြောင်းရွှေ့ရမည့် စစ်တပ်များထဲတွင် ပါဝင်
ပြန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ထွက်ခွာမသွားမီ တစ်နေ့တွင် 'ကရိတီ' ကျွန်းအား အကြီး
အကျယ်ဆုံး ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လေရာ ထိုအကြိမ်၌ အနီးတွင်ကျသော ဗုံးတစ်လုံး
မှ ဗုံးဆန်တစ်ခုသည် ဟော်ရီ၏ လက်ပြင်ကို ထိမှန်လေ၏။ သို့သော် သေကွင်း
မဟုတ်သည့်ပြင် သူ့သခင်များသည်လည်း ဟော်ရီ၏လက်ပြင်၌ စူးဝင်သွား
သော ဗုံးဆံအကျိုးကလေးကို မောင်းချစားဖြင့် ကျင်လည်စွာ ခွဲထုတ်ယူနိုင်ခဲ့လေ
သည်။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေး၍ ပတ်တီး စည်းထားရာ မကြာမီ
အနာကျက်သွားလေသည်။ ကရိတီကျွန်းမှ စစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာလာသောအခါ
ဟော်ရီသည် ၎င်း၏အဖော် ဟော်ရစ်တာအား လွမ်းဆွတ်ဟန်ရှိသော်လည်း
အီဂျစ်သို့ ရောက်၍ ရက်အနည်းကြာလျှင် မေ့လျော့သွားလေသည်။

ထိုနေရာမှ မှီဒီပါသော စစ်တပ်သည် ဗွီချီပြင်သစ်တပ်များကို တိုက်
ခိုက်ရန် 'ဆီးရီးယား' နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြန်၏။ ထိုဒေသ၌ကား ရာသီဥတုမှာ
လွန်စွာပြင်းထန် အေးမြရကား ဟော်ရီအတွက် အကျိုးတစ်ထည် ချုပ်လုပ်ဝတ်
ဆင်ပေးလျက်နှင့်ပင် ဟော်ရီမှာ အအေးမိကာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ နာ
ကျွန်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်များအတွင်း၌ ဟော်ရီမှာ အစာမစားဘဲ
တညည်းညည်း တညူညူ ရှိနေရာ သခင်များပင် လက်လျှောက်ရမတတ် ရှိနေ
တော့၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မပုံကား ထိုနယ်သို့ ခွေးမကလေးတစ်
ကောင် ရောက်ရှိလာရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ဟော်ရီလည်း အစာများ ပြန်၍စားကာ
ခွေးမကလေးနှင့် ကစားပျော်မြူးလျက် ရှိနေတော့၏။

ယင်းခွေးမကလေးသည်လည်း ဟော်ရီကဲ့သို့ပင် နောက်ရေးရာလာ
သော သံချပ်ကာ ကားတပ်မှသက်စောင့် ခွေးမကလေးဖြစ်၍ ၎င်း၏ အမည်မှာ

www.burmeseclassic.com

'အမ်ရီ' ဖြစ်လေသည်။ အမ်ရီရောက်လာသောအခါ ဟော်ရီမှာ ချက်ချင်းလိုပင် ကျန်းမာလာ၍ အမ်ရီအား လူပျိုလှည့်ကာ ပိုးပန်းတော့၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေပြီးလျှင် ညဉ့်အချိန်များ၌ စစ်တပ်များကို လှည့်လည်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိလေသည်။ သူတို့နှစ်ကောင်သည် အထူးသဖြင့် ပျော်ရွှင်ကာ စစ်သားများ လှန်းထားသောအဝတ်များကို ဆွဲ၍ပြေးခြင်း၊ စားဖိုဆောင်မှ အမဲသားများကို ခိုး၍ ပြေးခြင်းများဖြင့် ကစားကျီစယ်ကာ စစ်သားများကို ပျော်ရွှင်စေ၏။

ဤသို့ ချစ်တုန်းခင်တုန်းအချိန်၌ ဝံပုလွေနှင့်တူသော အမွှေးဖွား ခွေးကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီးလျှင် 'အမ်ရီ'အား ပိုးပန်းလေရာ အမ်ရီသည် ဟော်ရီအား ပစ်ကာ အသစ်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့၏။ မကြာမီ ဟော်ရီသည် တဲစခန်းမှပျောက်သွားသဖြင့် သူ့သခင်များနှင့် သူ့အား ချစ်ခင်သူများပါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာဖွေကြလေ၏။ သို့သော် ဟော်ရီအား မတွေ့ရချေ။

၉ ရက်မျှ ကြာသောအခါ 'ဒွန်ဂီ'သည် စစ်စခန်းနှင့် မိုင် ၅၀ ခန့် အကွာတွင် ရှိသော ဆီးရီးယားပြည် မြို့တစ်မြို့ရှိ လူစည်ကားလှသော ဈေးတစ်ခုအတွင်းတွင် ဟော်ရီအား အမှတ်မထင် တွေ့ရတော့၏။ ဟော်ရီမှာ ဆာလောင်ငတ်ပြတ်လျက် ရှိနေသည့်ပြင် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေကျံနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့နှင့် ရှာဖွေသူများသည် အနီးဆုံး ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံသို့ ဟော်ရီအား ခေါ်သွားပြီးနောက် ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် အသားသွပ်မုန့်များကို ကျွေးကြ၏။ ရှာဖွေသူများကိုယ်တိုင်မှာမူ ပေါင်မုန့်ကိုသာ ခြိုးခြံ၍စားကြလေသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့် ဤမျှလောက်ဝေးလံသော ခရီးသို့ ရောက်သွားသည်ကိုမူ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ချေ။

နေ့ရက်များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်၍ လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ၁၉၄၁ ခု ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်လာ၏။ နီပွန်တို့သည် ပုလဲသင်္ဘောဆိပ်ကို ဗုံးကြဲတော့၏။ ရက်သတ္တပတ်မကြာမီ စင်္ကာပူမြို့ကြီး ကျဆုံးသွားရာ သြစတြေးလီးယား တိုက်ကြီးပင် ဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်တော့မည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေ၏။ ပြင်ပသို့ ရောက်နေသော စစ်တပ်အားလုံးအား သြစတြေးလီးယား တိုက်ကြီးကို ခုခံရန် ပြန်၍ ခေါ်ရတော့၏။

ထိုအခါ စစ်တပ်အများအပြား၌ပင် သက်စောင့်ခွေးများ၊ အလှမွေးထားသည့် ခွေးကြောင် စသည့် တိရစ္ဆာန်များရှိနေကြရာ သြစတြေးလီးယားသို့ အပြန်တွင် ယင်းတို့အား ရှိရင်းစွဲနေရာတွင် ထားခဲ့ရန် သို့မဟုတ် သတ်ဖြတ်ခဲ့ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်လေသည်။

ဟော်ရီ၏ သခင်များဖြစ်ကြသော မူဒီနှင့် ဒွန်ဂီတို့ကား ဤမျှ လောက်

မိမိတို့ ယုယချစ်ခင်ခဲ့သည့် 'ဟော်ရီ'အား သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရန် မဆိုထားဘိ။ ထိုနေရာ၌ပင် မထားခဲ့ရန်နိုင်ချေ။ ဟော်ရီမှာ သာမန် ခွေးတစ်ကောင် မဟုတ် သည့်ပြင် ယင်း၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုဖြင့် စစ်တပ်၏ အကျိုးကို မည်မျှလောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းများကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြကာ ဟော်ရီအား ထိုဥပဒေမှ ကင်းလွတ်ချက်ပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံ လျှောက် ထား၏။ သို့သော် မည်သည့် တိရစ္ဆာန်ကိုမျှ ကင်းလွတ်ခွင့် မပေးနိုင်သဖြင့် ဟော်ရီကိုလည်း ချွင်းချက်မရနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ကြားလေသည်။

ဟော်ရီ၏ သခင်များကား ခေါင်းမာသူများဖြစ်၍ အမိန့်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ ခရှိသည်ဖြစ်စေ ဟော်ရီကို မထားခဲ့ဘဲ မိမိတို့နှင့် အတူပါအောင် တစ်နည်းနည်း ဖြင့် ယူဆောင်သွားရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

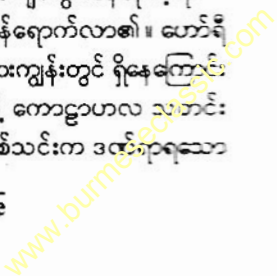
သို့နှင့် စစ်တပ်မှ အခြားချစ်စနိုး တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီး ပစ်သော အချိန်တွင် 'ဟော်ရီ'ကိုလည်း သတ်လိုက်ပြီဟုဆိုကာ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့၏။ အမှန်အားဖြင့်သော် သူ့သခင်များသည် တဲအောက်တွင် မြေခွေးတွင်းကဲ့သို့ တွင်းငယ်တစ်ခုကို တူးထားပြီးလျှင် ဟော်ရီအား ဝှက်၍ထား ရာ ဟော်ရီမှာ တွင်းထဲတွင် ချမ်းသာစွာ ရှိနေလေသည်။ မူဒီသည် ညဉ့်အချိန်များ ၌ ဟော်ရီအား အပြင်သို့ထုတ်ပြီးလျှင် ၎င်းနေရာမှတစ်ဆင့် ကျောပိုးလွယ်အိတ် ထဲ၌ အသံမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေရန် လေ့ကျင့်ပေး၏။

ဤသို့ဖြင့် ကားတစ်တန်၊ သင်္ဘောတစ်တန်စီးကာ မူဒီ၏ ကျောပိုး လွယ်အိတ်တွင်ပါသွားပြီးနောက် ဟော်ရီသည် ဩစတြေးလီးယားသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့လေသည်။

တိရစ္ဆာန်များ၌ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများ ပါမပါကိုမူ သူ့သခင် များက အသင့်ပြင် ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆီးရီးယားနယ် ရှိ ဆရာဝန်ထံမှ ဟော်ရီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ရောဂါမရှိဘဲ ကျန်းမာကြောင်း ဆေးလက်မှတ် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ဂျင်မူဒီသည် မယ်လဘုန်းမြို့ရှိ သူ့အိမ်၌ သူ၏မိသားစုနှင့်အတူ ဟော်ရီအား ကောင်းမွန်စွာ ထားခဲ့ပြီးလျှင် စစ်ထွက်ရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ကား 'နယူဂီနီ'ကျွန်းတွင် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟော်ရီသည် 'အရပ်သား'အဖြစ်ဖြင့် ၃ နှစ်တိုင်တိုင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် မူဒီသည် စစ်မြေပြင်မှ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဟော်ရီ သည် တစ်စုံတစ်ရာ အခွင့်အမိန့်မရှိဘဲ ဩစတြေးလီးယားကျွန်းတွင် ရှိနေကြောင်း 'တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နား' ဆိုဘိသကဲ့သို့ ကောဠာဟလ သဘင်း ဈား ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေသည်။ ကြက်ခြေနီအသင်းတစ်သင်းက ဒဏ်ရာရသော

၄၂ □ ဒုတိယခန်းစွဲများ

စစ်သားများအတွက် ရန်ပုံငွေကောက်ခံသည့် အလှူပွဲတွင် ဟော်ရီအား ငှားရမ်း သဖြင့် ဟော်ရီမှာ ခွေးလိမ္မာတစ်ကောင်အဖြစ်ဖြင့်ပင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရသေး၏။ ထို့ နောက် ရက်များ မကြာမီအတွင်း ဩစတြေးလီးယား ဓနသဟာယ အစိုးရ၏ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသည် ခွေးရှင်ဖြစ်သူ မူဒီထံ 'ကွာရင်တိုင်ရက်ဂူလေး ရှင်း' ခေါ် ဥပဒေအရ ဟော်ရီအား အစိုးရလက်သို့ ပေးအပ်ရန် တောင်းဆိုလေ သည်။

စစ်သားကြီး မူဒီကား မိမိချစ်ခင်လှသော ခွေးလိမ္မာကလေးအတွက် ပူဆွေးဒုက္ခ ဖြစ်ရရှာ၏။ သူ၏စိတ်၌မူ ဟော်ရီအား နိုင်ငံခြားမှ ကူးစက်တတ် သော ရောဂါများ ပါ၊မပါကိုသာ စစ်ဆေးပြီးလျှင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်၍ ပေးအပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ သက်ဆိုင်ရာမှ ဟော်ရီအား ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခွဲသတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဟော်ရီမှာ ဩစတြေးလီးယားတွင် ၃ နှစ်ကြာမျှ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ မည်သူ့ကိုမျှ ရန်မူခြင်းမရှိ။ အခြား တိရစ္ဆာန်များကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူကိုသော်လည်း ကောင်း ဘေးဥပါဒ်ဖြစ်စေတတ်သော မည်သည့် ရောဂါမျှလည်း မရှိချေ။ ပကတိ စင်ကြယ်လှပေ၏။ သခင်ကို ချစ်ခင်တတ်၏။ သစ္စာရှိ၏။ မိတ်ဆွေများကို ခင်မင် ၏။ ထိုအရည်အချင်းများသည်သာ ဟော်ရီ၏ အပြစ်များ ဖြစ်ပေတော့သည်။ အလွန်ရက်စက်သော သတ်ဖြတ်မှုကြီးပင်တည်း။ ဟော်ရီ၏ သခင်များသာမက ဟော်ရီအား သိကျွမ်းသူမှန်သမျှ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ရှိကြကုန်၏။

ခွေးလိမ္မာကလေး ဟော်ရီကား သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရ၍ သေရှာလေပြီ။ သို့သော် သူ၏ နာမည်သည် မသေ၊ 'ကျဆုံးလေပြီသော ဩစတြေးလီးယား နှင့် နယူးဇီလန် စစ်သားများအား အမှတ်ရသောနေ့' ဟု သတ်မှတ်ထားသော နေ့များ၌ အမျိုးသားအထိမ်းအမှတ် နေရာတွင် ဟော်ရီအတွက် ပန်းခွေတစ်ခု ချထားကြ၏။ ယင်းပန်းခွေ၌ ကပ်ပြားကလေးတစ်ခု ဆွဲထားပြီးလျှင် ကပ်ပြား ပေါ်၌ '၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ကျဆုံးသွားရှာသော ခွေးစစ်သား ကလေး ဟော်ရီအတွက်' ဟု စာတမ်းထိုးထားလေသည်။

ဟော်ရီ သေဆုံးရပုံသည် ဩစတြေးလီးယားကျွန်းရှိ တရားမျှတမှု ကို လိုလားသူများအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေ၍ တိရစ္ဆာန်ချစ်သူများအဖို့ ဝမ်း နည်းကြေကွဲ၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိပေတော့သည်။ ။

(ကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာခေါ် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုသည်။)
ဘယ်သာပြန်သူ
သွေးသောက် ၁၉၇၀ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈မှတ် (၂၀၉)

ကြောက်စရာ ကြောင်ကြီး

ကျွန်ုပ် 'မာရယ်ကင်း'သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ 'ဆောက်သာတန်' နယ်စား အမတ်ကြီး 'လော့ဒ်ဆောက်သာတန်'၏ တူအရင်းဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ အမတ်ကြီး၏ ညီအရင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်သက်တွင် မဆင်းရဲနိုင်တော့ပြီဟု မှတ်ယူကာ မည်သည့်အလုပ်အကိုင်တွင်မျှ အတည်တကျ နေရာချထားခြင်း ပြုလုပ်မပေးခဲ့ပေ။ သူ့အထင်ကြီးမည်ဆိုကလည်း ကြီးလောက်ပါပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် သူ၏အစ်ကို 'လော့ဒ်ဆောက်တန်' သည် လူပျိုကြီးဖြစ်၍ အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်ပြီးဖြစ်ရာ သူသေဆုံးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဖိုးအမြောက်အမြား ထိုက်တန်လှသည့် အိုးအိမ်လယ်ယာခြံမြေပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်၏ဘခင်တစ်ယောက်တည်းရမည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မရှိခဲ့သော် သူ၏တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်သူ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ဦးကြီး၏ အမွေကို ဆက်ခံရမည်ဖြစ်၏။

ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်ဖခင်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်အကိုင်မဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဦးကြီး၏ မြောက်မြားလှစွာသော အမွေမှာ ဦးကြီးသေဆုံးသောအခါ၊ မည်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်၏ လက်ငင်းအခြေအနေမှာ အတော်ပင် ဆိုးရွားလျက် မိမိစုစုထိသိက္ခာနှင့် လိုက်ဖက်အောင် နေထိုင်ရန်လည်း ဝင်ငွေဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ

မရှိခဲ့ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပိုလိုရိုက်ခြင်း၊ ယုန်လိုက်ခြင်း၊ ခိုပစ်ခြင်းအလုပ်တို့ နှင့် အချိန်လွန်ခဲ့သည်။ မှန်ကန်သော ဝင်ငွေမရှိဘဲ မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်နေရသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စတစ်စ ကြွေးမြီများပင် တင်လာခဲ့သည်။ ဤအတိုင်းသွားပါမူ ကျွန်ုပ်ကား တစ်နေ့တွင် ပျက်စီးရပေတော့မည်။

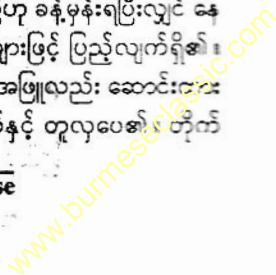
ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးညာတိများမှာ စားနိုင်သောက်နိုင်သော လူကုံထံများ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့ကိုမျှ ချဉ်းကပ်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ၎င်းတို့အနက် ကျွန်ုပ်နှင့် အရင်းချာဆုံးမှာ 'အဲဗရက်-ကင်း' ဆိုသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ တူအရင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်၏။ ၎င်းမှာ တောင်အမေရိကတိုက်၊ ဗရာဇီနယ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူး၍ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်၍ရောက်သည်မှာ တစ်နှစ်သာသာမျှသာ ရှိသေး၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ကုံလုံကြွယ်ဝ၍ 'မာရှာမြစ်ကမ်းဘေးရှိ 'ဂရေလန်'ခေါ် ခြံကြီးတစ်ခြံကို ဝယ်ယူကာ အေးမြချမ်းသာစွာ နေခဲ့၏။ ပထမနှစ် ကုန်လွန်သည့်တိုင်အောင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်အေးအေးပင်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ပထမနှစ်ကုန်လွန်၍ နွေဦးပေါက်တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ၎င်းထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိရာ၊ ထိုစာမှာ ကျွန်ုပ်အား ဂရေလန်ခြံကြီးသို့ အလည်အပတ် လာရောက်စေလိုကြောင်း တွတ်နိုင်က ရက်အတန်ကြာ နေစေလိုကြောင်း ဖိတ်ကြားသောစာ ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ ဤကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုး၌ ဤမမျှော်လင့်သော စာမျိုးရသည်ကိုပင် အထူးကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်မိတော့၏။ ထိုစာမှာ ကျွန်ုပ်အား ပျက်စီးတော့မည့်ဆဲဆဲဘဝမှ ကယ်တင်မည့် စာပင်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲအား ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေကို ပြောပြက သူသည် လျစ်လျူရှု၍ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အား မေတ္တာမရှိစေကာမူ 'လော့ဒ်ဆောက်သာတန်' အဆက်အနွယ်၏ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို စောင့်စည်းသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မုချကြည့်ပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်လည်း အဝတ်အစား အနည်းငယ်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဘဏ္ဍာစိုးအား သားရေအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်စေ၍ မာရှာမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ 'ဂရေလန်'ခြံကြီးရှိရာ 'ကလစ်ပတန်' ရွာသို့ မီးရထားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

'အစ်စဝစ် မြို့တွင် မီးရထားပြောင်း၍ စီးရပြီးနောက် လော့ဒ်ကယ်ရထားလေးသည် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် မြက်တောကြီးများ ထူထပ်ပေါများလှသော ကလစ်ပတန် ဘူတာရုံကလေးတွင် ကျွန်ုပ်အား နောက်ဆုံးပျံထားခဲ့လေ၏။ ဘူတာရုံကလေးမှာ ခရီးသွားများ နည်းပါးလှ၍ ခြောက်လှေလျက်ရှိ၏။ တစ်စုံ

တစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်အားလာရောက် ကြိုဆိုခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်သော ကြေးနန်းမှာ နောက်ကျနေပြီလောဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် သည် ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခုမှ ဒေါက်ကပ်ရထားတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် ဂရေ လန်ခြံကြီးသို့ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ငှားရမ်းသော ဒေါက်ကပ်မောင်းသမားမှာ အတော်စကားရွှင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က 'အဲဗရတ်-ကင်း' ၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ တီးခေါက်ကြည့်သည်တွင် ၎င်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာရုံမျှမက၊ အလှူအတန်းတွင် အလွန်ရက်ရှောသူတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း၊ သဘောသကာယလည်း အလွန်ကောင်းသဖြင့် သူ၏ခြံကြီးတွင် ကျောင်းသားကလေးများအား လွတ်လပ်စွာ သွားလာစားခွင့်ပင် ပေးထား ကြောင်း၊ ရွာတွင် အလွန်ဩဇာတိက္ကမနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောကြားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရှိစဉ် အလွန်လှပ သော ငှက်တစ်ကောင်သည် ကြေးနန်းတိုင်ပေါ်၌ လာ၍ နားသဖြင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုငှက်ကို ဗွတ်ကုလားဟု ထင်မှတ်မိ၏။ သို့သော် ဒေါက်ကလပ် မောင်းသမား မေးသောအခါ ၎င်းက ထိုငှက်မှာ ဗွတ်ကုလားငှက် မဟုတ်ဘဲ ဂရေလန်ခြံထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုတော် မွေးထားသော အမေရိကန်ငှက်မျိုး ထဲက ဖြစ်ကြောင်း၊ 'အဲဗရတ်-ကင်း' သည် တောင်အမေရိကမှ ငှက်အမျိုးမျိုး၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးများကို အင်္ဂလန်၌မွေးမြူရန် သူ၏ဝါသနာအလျောက် ယူ ဆောင်လာခဲ့ကြောင်းဖြင့် ထပ်လောင်းပြောကြားလေ၏။ ခြံဝသို့ သွားရာ လမ်း ကြားအကွေ့ကလေးကိုလှည့်၍ ဒေါက်ကပ်ကိုမောင်းသွားမိသောအခါ ကျွန်ုပ် လည်း ခြံကြီးထဲတွင် သံကွန်ချာများ ကာရံမွေးမြူထားသည့် အပြောက်အပြောက် ရှိသော ဒရယ်များ၊ ဝက်တစ်မျိုး၊ တွား၍သွားသော သင်းခွေချပ်များ၊ ကျားသစ် တလေးတစ်ကောင် စသည်တို့ကို မြင်ရသဖြင့် တောင်အမေရိကမှ ကျွန်ုပ် အစ်ကို ယူခဲ့သော အကောင်များဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိရှိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မသိသေးသော ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ 'မစ္စတာ အဲဗရတ်ကင်း' သည် ခြံကြီးအလယ် တိုက်လှေကားထစ်များ ပေါ်တွင် ရပ်နေ၍ ဒေါက်ကပ်နှင့်လာသူမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းရိပ်မိဟန်ရှိလေသည်။ လူပုံ လူပန်းမှာ ခပ်ပုပုနှင့် 'ဂင်တို' ဖြစ်ပြီးလျှင် ဝိုင်းစက်သော မျက်နှာ ရှိ၍ သူ၏ ချက်နှာမှာ အေးချမ်းငြိမ်သက်ခြင်း၊ မေတ္တာတရားရှေ့ထားတတ်ခြင်း၊ အသွင် အပြင်များရှိလေသည်။ အရွယ်အားဖြင့် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရပြီးလျှင် နေ လောင်သောသူ၏ မျက်နှာမှာ အတွန့်အလိပ်ကလေးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ အင်္ကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီဖြူကိုဝတ်ကာ ကောက်ရိုးဦးထုပ် အဖြူလည်း ဆောင်းတေး သဖြင့် အပူပိုင်းဒေသမှ ပကတိခြံသမားတစ်ယောက်နှင့် တူလှပေ၏။ တိုက်

၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကလေးမှာ ဘန်ကလိုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီးလျှင် ဝရန်တာများ ဆောင်ကူးများ၊ ဆင်ဝင်များဖြင့် အင်္ဂလိပ်အိမ်မျိုး ဆောက်ထားသည်။

ဒေါက်ကပ်ဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် တိုက်အတွင်းဘက် သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် “အချစ်ရေ ... ဟောဒီမှာ တို့များ ဧည့်သည်ရောက်လာ ပြီဟေ့ ... လာဟေ့ ... လာ ငါ့ညီ မာရှယ်ကင်း ... ငါ့ညီတစ်ဝမ်းကွဲ” ဟု အား ပါးတရ ဟစ်အော် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ သို့ရှိစဉ် အရပ်မြင့်၍ အသားမည်း သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ခန်းဆီးကို မကတံခါးပေါက်မှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ရာ ၎င်းမှာ ‘အဲဗရတ်’ ၏ဇနီးပင် ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိ လေသည်။ အဲဗရတ်သည် တောင်အမေရိကတိုက် ဗရာဇီနယ်မှ တိုင်းရင်းသူမိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူလာသည်ဟု ကြားသိရဖူး၏။ မိန်းမ၏ မျက်နှာမှာ ယောက်ျားက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့်သာ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်ရသော် လည်း စိတ်ထဲကမူ ကျွန်ုပ်ရောက်လာသည်ကို မနှစ်သက်လှကြောင်း ၎င်း၏ မျက်နှာတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကိစ္စမှာ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲအား တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက် ရန် လာခြင်းထက် ကျွန်ုပ်၏ ကြွေးမြီများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ရေးကို စီစဉ်ရန် လာ ခြင်းက ပို၍များသဖြင့် မိန်းမကပင် အေးစက်စက်နိုင်စေကာမူ အစ်ကို၏ မျက်နှာ ကို အားထားကာ နေရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အား ပေးထားသည့် အခန်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လိုလေသေးမရှိဘဲ အဲဗရတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ မည်သည့်အရာမျိုးမဆိုသူတတ်နိုင်က ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲ တွင် အလိုရှိသမျှကို မကွယ်မဝက်ဘဲ ဖွင့်၍ပြောပါမည့်အကြောင်းနှင့် ဖွင့်လှစ်ပြော ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကြွေးမြီများ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် တင်ရှိနေပြီဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေးချေးငှားထောက်ပံ့ပါမည်အကြောင်း ပြောရန်စကားများ သည် နှုတ်ခမ်းများသို့ ရောက်လုဆဲဆဲတွင်မှ များစွာ အကျွမ်းတဝင် မဖြစ်သေးမီ ပြော၍ ဗသင့်လျော်သေးကြောင်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် ရပ်လိုက်ရ၏။

ညစာမှာလည်း အလွန်ခမ်းနား စုံစေ့လှပေ၏။ ညစာစားသောက် ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကော်ဖီကို ‘ဟာဗနာ’ဆေးပြင်းလိပ်များနှင့် မြီးရင်း အတော်ညဉ့်နက်သည်တိုင်အောင် စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ ထိုအခါမှ ဒေါက်ကပ်မောင်းသမားပြောသော ချီးကျူးစကားများမှာ ဤမျှလောက် သဘော ပြည့်ဝသူ တစ်ယောက်အတွက် မပိုကြောင်းတွေ့ရတော့၏။

သို့ သဘောပြည့်ဝသော်လည်း အဲဗရတ်မှာ တဖွတ်ထိုးလှုပ်တတ်၍ ခက်ထန်သော စိတ်ရှိလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ပင် ကျွန်ုပ် သိရတော့၏။ ၎င်း၏ ဇနီး ဗရာဇီအမျိုးသမီးအသားနက်မသည် ကျွန်ုပ်

လာရောက်နေထိုင်ခြင်းကို အလျဉ်းပင်မကြိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှား၍လာတော့၏။ နံနက်စာစားပွဲ၌ပင် သူသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မျက်နှာ တင်းတင်းထားလျက် ရှိသဖြင့် အဲဗရတ်သည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အသားနက်မက ကျွန်ုပ်အား -

“ပြန်ဖို့ အကောင်းဆုံးရထားကတော့ ၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ ရှိတယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော်က ဒီကနေ့ ပြန်မယ်လို့ စိတ်မကူးသေးဘူး”

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောလေ”

“သွားဖို့ အချိန်တန်တော့ အစ်ကိုကြီးက ပြောလိမ့်မပေါ့၊ ခင်ဗျား ပြော

စရာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏အစ်ကို အဲဗရတ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ -

“ဘာပြောတယ်ကွယ် ... သူက မင်းကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဟန်ဆောင်လျက် -

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ မီးရထား အချိန်အကြောင်း ပြောနေတာပါ”

ထိုအခါ၌ အဲဗရတ်၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသဖြင့် နီးမြန်းလာလျက်သူ၏ ချက်လုံးများသည်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု တစ်ခုခုကို ပြုအံ့ဆဲဆဲကဲ့သို့ အရောင်တောက်လျက်ရှိလေ၏။

“ငါကြားလိုက်ပါတယ်ကွယ် ... ဟေ့ မာရှယ်၊ အပြင်ဥယျာဉ်ထဲ ခဏ လိုက်ခဲ့စမ်းဟေ့ ... မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုကြီး”

ထိုအတွင်း၌ အဲဗရတ်သည် တံခါးကိုစေ့၍ ထားပြီးလျှင် သူ့မိန်းမအား တီးတိုးရေရွတ် ပြောဆိုနေသံကို ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သူ၏မိန်းမက အိမ်သည်တို့ ဝတ္တရားပျက်ကွက်သည်ကို သိသွားသဖြင့် သူ၏စိတ်ထိခိုက်သွားတန်ရှိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဥယျာဉ်အတွင်းမြက်ခင်းပေါ်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် နောက်မှခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသားနက်မနှင့် ရင်ဆိုင်မိတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လာအခါ သူသည် မျက်လွှာကိုချလျက် -

“ကျွန်မယောက်ျားက ရှင့်ကို တောင်းပန်ဖို့ခိုင်းလို့ ကျွန်မလာခဲ့တာပါ။ မစ္စတာ ... မာရှယ်ကင်း”

“တောင်းပန်နေဖို့ မလိုပါဘူး ... မစ္စက်ကင်း။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့ပါဘူးဗျာ”

“အောက်မေ့ပါဘူးဗျာ”

ထိုအခါ မိန်းမ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပြီးနောက် -

“လူမိုက်” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောပြီးလျှင် ချာခနဲလှည့်၍ သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း မိန်းမအား ငါက တရိုတသေပြန်၍ပြောပါလျက် ဤကဲ့သို့ ဇော်ကားသော စကားမျိုးကို ပြောရပါမည်လောဟု လက်သီးဆုပ်ကာ အံကြိတ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုအဲဗရတ်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရာ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ နိမ့်နိမ့်ခြင်း ခက်ထန်ခြင်းများ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် လှိုင်းတံပိုးများ ငြိမ်သက်သွားသည့် ရေမျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်ရွှင်ပြုံးကာ ရှိနေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး မိန်းမက မင်းကိုလာပြီး တောင်းပန်တယ် မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

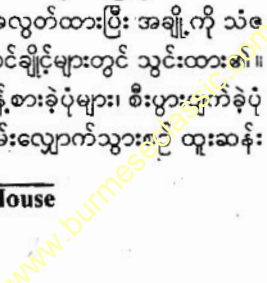
သူသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုဖက်ကာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် လူးလာပြန်ခေါက် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေသည်။

“ငါ့ညီ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့နော်။ မင်းစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး စိတ်မချမ်းသာဘူးကွယ်။ ပြီးတော့ တို့ညီအစ်ကိုချင်းဆိုတာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်နေစရာ မရှိဘူး။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဝန်တိုတတ်တာမျိုးပေါ့ ညီရယ်။ သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးကြားမှာ ဝင်လာရင် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ထဲမှာ မုန်းတော့တာပဲ။ သူက အစ်ကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပင်လယ်ထဲက လူမရှိတဲ့ ကျွန်းကလေးပေါ်နေချင်တဲ့ မိန်းမမျိုးပေါ့။ ဒီဟာလဲ အမှန်တော့ စိတ်ရောဂါတစ်မျိုးပေါ့ကွယ်။ အရူးတစ်မျိုးပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ ငါ့ညီ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား ပြောပါဦးကွယ် အစ်ကိုကြီးကို”

“အို ... မဟုတ်တာ အစ်ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး”
“အေးကွယ် ... ကောင်းပါလေရဲ့၊ ဟောဒီမှာ ... ဆေးလိပ်သောက်ဦး

လာဟေ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အစ်ကိုမွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ သွားကြည့်ကြရအောင်”

သို့နှင့် ထိုနေ့တစ်ညနေလုံး တိရစ္ဆာန်များ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရာ အဲဗရတ်ယူခဲ့သည့် အထဲတွင် မြွေများပင် ပါဝင်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ အချို့ကို အလွတ်ထားပြီး အချို့ကို သံဇကာများဖြင့် ကာ၍ထားပြီးလျှင် အချို့လည်း လှောင်ချိုင့်များတွင် သွင်းထား၏။ အဲဗရတ်သည် သူ၏ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေပုံများ၊ စွန့်စားခဲ့ပုံများ၊ စီးပွားပျက်ခဲ့ပုံများကို အားပါးတရပြောပြ၏။ သို့ပြောရင်း လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ထူးဆန်း

သော ငှက်တစ်ကောင်တလေသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်း၍ ထူးဆန်းသော တိရစ္ဆာန်အချို့လည်း ချောင်ကြိုချောင်ကြားတွင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ဗြတ်သန်းသွားသည်ကို တစ်ခါတစ်ရံမြင်လိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အိမ်၏အစွန်းတစ်ဘက်မှ အုတ်လမ်းကလေး တစ်လျှောက်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ လမ်းကလေးဆုံးသောအခါ အလွန်ထူထဲသော တံခါးကြီးတစ်ခုကို ဆွေ့ရ၍ တံခါးမှာနံဘေးမှ ဆွဲရသော ဆွဲတံခါးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလျှင် ၎င်းနံဘေးတွင် အုတ်နံရံမှ အပြင်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိသော လက်ကိုင်တစ်ခုသည် ဘီးကြီးတစ်လုံးကို ကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသည်။ သံတိုင်တန်း တစ်ခုသည်ကား အုတ်နံရံနှင့် တပ်လျက်ရှိလေသည်။

“အခု မင်းကို ခေါ်လာတာ အစ်ကိုကြီး စုဆောင်းလာတဲ့အထဲက အဖိုး အတန်ဆုံးအကောင်ကို ပြမယ်ကွယ်၊ ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာ သူ့အမျိုးထဲက တစ်ကောင်တည်း ကျန်တယ်။ ဗရာဇီးကြောင်ဆိုတာပေါ့ကွယ်”

“ဒီပြင်ကြောင်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုများထူးလို့လဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“မင်းမြင်တော့ သိရလိမ့်မပေါ့ကွယ်။ ဟို ... ဟို တံခါးရှင်ကို နည်းနည်းလေး ဆွဲလိုက်စမ်း”

ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကိုဆွဲလိုက်၍ အတန်ငယ်ဟ၍ သွားသည်တွင် အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းလွတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အခန်းမှာ ကျောက်ပြားချပ်များ ခင်းထားပြီး အခြားနံရံဘက်တွင် သံတိုင်များ စိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကလေး တစ်ခုလည်းရှိ၏။ အခန်း၏အလယ်လောက်ဆီ၌ နေရောင်ထိုးလျက်ရှိသောနေရာတွင် ကျားသောက်ရှိသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည် စန့်စန့်ကြီးဝပ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် အမွှေးရောင်မှာ ‘အက်ဗိုနီ’ခေါ် သစ်နက်သားကဲ့သို့ မည်းနက်တောက်ပြောင်လျက်ရှိလေသည်။ အဆမတန်ကြီးမား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကြောင်ကြီးပါပေတည်း။ ၎င်းသည် ကြောင်ကဲ့သို့တွန့်လိမ်ကာ နေရောင်တွင် နေစာလှုံလျက်ရှိနေရာ ကြောင်ဟုပင် ဆိုရသော်လည်း အလွန်ကြီး၍ သန်မာခက်ထန်လှဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုထူးဆန်းလှသော သတ္တဝါကြီးမှ မျက်လုံးများကို ခွာမရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

“ဘယ်နယ်လဲ မာရှယ် ... မလှဘူးလားကွယ်”

“လှပါပေ အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကြီးလိုက်တာလဲ မပြောနဲ့တော့ ကြောင်သာဆိုရတယ်၊ ကျားလောက် ရှိနေတာပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“တချို့ကတော့ သူ့ကိုအမေရိကန်သစ်နက်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သစ်နက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကြောင်မျိုးပါပဲ။ ဒီအကောင်က နှာခေါင်းကအမြီးဖူး

၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အထိ ၁၀ ပေ ရှိတယ်ကွယ့်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်လောက်တုန်းကတော့ ဘောလုံး အနက်ကလေးတစ်လုံးလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မျက်လုံးဝါကလေးနှစ်လုံးနဲ့ ချစ် စရာကလေးပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အစ်ကိုကြီး ဝယ်ယူလိုက်တယ်။ သူ့ အဖေနဲ့ အမေဟာ ကိုက်စားပစ်တာချည်း သူ့လိုအကောင်မျိုး ၁၀ ကောင်ထက် မနည်းဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် အသားစားမျိုးပေါ့”

“အေး ... အသားစားပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ နေရာမှာတော့ ဘယ်အကောင်မှ မမိဘူး။ အာဖရိကလူရိုင်းတွေတောင် ဗရာဇီကြောင်လို ပြော လိုက်ရင် နေရာက ထခုန်တယ်။ လူသားကို သူတို့အကြိုက်ဆုံးပေါ့။ နို့ပေမယ့် ဒီအကောင်ကတော့ လူသားကို မစားဖူးသေးပါဘူးကွယ်။ စားလိုက်ရရင်တော့ သူထက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမရှိတော့ဘူး။ အခုလည်း ဒီအကောင် က ဘယ်သူ့မှ အကိုင်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ကိုင်ဝံ တယ်။ သူ့ကို အစာကျွေးနေကျ ဘော်လဒွင်တောင် အနားမကပ်ဝံဘူး။ အစ်ကို ကြီးကတော့ သူ့အဖေအမေ ဖြစ်နေပါပြီ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ‘အဲဗရတ်’သည် တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အခန်း တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် တံခါးကိုပြန်၍ ပိတ်ခဲ့လေသည်။ လူသံကြားသည်နှင့် ကြောင်ကြီးသည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ချက်မျှသန်းဝေလိုက်ပြီးလျှင် ဦး ခေါင်းကို လည်ပြန်လှည့်ကာ သူ၏ နံဘေးကိုလျှာနီကြီးဖြင့် လျက်လေ၏။ အဲဗရတ်သည် ကြောင်ကြီး၏ ကျောကိုယုယစွာ ပွတ်သပ်လျက် -

“ကိုင်း ... တွမ်မိ၊ လှောင်အိမ်ထဲဝင်ပေတော့ ... သွား ... သွား” ဟု

ပြောလိုက်ရာ ကြောင်ကြီးသည် သံကွန်ချာအမိုးအောက်ဆီသို့ တွား၍ သွားပြီး နောက် ဝပ်နေလေသည်။ ထိုအခါ အဲဗရတ်သည် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ယခင်က ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သော အုတ်နံရံမှလက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်ရာ သံတံခါး သည် အခန်းတွင်းသို့ နံဘေးပေါက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာပြီးလျှင် ရှေ့မှ သံ တိုင်များ ကာရံထားသည့် လှောင်အိမ်သဖွယ် ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့နှင့် နေသားတကျ ရှိသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝင်၍လိုက်သွားရာ အခန်းတွင်း၌မူ အသားစားသတ္တဝါဖြစ်သည့် ကျားများ၊ ခြင်္သေ့များအနဲ့ကဲ့သို့ ညှိဟောက်သောအနံ့မျိုး ရရှိလေသည်။

“အဲဒါက သူ့လှောင်အိမ်ပေါ့ကွယ်။ နေ့ခင်းမှာ သံတံခါးဖွင့်ပေး။ အပြင် ခန်းမှာ အညောင်းအညာပြေအောင် အနေခိုင်းပြီး လှောင်အိမ်ထဲပြန်သွင်းတယ်။ အုတ်နံရံကြားထဲက သံတံခါးကို မြင်တဲ့အတိုင်း အပြင်ကနေပြီး လက်ကိုင် တပ်

ဘားတဲ့ စက်သီးကို လှည့်လိုက်တော့ လှောင်အိမ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မလုပ်နဲ့ဟေ့ ငါ့ညီ ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့။”

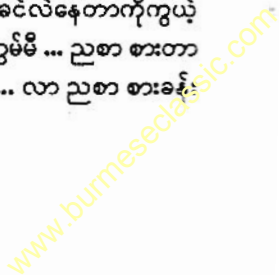
ကျွန်ုပ်က လှောင်ချိုင့်အပြင်မှနေ၍ ၎င်း၏ ကျောက်ကို ပွတ်သပ်မည်ဟု လက်သွင်းလိုက်သည်တွင် အဲဒီရက်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်၍ ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအကောင်က စိတ်မချရဘူးကွယ့် ... ငါလုပ်သလို လုပ်လို့ မင်း ခုမယ် မထင်နဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်း ခံတဲ့အကောင်၊ ဟော သူ့အစာ ကျွေးဖို့ ဘာနေပြီ ထင်တယ်”

ထိုအချိန်တွင် အုတ်လမ်းကလေးပေါ်မှ ခြေသံကြားလေရာ ကြောင် ကြီးသည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ခုန်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် သံချိုင့်ထဲ တွင် လူးလားပြန်ခေါက် လျက်မြန်စွာ လျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်လုံး ခါကြီးများမှာလည်း မီးထွက်လှမတတ် တဝင်းဝင်းပြောင်လက်လျက် ၎င်း၏ သွာနီကြီးသည်လည်း ဖြူဖွေးသော အစွယ်များကြားမှ တလျားလျား ထွက် သွက် ရှိလေ၏။ မြင်းထိန်းသမားသည် ထိုအချိန်၌ အသားတုံးတင်ထားသော ချပ်တစ်ခုကို ကိုင်ကာ တံခါးမှဝင်လာပြီးလျှင် ဗျပ်ကိုလှောင်ချိုင့်အောက်မှ ထိုး သွင်းပေးလေရာ ကြောင်ကြီးသည် အသားတုံးပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ခုန်၍အုပ် ဆိုက်ပြီးနောက် သူဝပ်၍နေသော ချောင်တစ်ခုသို့ ယူသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဆူလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီးလျှင် ဖွဲ့ရွဲဝါးမျိုလေရာ သွေးစများ ပေကျံလျက် ရှိသော နတ်သီးကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ အနံ့ခံသည့်သဘောဖြင့် မကြာမကြာ ထောင် သွက်ရှိလေသည်။ ၎င်းစားသောက်ပုံကို ကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ကြောင်ကြီးမှာ ထူးထူး ခြေခြား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှချေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရှေ့တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်ပြီးလျှင် ထွက်လာ ခြင်းကြောင့် လမ်းတွင် အဲဒီရက်က -

“အစ်ကိုကြီးတော့ ဒီအကောင်ကြီးကို အချစ်ဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီ သောက် ငွေကုန်ကျခံ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံပြီး တောင်အမေရိကအလယ်ပိုင်းက ဒီအထိ အောင် သယ်လာခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ တိရစ္ဆာန်ရုံကတော့ ဒီအကောင်ကို မြင်က မည်းက လိုချင်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ဟေ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအကောင်ကိုတော့ သူတို့ ဘယ်လောက်ပေးပေး အစ်ကိုကြီး မရောင်းဘူး။ ခင်လဲနေတာကိုကွယ့် ကိုင်း ... တိရစ္ဆာန်တွေ ကြည့်ရတာ တော်လောက်ပါပြီ။ တွမ်မိ ... ညစာ စားတာ မြင်ရတာနဲ့ အစ်ကိုကြီးတောင် ဆာတောင်လာပြီ။ လာ ... လာ ညစာ စားခန်း သွားကြစို့။”

ကျွန်ုပ်သည် အစ်ကိုတော် အဲဗရတ်အိမ်၌ ခေတ္တတည်းခိုနေထိုင်လျက် ရှိစဉ်အတွင်း ထူးခြားသော အချက်တစ်ခုမှာ သူ့ထံသို့ ကြေးနန်းစာများ တစ်နေ့လျှင် ၃ စောင် ၄ စောင်မျှ နေ့စဉ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြေးနန်းများမှာ နေ့ညမရွေး အချိန်အခါမရွေး ရောက်လာတတ်ရာ ထိုအခါမျိုး၌ အဲဗရတ်သည် ကြေးနန်းများကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ ဖတ်ပြီးလျှင် သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း အလွန်စိတ်အား ထက်သန်သည့် မျက်နှာထားမျိုး ရှိနေတတ်၏။ သို့နှင့် ထိုကြေးနန်းများမှာ မြင်းပွဲမှသော်လည်းကောင်း၊ အစုရှယ်ယာများ ဈေးအတက်အကျကစားသော အလုပ်ရုံမှသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိ၏။ ကြေးနန်းများမှာ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးလေးစောင်မျှမကဘဲ ၇ စောင် ၈ စောင်အထိပင် ရောက်လာတတ်လေသည်။

၆ ရက်ကြာမျှ နေမိသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့်အတော်ပင် အကျွမ်းတဝင် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစဉ်လိုပင် ဘီလက်ယက်အခန်း၌ အချိန်ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် စကားစမြည်ပြောဆို နေတတ်ကြ၏။ တောင်အမေရိကတွင် သူတွေ့ကြုံခဲ့သည့် သူ၏ စွန့်စားကြံစည်ခဲ့ပုံများကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို သူကဲ့သို့ သဘောပြည့်ဝ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်နှင့် ဆက်စပ်၍မရနိုင်အောင်ပင် ရှိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လန်ဒန်တွင် လောလောဆယ် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ဆက်စပ်၍ပြောရ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အခွင့်အရေးရပြီဖြစ်၍ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်မှာ မည်ကဲ့သို့ ကျပ်တည်းနေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အကြံဉာဏ်များပေးပါမည့်အကြောင်းကို လမ်းခင်း၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဲဗရတ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုခဲကာ စိတ်အား ထက်သန်စွာ နားထောင်နေပြီးနောက် -

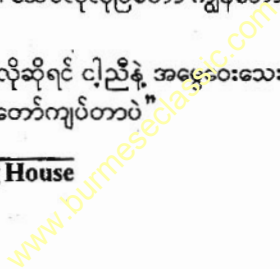
“နို့ပေမယ့် ငါ့ညီအမွေခံတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလားကွယ့်၊ ဦးကြီးလော့ ဆောက်သာတန်သေရင်၊ ငါ့ညီက သူ့ဌေးဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အသက်ရှိတုန်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မထောက်တာက ခက်တယ်”

“ဒီလူကြီးက အင်မတန် ကပ်စေးနဲ့တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲကွယ်၊ အသိသားပဲ။ ဒါထက် အဘိုးကြီးအကြောင်းကော ဘယ်လိုကြားသလဲ”

“သူ့ရောဂါကတော့ ဒီလိုပါပဲ ခင်ဗျာ။ သေမလိုလိုဖြစ်တာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းကပါပဲ”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ အခုလိုဆိုရင် ငါ့ညီနဲ့ အမွေခံဝေးတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ညီလည်း အတော်ကျပ်တာပဲ”

“အမွေရမှာတော့ အမှန်ပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမသေခင် ကျွန်တော် ငတ်နေတာက ခက်တယ်အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ဆျာလင့်ချက်ကို ထောက်ထားပြီး အခု ကျွန်တော့်ကို ငွေနည်းနည်းပါးပါး သောက်”

စကားမဆုံးမီ -

“တော်ပါကွယ် နောက်ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်။ ဒီနေ့ည အပြီးစီစဉ်တာပေါ့။ တတ်နိုင်သလောက် မင်းကို ကြည့်ရှုမယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ ဤအိမ်မှ ကျွန်ုပ်ထွက်သွားရမည့်အချိန်မှာ နီးကပ်လာလေပြီ ဟု ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစ်ကိုကပင် ကောင်းသော်လည်း သူစိမ်းဖြစ်သူ မရီးမှာ အိမ်တွင် ကျွန်ုပ် ရှိနေသည်ကို အမြဲမရှုစိမ့်သဖြင့် ဤအိမ်မှ မြန်မြန်ထွက်ရလေလေ ကောင်းလေလေဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ် အစ်ကို၏ နှုတ်နာသာ မရှိခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်အား အိမ်မှ ပြောင်ပြောင်ကြီးနှင့်ချမည့် မိန်းမတစ်ဦး သောက်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်အစ်ကိုနှင့် စကားပြောရ၍သာ ထိုနေ့ ထွက်မသွားဖြစ် သူ ရှိနေခဲ့လေသည်။

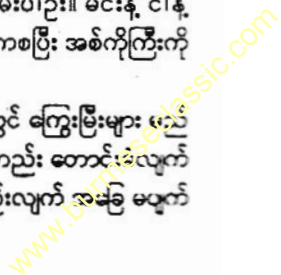
ညဉ့်အတော်နက်သောအခါမှ အဲဗရတ်သည် သူ၏ စာကြည့်ခန်း တံခါးကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ သော့ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဘီလီယက်ခန်းထဲသို့ သွားလေ၏။ ထိုနေ့မှာ ခါတိုင်းနေ့ထက် ကြေးနန်းစာများ ရသောနေ့ဖြစ်၍ ညနေ ဆောင်းတွင် အတော်အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ရှိလေသည်။ သူသည် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီရှည် ကြီးကို ဝတ်ထား၍ ကျားသစ်ရေ ကျားပါးစပ်ဖိနပ်ပျော့ကလေးကို စီးထားလေ သည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုသက်သာစွာ ပစ်လှဲလိုက် ပြီးနောက် အဲဗရတ်သည် ဝီစကီတစ်ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန် သောက်ချလိုက်လေ၏။

“ညကဖြင့် လေတွေလဲ တယ်ထန်ပါကလား”

တိုက်တံခါးအပြင်တွင် လေသံများသည် အတော် ပြင်းထန်လျက် နှုတ်ပြတင်းများပင် ကွဲထွက်လုမတတ်ရှိလေ၏။ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသည့် ဆေး ထိပ်ညှိသော မီးအိမ်ကလေးပင် လေပြင်း၏အရှိန်ဖြင့် တဟုတ်ဟုတ် ဖြစ်နေ၏။

“ကိုင်း ... ငါ့ညီ မင်းအဖြစ်အပျက်တွေ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နည်းနှစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အသေးစိတ်ကစပြီး အစ်ကိုကြီးကို အတုန်ပြောပြစမ်း”

ကျွန်ုပ်မှာ အားတက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ကြွေးမြီးများ ပြည့် သည့် တင်ရုံပုံ ကြွေးရှင်များက မည်ကဲ့သို့ ကြပ်ကြည်တည်းတည်း တောင်းခံလျက် ရှိကြောင်း မိဘဆွေမျိုးဂုဏ်နှင့်တကွ မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်စည်းလျက် အခြေ မပျက်

ဟန်လုပ်နေရပုံ စသည်တို့ကို နားဝင်လောက်အောင် ခရေစေတွင်းကျ ပြောပြ လျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် အဲဗရတ်မှာ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်စကားများကို နားထောင် ဟန်ရှိသော်လည်း မကြာမီ သူ၏စိတ်သည် တခြားတနေရာသို့ ရောက်သွားနေ သည့် အလား “ဘာကွယ့် ... ထပ်ပြောစမ်းပါဦး” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ဒီထက် ခုံခုံလင်လင် ပြောစမ်းပါဦးကွယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မကြာမကြာ ပြောလျက် ရှိလေ၏။ အကြွေးများကို အသေးစိတ်မေးသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်က အရေအတွက် နှင့် တကွ ပြောပြလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက အတွက်အချက်မှာ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူးကွယ်။ ဒီ တော့ မင်းအပေါ်မှာရှိတဲ့ အကြွေးတွေ စာရင်းလုပ်ပြ၊ ပါးစပ်က ပြောတာထက် အဖြူအမည်းနဲ့ မြင်ရရင် သာပြီးသေချာတာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်၏ဘဝခရီးကား ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းရှိပေတော့မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က စာရင်းအင်းများ ပြုလုပ်ပြပါမည့်အကြောင်းနှင့် ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ တစ်နာရီထိုးသံကို ကြားရလေရာ၊ အိမ်သား များမှာလည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြပြီဖြစ်၍ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ သည်။ အပြင်မှ လေမှာမူ တိုက်ခိုက်ဆဲပင် ရှိနေသေး၏။

“တစ်နာရီတောင် ထိုးသွားပါပြီကော၊ အိပ်ကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ မာရှယ်။ ဟာ ... မအိပ်ခင် တွမ်မီ သွားပြီး ကြည့်ဦးမှပဲ၊ လေတိုက်ရင် ဒီအကောင်က ကြောက်တတ်တယ်ကွယ့်၊ လာလိုက်မလား။”

“လိုက်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ် ...”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးအိမ်ကြီးထွန်းထားသော အလယ်ခန်းမဆောင်ကြီး ကို ဖြတ်၍ အုတ်လမ်းကလေးဟစ်လျှောက်မှ ဖြည်းဖြည်းစွာ လာခဲ့ကြလေ၏။ အုတ်လမ်းကလေးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေသဖြင့် အဲဗရတ်သည် မြင်းစောင်း မှ မီးအိမ်ကိုယူပြီးလျှင် ခဲယဉ်းစွာထွန်းညှိ၍ ယူခဲ့လေ၏။ နံရံအနီးသို့ ရောက် သောအခါ အပြင်တွင် သံတိုင်များကို မမြင်ရသည်နှင့် ကြောင်ကြီးသည် လှောင် အိမ်တွင်း၌ ရှိနေကြောင်း သိရလေသည်။

“လာ ... အထဲကို ဝင်ရအောင်”

သူသည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အထဲသို့ ဝင်သွား ကြလေ၏။

တွမ်မီသည် အတော်ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းလိုက်သဖြင့် အပြင်မှ မုန် တိုင်းကြောင့် ကြောင်ကြီးမှာ လန့်ဖျပ်၍နေကြောင်း ထင်ရှား၏။ သံတိုင်းများ၏ နောက်၌ကား အမည်းပုံကြီးတစ်ခုကို ဖယောင်းတိုင်မီးအိမ်ကလေး၏ အလင်း ရောင်တွင် မထင်မရှား မြင်ရလေရာ ၎င်း၏မည်းနက်သော အရိပ်ကြီးသည်

လည်း နံရံအဖြူပေါ်တွင် ထင်လျက်ရှိလေသည်။ အမြီးကြီးသည်လည်း ခြောက်ခြောက်များပေါ်တွင် တဖုတ်ဖုတ် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် တွမ်မီမှာ အတော်ပင် စိတ်ခက်ထန်လျက်ရှိကြောင်း သိရ၏။

အဲဒီရက်သည် မီးအိမ်ကိုမြှောက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် -

“တွမ်မီ ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူးဟေ့၊ စိတ်ဆိုးနေတယ်။ ငါ့ညီ ကြည့်စမ်း၊ ဒီအကောင်ကြီးကို စိတ်ပြေအောင် အစာနည်းနည်းတော့ ကျွေးပေးဦးမှ ထင်တယ်။ ဒီမီးအိမ်ကလေး ခဏ ကိုင်ထားစမ်းပါဦးကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့လက်မှ မီးအိမ်ကို ယူလိုက်ရာ အဲဒီရက်သည် တံခါးရှိရာသို့ သွားလေ၏။

“သူ့စားခွက်က အပြင်ရောက်နေတာကိုးကွယ်။ အစ်ကိုကြီး သွားယူလိုက်ဦးမယ်။ ခဏကလေးနော် ငါ့ညီ”

အဲဒီရက်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးနောက် တံခါးကို ‘ဂျိုင်း’ခနဲ ဝိတ်လိုက်လေ၏။

ဂျိုင်းခနဲ တံခါးသံကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများထကာ ကျွန်ုပ်လည်း တုန်လှုပ်၍သွားလျက် ကျွန်ုပ်အား မကောင်းကြံလေပြီလောဟုပင် တွေးမိလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားရာ တံခါးမှာ အတွင်းဘက်၌ လက်ကိုင် မရှိချေ။ အပြင်မှဖွင့်ရသော တံခါးဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... လာလေ ဘာလုပ်တာလဲ”

“နေပါကွယ် ... ဘာမှလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိပ်မအော်နဲ့ကွယ်။ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ မင့်မှာ မီးအိမ် အရှိသားပဲ”

“မီးအိမ်တော့ရှိတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ချည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ဘာဖြစ်လို့ သော့ခတ်ထားရတာလဲ ... အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းချည်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်စေရပါဘူးကွယ် ... စိတ်ချပါ”

“ကျွန်တော် ထွက်ပါရစေ ... အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ကျွေးစားပါနဲ့”

“ဟာ ... ကျွေးစားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဖွင့် ... အစ်ကိုကြီး ... ဖွင့်ပါဗျ”

သူသည် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် လေသံများ အကြားထဲမှပင် ဘီးနှင့်လက်ကိုင်လှည့်သော အသံကို ကြားရလေ၏။ ၎င်းနှင့်

အတူ သံတံခါးရွှေသံကိုလည်း ကြားရလေရာ သူသည် အပြင်မှနေ၍ သံလှောင်ချိုင့်ကို ဖွင့်လျက်ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်မျက်စိရှေ့မှပင် လှောင်ချိုင့်ရှိ သံတံခါးသည် တရွေ့ရွေ့ပွင့်၍ လာသည်ကို မှန်အိမ်မီးရောင်ဖြင့် မြင်ရလေရာ တစ်ဘက်တွင် တစ်ပေခန့်မျှ အပေါက်ဖြစ်၍ သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဟစ်အော်လိုက်ကာ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သံတံခါးအဆုံးကို ပြေး၍ဆွဲလေသည်။

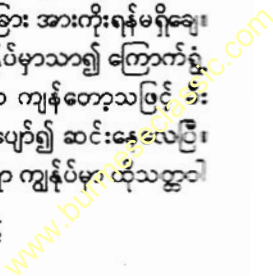
အမှန်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသထွက်ခြင်း ကြောက်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် ရူးသွပ်၍ နေလေပြီ။ တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ကျွန်ုပ်သည် သံတိုင်များကို အပြင်သို့ ဆွဲမထုတ်နိုင်အောင် ဆွဲထားနိုင်သေး၏။ အဲဗရတ်ကား အပြင်မှနေ၍ လက်ကိုင်ကို တအားကုန်လှည့်လျက်ရှိရာ ဘီး၏အရှိန်ကို ကျွန်ုပ်၏အင်အားသည် တာရှည်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကုတ်၍ထားသော ကျွန်ုပ်၏ ခြေများသည် တစ်လက်မထက်တစ်လက်မ တရွေ့ရွေ့ပါလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရှိနေစဉ် အတွင်း ကျွန်ုပ်ပါးစပ်မှလည်း ရက်စက်သော လူမသမာအား အမျိုးမျိုး ဟစ်အော်တောင်းပန်လျက်ရှိ၏။ မရသောအခါ ဆဲဆိုရေရွတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ညီတော်စပ်ရုံမျှမက သူ၏အိမ်တွင် တည်းခိုနေသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တောင်းပန်၏။ သို့သော် အဲဗရတ်မှာ တခါခါရယ်မောကာ လက်ကိုင်ဘီးကိုသာ အစွမ်းကုန်လှည့်လျက် ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အားအင်တို့မှာ ဘီး၏အရှိန်ကို မခံနိုင်တော့သည် ဖြစ်ရကား လှောင်ချိုင့်ပွင့်သွားသည်အထိ နောက်ဆုံး သံတိုင်ကို တွယ်ကပ်ကုတ်ဖဲ့ကာ ကျွန်ုပ်မှာ အော်ရင်း ဟစ်ရင်းပါ၍ သွားတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေနှင့်လက်များသည်လည်း ပွန်းပဲ့ကုန်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုခဏ၌ အုတ်လမ်းတစ်လျှောက်သို့ နင်း၍သွားသော အဲဗရတ်၏ ဖိနပ်သံများကို နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိတော့၏။

ထိုအချိန်ထိ ကြောင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ မလှုပ်ယှက်သေးဘဲ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အမြီးကြီးကိုကုပ်ကာ ဝပ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ၎င်းသည် လှောင်ချိုင့်ရှေ့ပိုင်းတွင် လူတစ်ယောက်လုံး တရွေ့ရွေ့ ပါသွားသည်ကို အံ့သြ၍နေဟန်ရှိ၏။ ၎င်း၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်အား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သံတိုင်များကို သွား၍ဆွဲထားစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ပြားကြမ်းခင်းပေါ်တွင် မီးအိမ်ကို ချခဲ့ရာ မီးအိမ်ကို သွား၍ယူမည်ပြုလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောင်ကြီးသည် ပါးစပ်ကိုဖြူကာ တစ်ချက်မျှ ဟိန်းလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိနေ၏။ ကြောင်ကြီးကား ကျွန်ုပ်နှင့် ၁၀ ပေ

ထက် ပို၍မဝေးချေ။ ၎င်း၏ မျက်လုံးကြီး ၂ လုံးမှာ အမှောင်ထဲတွင် မီးပွင့်ကလေး နှစ်ပွင့်ကဲ့သို့ တောက်ပလျက်ရှိနေရာ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ညှို့၍ ထားဘိ သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကိုပင် ၎င်းမှခွာ၍မရချေ။ ထိုအလင်းရောင် တလေးနှစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍သွားကာ မီးပွင့်ကလေးနှစ်ခုအရွယ်မျှ သာ ကျန်ရှိနေရာမှ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကျယ်ပြန့်နိုးကပ်၍လာပြီးလျှင်၊ အခန်း ထောင့်တစ်ခုလုံးကို ဝင်းထိန်၍သွားစေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ ဤကဲ့သို့ အကျဉ်း အကျပ်ထဲ၌ပင် သဘာဝတရားသည် လူတို့၏စိတ်ကို လှည့်ဖျားတတ်ပေ၏။ ထို့နောက်၎င်းသည် လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကြောင်ကြီးသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်၏။ လူ၏ မျက်လုံးများ သည် တိရစ္ဆာန်၏ မျက်လုံးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ လူ၏ မျက်လုံးများက ပို၍ တန်ခိုးအာနိသင်ကြီးမား၍လေလော။ သို့မဟုတ် ၎င်းသည် အိပ်ချင် ငိုက် ချဉ်းလျက် ရှိနေခြင်းကြောင့်ပေလော။ အမှန်ကို ကျွန်ုပ်မသိရချေ။ သို့သော် ကြောင် ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ပစ်ကာ လက်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကြီးကိုတင်လျက် အိပ်၍နေဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ၎င်းလိန့်နိုးမည်စိုးသဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဤ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကြောင်ကြီးနှင့် လှောင်ချိုင့်ထဲတွင် ပိတ်မိလျက် သား ရှိနေလေပြီ။ ကြောင်ကြီးသည်ကား ၎င်း၏ သခင်ကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်ခြင်း မခံရသေး သော်လည်း တစ်ညညှပ်ပတ်လုံး ဤဘေးမှလွတ်နိုင်ပါမည်လော၊ တံခါးကိုလည်း ခွင့်၍ရမည်မဟုတ်၊ သံတိုင်များကိုလည်း အတွင်းသို့ ဆွဲ၍ရမည် မဟုတ်ချေ။ ကျောက်ပြားခင်း၍ထားသော အခန်းထဲတွင် အကာအကွယ်ဟူ၍လည်း မရှိချေ။ ဖာစ်အော်၍အကူအညီတောင်းရန်လည်း မိုက်မဲသောအမှုကို ပြုခြင်းမျှသာ ဖြစ် ချေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လှောင်အိမ်ထားသော နေရာမှာ အိမ်မနှင့် ဆက်သော အလွတ်သတ်သတ် အိမ်ကလေးတစ်ဖောင် ဖြစ်၍ အုတ်လမ်း ကလေးပင် အနည်းဆုံး ပေ ၁၀၀ ထက် မနည်းရှည်ပေမည်။ ထို့ပြင် အပြင်၌ လည်း မိုးကြိုးများ ထစ်ချွန်းကာ လေပြင်းရိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အချိန်မျိုး၌ မည်သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အော်သံကို ကြားနိုင်ပေမည်နည်း။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ၏ သူရသတ္တိနှင့် အကြံဉာဏ်မှတစ်ပါး အခြား အားကိုးရန်မရှိချေ။

မီးအိမ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာသာ၍ ကြောက်ရွံ့ သွားမိတော့၏။ ဖယောင်းတိုင်မှာ အတိုကလေးမျှသာ ကျန်တော့သဖြင့် ဘေး ဆောက်သည် လှုပ်ရှားကာ ဖယောင်းများပင် အရည်ပျော်၍ ဆင်းနေလေပြီ။ ဆယ်မိနှစ်အတွင်း၌ ၎င်းသည် ငြိမ်းသွားတော့မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသတ္တဝါ

ကြီးနှင့် မှောင်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့မည်။ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစား မိရုံမျှနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အကြောများဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား လေ၏။ တစ်ခုကိုကား တွေ့ရပါ၏။ သို့သော် လုံးဝစိတ်ချရသည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း လှောင်အိမ်၏အမိုးသည် အသေဖြစ်၍ ရှေ့ သံတိုင်တံခါးသည် အပြင်သို့ ရွေ့လျားထွက်သွားသော်လည်း အပေါ်အမိုးမှာ မျက်နှာကျက်သဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ၎င်းမှာ သံချောင်းများကို လက်မအနည်း ငယ်မျှ ခြားကာစီခင်းထားပြီးလျှင် အောက်မှလည်း သံကောကိုကပ်၍ ထားသေး ၏။ ထိုလှောင်ချိုင့် အမိုးနှင့်အပေါ် အုတ်နံရံကြားတွင် ၂ ပေ၊ ၃ ပေခန့် ကွက်လပ် ရှိနေရာ ထိုနေရာသို့သာ ကျွန်ုပ်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါမူ အပေါ်မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှလည်းကောင်း၊ အုတ်နံရံများ ရှိနေ၍ ကြောင်ကြီးသည် ရှေ့မျက်နှာတစ်ခုမှသာ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်နိုင်ပေတော့ သည်။ ထိုနေရာမှ ရှေ့မှ အကာအကွယ် မရှိသည့်ကား မှန်၏။ သို့သော် အနည်း ဆုံး ကြောင်ကြီးလျှောက်သွားရာ လမ်းကြောင်းမှ လွတ်ကင်းပေ၏။ ကျွန်ုပ် ရှိ ရာသို့ ခုန်၍ အုပ်ရာမှာလည်း ၎င်းလုပ်နေကျ အလုပ် မဟုတ်ပေ။ ထိုအချိန်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးမှာ ငြိမ်းတော့မည်ဖြစ်၍ ယခု မလုပ်ခဲ့သော် မည်သည့် အခါမျှ လုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အရဲစွန့်ကာ မျက်နှာ ကြက်အစွန်းကို လက်ဖြင့်ခုန်၍ ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် အမိုးပေါ်သို့ တစ်ခါတည်း ဝမ်းလျားထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ မှောက်လျက်သား ရှိနေရုံမျှ မက ကျွန်ုပ်မျက်နှာမှာ ကြောင်ကြီး၏ မျက်နှာတည့်တည့်ပေါ်တွင် ရှိနေ၍ ၎င်း၏ ပါးစပ်မှ ထွက်သော ညှီဟောက်သည့် အနံ့များပင် ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တစ်ခါတည်း တိုး၍ ဝင်လာတော့၏။

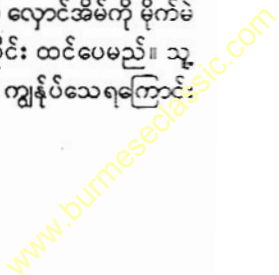
ကြောင်ကြီးကား ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို ဒေါသထွက်ရမည့် အစား အံ့ဩနေသည့်ဟန်ဖြင့် ပထမ ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်ကို ကုန်းကာ အညောင်းဆန်လိုက်ပြီးနောက်၊ နောက်ခြေနှစ်ဖက်ကို ထောက်၍ ရှေ့လက်များ ကို နံရံဖြင့် ကပ်ထားပြီးလျှင် လက်ကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အောက်မှ သံကောကို ကုတ်ခြစ်လိုက်၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ မထူထဲလှသော ညနေ ခင်းက ဝတ်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားများ ရှိရာ ဘောင်းဘီတစ်ဖက်မှာ ကြောင်ကြီး ၏ လက်သည်းထဲတွင် စုတ်ပြတ်ပါသွားရုံမက ကျွန်ုပ်၏ ဒူးပေါ်၌ပင် လက် သည်းရာကြီးဖြစ်ကာ သွေးများ ထွက်၍ လာလေ၏။ သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အား အကယ်တိုက်ခြင်းမဟုတ်သေးဘဲ စမ်းသပ်၍ ကြည့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်က လန့်၍ အော်လိုက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ၎င်းသည် ပေါ့ပါးစွာ ပြန်၍ ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲတွင် လူးလား

ပြန်ခေါက် လျှောက်၍ နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့လည်း မကြာခဏ မော်၍ ကြည့်
၏။ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်သို့ ဆုတ်နိုင်သမျှ ဆုတ်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုလည်း ကြံ့နိုင်
သမျှ ကြံ့၍ နေရ၏။

သို့သော် ၎င်းသည် လမ်းလျှောက်ရာ၌ ယခင်ကထက် မြန်ပြီးလျှင်
မကြာခဏအခန်းကို လှည့်ပတ်လျှောက်နေရကား ယခင်ကထက် စိတ်ခက်ထန်
လာပုံရ၏။ ထိုအချိန်၌ မီးအိမ်မှ ဖယောင်းတိုင်လေးမှာ ဖယောင်းရည်ပေါ်တွင်
လက်သန်းဖျားခန့် မီးစာကလေးကိုသာ လောင်လျက်ရှိတော့သဖြင့် လင်းသည်
ဆိုရုံမျှသာ ရှိတော့သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှ ဟုပ်ခနဲတောက်လိုက်ပြီးလျှင်
တစ်ခါတည်း ငြိမ်း၍ သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောင်ကြီးနှင့်အတူ အမှောင်ထဲ
တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စောင့်၍ ကြည့်နေရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိချေ။
အလိုခြံဆုံးသော နေရာမှာလည်း ကျွန်ုပ်တော် ရောက်နေသည့် နေရာမှ လွဲ၍
မရှိချေ။ သို့နှင့် ကြောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို မေ့လျော့သွားစေ
ရန် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကို ကြံ့နိုင်သမျှ ကြံ့ပြီးလျှင် အသက်ကိုမျှ ကောင်းစွာ
ရှေ့ပုံဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခန့်မှန်းချက်အရ အချိန်နှစ်နာရီထိုးမျှ
ရှိပြီဖြစ်၍ ၄ နာရီထိုးခဲ့သော် မိုးလင်းပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်ရကား မိုးလင်းသည်
အထိ ကျွန်ုပ်မှာ ၂ နာရီကြာမျှ နေရပေဦးမည်။

အပြင်၌ကား လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းလျက်
ရှိ၏။ အခန်းအတွင်း၌မူ အသားနံ့ အပုပ်နံ့များဖြင့် ညီဟောက်နံ့စော်လျက်ရှိ၏။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်ကြီးကို မြင်လည်းမမြင် အသံကိုလည်း မကြား
ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ရောက်တက်ရာရာ စဉ်းစားမိရန် အားထုတ်၏။
သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခြေသို့ ပြန်၍ ရောက်
၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုတော်သည် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလှသော နည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်
အား ထောင်၍ ဖမ်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမကောင်းမှုကို ပြီးရယ်မောလျက်
ရှိသော မျက်နှာဖုံးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားနိုင်သည်များကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားမိ၏။
ကျွန်ုပ်အား ကြောင်စာကျွေးပြီးနောက် ထိုအချိန်တွင် သူ၏ အိပ်ရာ၌ ထွေးထွေး
နွေးနွေး အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ နံနက်လင်း၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှ အရိုးစုနှင့် အသား
အကြွင်းအကျန်များကို တွေ့ကာမူ ကျွန်ုပ်အလိုအလျောက် လှောင်အိမ်ကို မိုက်မဲ
စွာ လာရောက်ဖွင့်သဖြင့်သာ ဒုက္ခတွေ့ရသည်ဟု လူတိုင်း ထင်ပေမည်။ သူ
အပေါ်တွင် ရနံ့မကင်းဖြစ်ကြစေကာမူ သူ့လက်ချက်နှင့် ကျွန်ုပ်သေရကြောင်း
သတ်သေပြရန် ထင်ရှားသော အချက်မရှိချေ။

သို့နှင့် တစ်စက္ကန့်ကို တစ်နာရီမျှလောက် ထင်ရသော အချိန်များသည် နှေးကွေးစွာ သွားလျက် ရှိလေ၏။ တစ်ကြိမ်၌ တဖျပ်ဖျပ် အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ၎င်းသည် အမွှေးများကို လျှာဖြင့် လျက်ဟန်ရှိ၏။ မကြာခဏပင် ၎င်း၏ မျက်လုံးစိမ်းကြီးများကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ မနေသဖြင့် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ရှိသည့်အဖြစ်ကို မေ့၍ပင်နေလေပြီ။ အောက်မေ့မိ၏။ နောက်ဆုံး၌ လင်းသည်ဆိုရုံမျှလင်းသော အလင်းရောင်ကလေး တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာရာ ထိုအခါ၌ ၎င်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အတော်ကွဲပြားစွာ မြင်နိုင်လာ၍ ထိုနည်းအတူ ၎င်းကလည်း ကျွန်ုပ်ကို မြင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ နံနက်လင်းလူပြီဖြစ်၍ အတော်အတန်အေးလာသောကြောင့် ကြောင်ကြီးမှာ ယခင်ကထက် စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်လာဟန်ရှိ၏။ မကြာခဏ ဟိန်းဟောက်ပြီးလျှင် ယခင်ကထက် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသဖြင့်လည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်ဟန် ရှိသည်ဟုလည်း ထင်ရ၏။ ၎င်းသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးများကို ထောင်လျက် နှုတ်သီးကို အထက်သို့မော့၍ မကြာခဏ ဟိန်းဟောက်ကာ အမြီးကိုလည်း တဖုတ်ဖုတ် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ၌ကား ၎င်း၏ မျက်လုံးကြီးများသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာခဏ ရောက်လာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်အား ယခင်ကထက်စူးစိုက်စွာ ရှိနေလေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အချိန်ကား နီးကပ်လာလေပြီ။

အလွန်အေးချမ်းသော နံနက်ခင်း၌ ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော သတ္တဝါကြီး၏ အစွယ်များ လက်သန်းများကြားတွင် ရက်စက်စွာ ကုတ်မဲ့ကိုက်ဖြတ်ခြင်းကို ခံ၍ သေရမည့်အရေးကား တွေး၍ မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စိတ်ကို မလျှော့သေးဘဲ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ဖြစ်နိုင်လောက်သည့် အချက်တစ်ခုကား ရှိ၏။ အကယ်၍ သံတံခါးကိုသာ ပြန်၍ ဆွဲယူနိုင်ပါက ကျွန်ုပ်က လှောင်အိမ်ထဲသို့ ရောက်ပြီးလျှင် ကြောင်ကြီးမှာ အပြင်၌ ရှိနေပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသံတံခါးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဆွဲတံခါးကို ဆွဲယူနိုင်ပါမည်လော။ သို့နှင့် ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ကို အပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထုတ်ကာ နံရံကြားမှ ထိုးထွက်နေသော သံတိုင်တံခါး၏ အစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူကြည့်ရာ အတန်ငယ် ရွေ့လျားလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထပ်၍ ဆွဲကြည့်ပြန်ရာ သံတံခါးသည် ၃ လက်မခန့် ရွေ့လာ၏။ ဖွင့်သောအခါ ထိုစက်သီးမှ ပြန်၍ ပြေကျလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

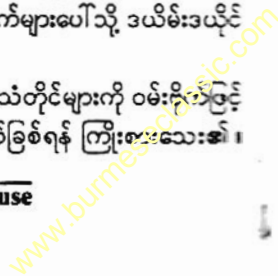
နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခုန်၍ အုပ်လိုက်ရာ မြန်လွန်းလှသဖြင့် ၎င်း၏ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါမှ သိရလေ၏။ ၎င်း၏ လျှာနီကြီး

ကိုလည်း ရဲခနဲမြင်လိုက်ရပြီးလျှင် နှုတ်သီးမှ ညီဟောက်သော အနံ့ကိုလည်း ထောင်းခနဲ ရလိုက်လေသည်။ ကြောင်ကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော မျက်နှာကြက်အစွန်းကို ရှေ့လက်ဖက်နှင့် ကုပ်၍ ထားပြီးလျှင် နောက်ခြေနှစ်ဖက်သည်လည်း တန်းလန်းရှိနေရာမှ အပေါ်သို့ ခြေကုပ်ရရန် အားယူလျက် ရှိလေ၏။ သို့သော် ခုန်ရာတွင် အရှိန်နည်း၍ နေသဖြင့် နောက်ခြေနှစ်ဖက်သည် ကုပ်၍ မတက်နိုင်ဘဲ တစ်ခဏမျှ ယိမ်းထိုးနေပြီး နောက်ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ပြန်၍ ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းသည် လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မျက်လုံးများကို စိုက်၍ကြည့်ကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြန်၏။ ဤသို့ ထိုင်လိုက်ခြင်းကား ကျွန်ုပ်အား နောက်တစ်ကြိမ်ခုန်၍ အုပ်ရန် အားယူခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။ ၎င်းသည် ကျင့်သားရသွားပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်ကြိမ်ခုန်လျှင် လွဲတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်ကား အသက်ရှင်လိုက် အချိန်ကလေးကို လု၍ အကြံထုတ်ရပေမည်။ လုပ်မည်ဆိုကလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရပေမည်။ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်၏ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း ခံရပေတော့မည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အသိဉာဏ်တစ်ခု ဖျက်ခနဲဝင်လာရာ ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်အကျိုကို လျင်မြန်စွာ ချွတ်ပြီးလျှင် ကြောင်ကြီး၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တစ်ခါတည်း အုပ်၍ ပေါက်လိုက်လေ၏။ သို့ပေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ကျွန်ုပ်သည် အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီးလျှင် သံတံခါးကို သွေးရူး သွေးတန်း ဆွဲ၍ ပိတ်လေ၏။

သံတံခါးမှာ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် ပို၍ လွယ်ကူပါလာ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အလျင်တလိုလုပ်ရသဖြင့် အတွင်းမှနေ၍ ဆွဲရမည့်အစား အပြင်မှနေ၍ ဆွဲမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျန်၍နေသော အပေါက်ငယ်မှ အတွင်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်လေ၏။ သို့ရှိစဉ် ကြောင်ကြီးမှာ မျက်နှာပေါ်တွင် အဝတ်ဖုံး၍ နေရာမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်နိုင်မိ။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေတစ်ဖက်ကို အပြင်မှ လှန်း၍ ကုတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံး ကြွက်သားတစ်ဖက် ပါသွားတော့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် ကြောင်ကြီးကြားတွင် သံထိုင်များ ခြားနေပြီဖြစ်၍ ချမ်းသာရာ ရပေပြီ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ခြေသလုံးမှ သွေးများ ယိုထွက်ကာ မြက်ခြောက်များပေါ်သို့ ဒယ်မီးဒယ်မိုင်လဲကျသွားလေ၏။

သို့နှင့်အားမရသေးဘဲ ကြောင်ကြီးသည် သံတိုင်များကို ဝမ်းငိုသံဖြင့် ထပ်ကာ အတွင်းသို့ လက်လျှို၍ ကျွန်ုပ်အား ကုတ်ခြစ်ရန် ကြိုးစားသေး၏။

၆၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်စဉ်ကမြင်ဖူးသော ကြွက်ထောင်ချောက်ရှေ့တွင် ချထားသည့် ကြောင်ကလေးကစားနေပုံကို သွား၍ အမှတ်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း အိပ်မက် မက်နေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရှိနေတော့၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် ၂ နာရီခန့်မျှ ကြာရှိမည်ထင်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သတိမရ တရရှိနေစဉ် သံကိုသံချင်းထိသကဲ့သို့ 'ချောက်'ခနဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်၍ထောင်မိ၏။ ထိုအသံမှာ အပြင်မှ စာခါးမကြီးကို ဖွင့်သောအသံဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အပေါက်မှ ကြည့်နေသော 'အဲဗရတ်'၏ မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်မြင်ရပြန်၏။ အတွင်း၌ကား လှောင်ချိုင့်သည် ပိတ်၍နေပြီးလျှင် လှောင်ချိုင့်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများ ပေကျန်ကာ မြက်ခြောက်များပေါ်တွင် လဲလျက် အပြင်ခန်း ကျွန်ုပ်၏ နေရာတွင် ကြောင်ကြီးက ရောက်နေသည်များကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေဟန်ရှိ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ စိုက်၍ကြည့်ပြီးလျှင် သူဖွင့်၍ဝင်ခဲ့သော တံခါးမကြီးကိုပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သေမသေကို သံတိုင်များကြားမှ ကြည့်ရှု ပြန်၏။

ထို့နောက် အတိအကျမည်သို့ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မပြောနိုင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ သတိမရတရ ဖြစ်နေပြီးလျှင် မျက်လုံးများမှာ ဝိုးဝါးမျှသာ မြင်ရ၍ အသံကိုလည်း သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရတော့၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိနေသော သံတိုင်များကို ကျောခိုင်းကာ နောက်ဆုတ်လာလျက် ကြောင်ကြီးသည် သူ့အား ခုန်၍ အုပ်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“တွမ်မီ ... ဟဲ့ ... တွမ်မီ ”

ထို့နောက်သူသည် သံတိုင်းများကို ကျောနှင့်ကပ်ထားလိုက်၏။

“တွမ်မီ ... ဟဲ့၊ နင့်သခင်လေ ... ငါ့တောင် မသိတော့ဘူးလားဟဲ့”

ထိုခဏ၌ တွမ်မီသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်၍သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ရီဝေလျက်ရှိသော မျက်စိများရှေ့တွင် အဲဗရတ်သည် အရပ်ကလေး တစ်ခုကဲ့သို့ ကြောင်ကြီး၏ နှုတ်သီးနှင့် လက်သည်းများတွင် မြောက်၍ မြောက်၍ ပါသွားပြီးနောက် တဝန်းဝန်းတပြုန်းပြုန်း တဝှူးဝှူးတဝါးဝါးအသံ များနှင့်အတူ “ဟဲ့ လွတ် ... လွတ် ... တွမ်မီ ဘော်လဒွင် ... ကယ်ပါဦးဟေ့ ကယ်ပါဦး” ဟူသော အသံများက မကွဲမပြား ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ မြင်ရသော အရာများသည် ချာချာလည်၍ သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ထပ် တစ်ခုတစ်ရာ မသိရတော့ချေ။

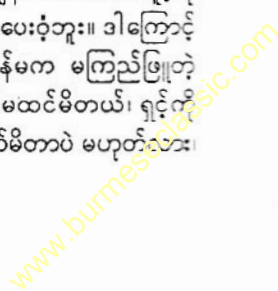
လပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါမှ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာမှာ လုံးဝ ပျောက်
 တင်းတော့၏။ သို့သော် တွမ်မီနှင့် တစ်ညဉ့်မျှ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် အထိမ်း အမှတ်
 အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သေသည်အထိ ချိုင်းထောက်တစ်ခုကို အမြဲ ဆောင်ရပေ
 တော့မည်။ နောင်ကျွန်ုပ်သိရှိရသည်မှာ ကြောင်ကြီးအား အစာကျွေးသူ ဘော်
 သဒွင်သည် ထိုနေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် လှောင်ချိုင့်ထားရာ အခန်းဆီမှ
 သူ့သခင်အော်သံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြင်းထိန်းကုလားများနှင့်အတူ
 ပြေး၍လာရာ ရှေ့ခန်းတွင် အရိုးနှင့်အသားခွဲ၍မရသော လူကောင်နှင့် ကစား
 နေသော တွမ်မီကိုလည်းကောင်း၊ လှောင်ချိုင့်ထဲတွင် မသေမရှင် လဲနေသော
 ကျွန်ုပ်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် အဲဗရတ်၏ အလောင်းကို ယူရန်နှင့်
 ကျွန်ုပ်အားထိုနေရာမှ ထုတ်ယူရန်မတတ်နိုင်တော့ချေ။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးဆိုင်ရာ
 အရာရှိများကို တိုင်ကြားကာ တွမ်မီအား သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ရလေ၏။

သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာမှာ မကျက်နိုင်ဘဲရှိရာ ရက်ပေါင်း
 အတော်များစွာပင် ကျွန်ုပ်မှာသေခြင်းနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိကြောင်း ဆရာဝန်များ
 ပြောပြမှသိရ၏။ ထိုအိမ်၌ပင် ကလစ်ပတန်မှ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် ဆရာမ တစ်
 ယောက်ကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် တစ်လခန့်မျှ ဆေးကုရ၏။ ကျွန်ုပ်သတိ ကောင်းစွာ
 ရယူပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာမအပြင်သို့ ခေတ္တသွားနေခိုက် မိန်းမ
 ဘင်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သော
 အခါမှ ၎င်းမှာ အဲဗရတ်၏ဇနီး 'အသားနက်မ' ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆံစများကို 'ပုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးပြီးနောက် -
 "ဘယ်နှယ်လဲ ... သတိရပြီလား ... မာရှယ်"

ကျွန်ုပ်သည်ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ညိတ်လိုက်၏။ စကားပြန်၍
 ပြောရန်ပင် အားမရှိသေးချေ။

"အသက်ချမ်းသာတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ... အပြစ်ကတော့ အခြား
 သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး ရှင့်အပြစ်ပဲ ... ကျွန်မလဲ သူ့အကြောင်းသိလို့ သူ့စိတ်
 အနည်းနာ ရှင့်ကိုလဲ မျက်နှာအပူခံပြီး မြန်မြန်သွားဖြစ်အောင် ရှင့်ကိုအိမ်က မောင်း
 ထုတ်နေတာ ရှင်ကမရိပ်မိဘဲ ပေကတ်နေတာကိုး။ ရှင့်ကို သူ့ခေါ်တာ အကြောင်းရှိ
 သာမရှိနှင့်၊ ရှင်ရောက်လာရင် ပြန်မလွှတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ သူ့ကို
 ကြောက်နေရလို့၊ ဒီဟာတွေ ရှင့်ကိုလဲ ကျွန်မက အသိမပေးဝံ့ဘူး။ ဒါကြောင့်
 အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ ဧည့်သည်လာတာကို ကျွန်မက မကြည်ဖြူတဲ့
 သဘောနဲ့နေရင် ရှင် မြန်မြန်ပြန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်မိတယ်။ ရှင့်ကို
 ကျွန်မထံလို့ ခေါ်မိတာ ကျွန်မခေါ်တဲ့အတိုင်းလည်း ရှင်မိုက်မိတာပဲ မဟုတ်လား။
 မိသေသို့ အသက်မသေတာပဲ တော်လှပြီ"

၆၄ ၀ ဒုတိယအပိုင်းများ

ထို့နောက် သူသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် လန်ဒန် သို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းမှာ ယောက်ျား၏ ပစ္စည်းများကို ထုခွဲ ရောင်းချကာ ဘရာဇီးသို့ ပြန်၍သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အနာပျောက်၍ ဆရာဝန်များက အလုပ်ကိုပင် စတင်လုပ် ကိုင်နိုင်ကြောင်း ပြောသည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ဝတ်လုံမစ္စတာဆမ်းမားသည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် -

“ဘယ်နှယ်လဲ အမတ်မင်း အနာရှင်းရှင်းပျောက်သွားပြီ မဟုတ်လား .. အမတ်ကြီးရဲ့ ရာထူးကို ဆက်ခံရပြီဆိုတဲ့ သတင်းကောင်းကို လာပြောမလို့ ဟာ ဒီကနေ့မှပဲ ရောက်ကော့တယ် ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မစ္စတာဆမ်းမား ”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုလိုတာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တ ၆ ပတ် ကတည်းက လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ ရာထူးကိုရော၊ ပစ္စည်းအားလုံးကိုရော ခင်ဗျားဆက်ခံရပြီ။ ခင်ဗျားစိတ်ကို ထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ ဒီသတင်းကို အခုမှ ပြောရတော့တယ် ”

“ဪ ... မဟုတ်လား ”

“ခင်ဗျား အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရတဲ့နေ့မှာပဲ ‘လော့ဆောက်သာတန်’ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ခင်ဗျားသာသေရင် ခင်ဗျားနောင်တော် အဲဗရတ်ဟာ ဒီအရိုက် အရာကို ရမယ်မဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... မစ္စတာဆမ်းမား ”

“သိပ်အကြံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ညီအရင်းကိုတောင် ဒီ လောက်ရက်စက်တယ် ... ပြီးတော့ လော့ဆောက်သာတန်ရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကလဲ သူက လခပေးထားတဲ့လူဆိုပဲဗျ။ အဘိုးကြီးရဲ့ ရောဂါဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ နေ့စဉ် သူ့ဆီကို ကြေးနန်းနဲ့ သတင်းပို့နေသတဲ့ ”

“ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကို သူကြေးနန်း ၃-၄ စောင် ရတာကိုးဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ခုမှရိပ်မိတော့တယ်ဗျာ ”

ကျောက်ခေတ်လူသား

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင် အုပ်စိုးခဲ့သည့် ပျူ
 မင်း၊ ပျံးမင်းခေတ်ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာစော၍ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်
 ခြောက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းတွင် ကျောက်ခေတ်လူသားများ နေထိုင်ခဲ့သည့်
 အကြောင်းများကို ခိုင်လုံသော သက်သေအထောက်အထား ဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့်
 တွေ့ရှိရလေသည်။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ရှိရပုံအကြောင်းများကို နေ့စဉ်သတင်း
 စာများတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မကြာခဏ ဖတ်ရှုရ၏။ ကျွန်ုပ် လက်လှမ်းမီသမျှ ကျွန်ုပ်
 ခေတ်မီသမျှ ကျွန်ုပ်၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းတွင် မှတ်သားထားခဲ့သည့် (၁၉၆၉ ခု
 ဇူလိုင်လ ၁ ရက်ထုတ်) လုပ်သားသတင်းစာမှ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုပေ
 သည်။

ယင်းသတင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။
 ကျောက်ခေတ်ပစ္စည်းဆားလင်းကြီး၌တွေ့
 (ပွဲခပ်၊ ဆောက်၊ ပုဆိန်၊ မီးသွေး၊ အုတ်ချပ်များ ပါဝင်သည်။)
 ရန်ကုန် ဇွန် ၃၀။ မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို အထောက်အကူ
 ပြုမည့် ပျူမင်း၊ ပျံးမင်းခေတ်ထက် စောသော ကျောက်ခေတ်လူသားများ
 ယဉ်ကျေးမှုပုံစံကြည့်ရှုရန်အတွက် ပစ္စည်းများနှင့် ကျောက်ခေတ်လူသား
 နေထိုင်ခဲ့ရာဒေသဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှား ပြသသည့် ပြာကြေးကြီး။

မီးသွေးများ၊ အိုးခြမ်းပဲများနှင့် အုတ်ချပ်ဟောင်းများကို မုံရွာခရိုင် ဆားလင်းကြီး မြို့နယ် ဆားလင်းကြီးကျေးရွာအုပ်စုပိုင် တောင်ကြီးရွာအရှေ့တောင်ဘက်ရှိ ထောက်ဘက်ရှိ ထောက်မကုန်းဒေသတွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က ခိုင်လုံစွာ တွေ့ရှိ ထားပြီဟု သိရ၏။

အဆိုပါဒေသတွင် ချောင်းကမ်းပါးပြိုကျရာမှ ပြာကြောကြီးများနှင့် မီးသွေးခဲများ၊ ကျောက်ခေတ်သုံးလက်နက်ပစ္စည်းများ တွေ့ရှိကြောင်းကို ဆား ထုံးကြီးရွာမှ ကျောင်းဆရာ ဦးတင်မောင်ဝေ၏ သတင်းပို့ချက်အရ မန္တလေး ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ သန်းထွန်း၊ ဆားလင်း ကြီးမြို့နယ် လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးအောင်မြင်နှင့် အဖွဲ့က လွန်ခဲ့သည့် မေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ကြ၏။

ယင်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာကြရာတွင် ကျောက်ခေတ်လုံး လက်နက်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် အသွားနှင့် အရိုးကန်လန်ပဲခွပ်တစ်ခု၊ အသွား တစ်ဘက်စောင်းဆောက်တစ်ခု၊ အသွားတစ်ဖြောင့်တည်း လခြမ်းသဏ္ဍာန်နှင့် ငှက်ပျောဖူးပုံရှိ ပုဆိန်သုံးခု၊ ကျောက်လက်ကောက်သဏ္ဍာန် ကျောက်ကွင်း တစ်ခုနှင့် ထောင့်ချွန်းကိုးခု၊ အလယ်တွင် အပေါက်ပါသော ကျောက်ပစ္စည်းတစ်ခု ပေါင်းခုနစ်ခုနှင့် မီးသွေးများ၊ အိုးခြမ်းပဲများ၊ အုတ်ချပ်များ၊ ထုံးဓာတ်ဝင် အင်္ကျီ အပွဲများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိရသည့်အတွက် ယင်းဒေသတွင် ကျောက်ခေတ် လူသားများ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ နေထိုင်သွားသည်ဟု ယူဆကြောင်း မှတ်ချက် ထုတ် သွားသည် သိရ၏။

ယခုအခါ အဆိုပါ ကျောက်ခေတ်လက်နက်ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင် ရာက ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနသို့လည်းကောင်း၊ ဗဟိုလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီမှတစ်ဆင့် ပြည်ထောင်စု ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ရှေးဟောင်းသုတေသနခွဲသို့လည်းကောင်း ပေးပို့ပြီးဖြစ်၏။

မကြာမီတွင် အဆိုပါ ကျောက်ခေတ် ပစ္စည်းများတွေ့ရှိရာ ဆားလင်း ကြီးမြို့နယ် ထောက်မကုန်းဒေသသို့ ရှေးဟောင်းသုတေသန အရာရှိများ သွား ရောက်ပြီး သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသပြုရန် စီစဉ်လျက် ရှိသည်ဟု သိရ၏။

‘သ’ခေတ်သို့ မရောက်မီ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ကျောက်ခေတ် လူ သားများသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း အနှံ့အပြား နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမှတ်မထင် တူးဖော်ရရှိခဲ့သည့် ကျောက်ခေတ် လက်နက်ပစ္စည်းများ တွေ့ရသကဲ့သို့ ကမ္ဘာအရှေ့ခြမ်း၊ အနောက်ခြမ်းတို့က အသီးသီး၌လည်း အလားတူ ကျောက်ခေတ်သုံး ပစ္စည်းများကို တူးဖော် တွေ့ရှိရလေသည်။

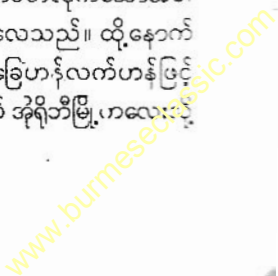
သို့ပင်တွေ့ရှိရသော်လည်း ကျောက်ခေတ်လူသားများမှ တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာသည့် လူသားများကိုမူ တစ်ဦးတလေမျှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ ဤသို့ တွေ့ရခြင်းမှာ ယင်းတို့ အဆက်အနွယ်သည် အခြားအနွယ်တစ်ခုနှင့် ရောထွေး ဆက်စပ်ပြီးနောက် အချိန်ကာလကြာမြင့်သောအခါ တစ်ယောက်တလေမျှ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအံ့သော အကြောင်းအရာများမှာ မြောက် အမေရိကတိုက် မြောက်ပိုင်းကာလီဖိုးနီးယားနယ် တောင်တန်းပေါ်ရှိ မြို့လေး တစ်မြို့တွင် အမှတ်မထင် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရသော 'ကျောက်ခေတ်' မှ ဆင်း သက်ကြွင်းကျန်သည့် တစ်ယောက်တည်းသော လူသားတစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၉ ရက်နေ့နံနက် နေအရုဏ်တက်ချိန်၌ မြောက်အမေရိကတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက နေထိုင်ခဲ့သည့် တစ်ယောက်တည်း ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော လူသားတစ်ယောက်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထိုနေ့ နံနက်နေအရုဏ်တက်ချိန်တွင် မြောက်ပိုင်း ကာလီဖိုးနီးယား တောင်တန်းပေါ်မှ မြို့လေးတစ်မြို့၏ သားသတ်ရုံအနီးတွင် လူမည်း လူရိုင်း တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ ခွေးဟောင်သံများကြောင့် ထိုသားသတ်ရုံမှ သား သတ်ယောက်ျားသည် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာပြီးနောက် ခွေးဟောင်သည့် နေရာကို ကြည့်ရှုရာ နွားခြံထဲတွင် ကိုယ်တုံးလုံးနီးပါး ဖြစ်နေသည့် လူမည်း လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။

သို့နှင့် သူသည် အနီးဆုံးရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးဖြစ်သော 'ဂျေ-ဘီဝက် ဘာ' ထံ သတင်းပို့ အကြောင်းကြားလိုက်၏။ မကြာမီ 'ဂျေ-ဘီဝက်ဘာ' နှင့် ခွဲသားများသည် လက်နက်ကိုပဲ စီဖြင့် သားသတ်ရုံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လူမည်း လူရိုင်းကြီးသည် မည်သို့မျှ မခုခံဘဲ အဖမ်းခံလေသည်။ သူသည် ကြောက်လန့်ပြီး အစာငတ်၍ အင်အားပြတ်လုနီးပါး အခြေသို့ ဂျောက်ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးများမှာ အလွန်ကြောက် ခြေနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသော်လည်း ရဲများက လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သောအခါ တစ်ခုတစ်ရာ ခုခံခြင်းမပြုဘဲ အသာတကြည် အဖမ်းခံလေသည်။ ထို့နောက် စခန်းမှူးက ထိုသူအား ရဲအချုပ်ကားပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်၏။ ကားကို ၂ မိုင်ခန့် မောင်းနှင်သွားပြီးနောက် အိုရီဘီမြို့ကလေးသို့

ရောက်သောအခါ ထိုလူမည်းလူရိုင်းကြီးအား အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

အချုပ်သားဘဝသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အစာလည်း မစား၊ ရေလည်း မသောက်သည့်အပြင် အိပ်လည်းမအိပ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ စခန်းမှူးသည် 'မေအိဒု'၊ 'ဝင်တန်' နှင့် 'စပိန်' စသည့်စကားများဖြင့် အချုပ်သား လူမည်းကြီးအား မေးမြန်းရာ လူမည်းကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ အင်ဒီးယန်းများနှင့် လူဖြူများ နားမလည်သော ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

သို့နှင့် ထူးဆန်းသော လူမည်းလူရိုင်းကြီး၏ သတင်းသည် ကာလီဖိုးနီးယားနယ်အတွင်းသို့ တစ်စစ ပြန့်နှံ့သွားတော့၏။ အချုပ်ခန်း၏ သံတိုင်များကြားမှ လူမည်းလူရိုင်းကြီးအား သူ့ထက်ငါ တိုးတွေ့ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးအား ရဲများက အတော်ပင် ကြိုးစား၍ ဖယ်ရှားပေးရ၏။ ဤသို့လျှင် အိုရီဗီမြို့ကလေးသို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ သတင်းထောက်များ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် 'အိုရီဗီမြို့မှ လူရိုင်းကြီး' ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ အမေရိကန်ပြည်ရှိ သတင်းစာများတွင် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ဖော်ပြကြလေသည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့မှ ထုတ်ဝေသော နေ့စဉ်သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြထားသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းထူးကို ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်မှ မနုဿသုတ္တရပညာရှင်လူငယ်နှစ်ဦး ဖတ်လိုက်ရသဖြင့် သတင်းမှာ ပိုမိုပြန့်နှံ့သွားတော့၏။

ပါမောက္ခ 'အလ်ဖရက်ခရိုဘာ' နှင့် တီတီဝါးတားမင်း' တို့မှာ ကာလီဖိုးနီးယား လူရိုင်းများအကြောင်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာနေကြသူများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မကြာမီတွင် ဖွင့်လှစ်တော့မည်ဖြစ်သော 'ကာလီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်' ၏ အနုဿသုတ္တရပြတိုက်အတွက် လူရိုင်းများ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် ၎င်းတို့၏ ဘာသာစကားများကို မှတ်တမ်းပြုစုလျက် ရှိနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သတင်းစာပါ ဖော်ပြချက်များအရ သူတို့သည် အိုရီဗီမြို့မှ လူရိုင်းကြီး၏ ဇာတိစေ့မြစ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြလေပြီ။ အိုရီဗီမြို့၏ မြောက်ဘက် တောင်ကြောတစ်လျှောက်တွင် တစ်ချိန်က 'ယာနာ' (Yana) လူရိုင်းများ နေထိုင်ခဲ့ကြရာ နယ်ချဲ့လူဖြူများအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခု အချုပ်သားဘဝ၌ရှိနေသော လူရိုင်းကြီးသည် တောင်ဘက်ပိုင်းဒေသတွင် ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေသော ယာနာ (Yana) နှင့် 'ယာဟီ' (Yahi) လူမျိုးများ၏ အဆက်အနွယ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းကြ၏။

လူရိုင်းလူမည်းကြီးသည် လူဖြူများနားမလည်နိုင်သော စကားများ ထိုသာ ပြောဆိုလျက်ရှိကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြချက်များအရ ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးမှာ ပါမောက္ခများ ရောက်လာသည့်အချိန်ထိ ထိုသူအား ဆက်လက် ချုပ်ထားရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မကြာမီပင် ရဲမှူး မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ယခု အချုပ်တွင်း၌ ရှိနေသည့် လူမည်းလူရိုင်းကြီးသည် လူသားတို့ဘဝသမိုင်းအတွက် အထောက်အကူ ပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအား အခြားသို့ ချပွားစေဘဲ (သို့မဟုတ် မပို့ဘဲ) ဆိုင်းငံ့ထားရန် ပါမောက္ခခရီးစဉ်က မေတ္တာရပ် ခံသည့် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရဲမှူးဝက်ဘာထံ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စခန်းမှူးမှာ အတော်ပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့ ၏။

ပါမောက္ခဝါးတားမင်းမှာ အသက် ၃၀ ခန့်သာ ရှိသေး၍ အိုရိုမိမြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် လူမည်းလူရိုင်းကြီးအား ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးဖြင့် စမ်း သပ်မေးမြန်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော် လူရိုင်းကြီးမှာ မည်သည့် ဘာသာစကားများ ထိုမျှ နားမလည်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ် သွားမိ၏။ လူရိုင်းကြီးမှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းပြီးလျှင် ကြေးနီရောင် အင်ဒီး ထန်းအသားအရေမျိုးရှိ၏။ ပုံပန်းကျသော နှုတ်ခမ်းရှိ၏။ သူသည် ပါမောက္ခ မေးသမျှ စကားများကို သူ၏ ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ဖြေ ဖြားလျက်ရှိလေသည်။

ပါမောက္ခဝါးတားမင်းသည် စိတ်မပျက်ဘဲ လူရိုင်းကြီး၏ နံဘေးတွင် ရင်းနှီးစွာ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် လူမျိုးစုပါ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော 'ယာနာ' လူရိုင်းစကားဖြင့် စ၍ မေးမြန်းကြည့်ပြန်၏။ ပါမောက္ခသည် သူ့စုဆောင်း ရာဇဝင်အားသည့် ယာနာလူရိုင်းစကားများကို တစ်လုံးချင်း ပြောဆိုမေးမြန်းလျက် ရှိသော်လည်း လူရိုင်းကြီးသည် ပထမတွင် နားလည်ပုံ မပေါ်ချေ။

ဤသို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မေးမြန်းလျက်ရှိရာမှ 'ဆီဝီနီ' ခေါ် စကား များကို မေးမြန်းရင်း မိမိတို့ ထိုင်နေသော ထင်းရှူးသားဖြင့် လုပ်သည့် ကွပ်ပျစ် စကားကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်၏။ (ယင်းစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ထင်းရှူး အဝါဖြစ်၍ ယာနာလူရိုင်းများ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့်နေရာတွင် ပေါက်လေ့ရှိသည့် အပင်မျိုးဖြစ်သည်။) ထိုအခါ လူရိုင်းကြီး၏ မျက်နှာတွင် ပါမောက္ခဝါးတားမင်း ပြောသော ထိုစကားလုံးကို နားလည်သည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေ သည်။ ထိုအခါ ပါမောက္ခဝါးတားမင်းမှာ ယခင်ကထက် စိတ်အားထက်သန် သဖြင့်လျှင် ကွပ်ပျစ်ကလေးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြရင်း 'ဆီဝီနီ-ဆီဝီနီ' ဟု သပ်ခါ

တလဲလဲ ရွတ်ဆို၍ မေးလျက် ရှိလေသည်။ သူ၏အမည်မှာလည်း 'အိရီ' ဟု ခေါ်ကြောင်း တစ်စ တစ်စ သိရတော့၏။

လူရိုင်းကြီး နားလည်သော စကားလုံးကိုကား တွေ့ရလေပြီ။ လူရိုင်းကြီးမှာ လူမျိုးစုတစ်စုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု ယုံကြည်နေကြသော 'ယာဟ် မျိုးနွယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရတော့၏။ သို့နှင့် ပါမောက္ခဝါးတားမင်းနှင့် လူရိုင်းကြီးတို့သည် စကားတစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ပြောနေကြရာမှ ဝါကျတစ်ခုဖြစ်အောင် စကားဆက်များကို တဖြည်းဖြည်း ပြောဆိုလာနိုင်ကြတော့၏။ လူရိုင်းကြီး၏ မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာခက်ထန်လျက် ရှိရာမှ တဖြည်းဖြည်း ချိုသာပြုံးရွှင်စပြုလာတော့၏။

သို့နှင့် ဝါးတားမင်းသည် ပါမောက္ခခရိုဘာထံ လူရိုင်းကြီးသည် အတော်အသင့် စကားပြောနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သူ၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ပြည့်စုံအောင် မေး၍ မရသေးကြောင်းဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးသားလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် လူရိုင်းကြီးသည် စကားပြောဖော် တစ်ယောက်ရသွားတော့၏။ သူ၏ မျက်နှာတွင်လည်း စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာများ တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အိရီသည် မြောက်အမေရိကတိုက်၏ နောက်ဆုံးသော လူရိုင်းကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ လူဖြူများကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း အိရီ၏ ဆွေမျိုးများ သည် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ကျဆုံးသွားကြပြီးလျှင် သူတစ်ဦးသာ ကျန်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခြေဦးတည်ရာသို့ သွားနေသော အိရီသည် နောက်ဆုံး အိုရိဗီမြို့ကလေး၏ သားသတ်ရုံသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ နေခဲ့သော အရပ် (တောကြီးမျက်မည်း) နှင့် အိုရိဗီမြို့ကလေးမှာ မိုင် ၄၀ ခန့် ကွာဝေး၏။ အဖမ်းခံရစဉ်က သားသတ်ရုံ နွားခြံအတွင်း လဲလျောင်းနေခြင်းမှာ သူသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်မသွားနိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ လူဖြူများသည် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သို့နှင့် သူသည် သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကဲ့သို့ပင် လူဖြူများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။

မစ္စတာဝါးတားမင်းနှင့် ဤကဲ့သို့ လက်ပွန်းတတီး ဖြစ်လာသောအခါ အိရီသည် မအိင်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်နေသော အချုပ်သမားဘဝမှ ပထမဆုံး အကြိမ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ တစ်တောင် တစ်တေးပွက်၊ တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်ကျော်နှင့် ၅ နှစ်ကြာမျှ ခြေဦးတည်ရာ ယှဉ်လည်သွားနေသော အိရီ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရလေတော့မည်။ မဆုတ်

မနစ်သော ဇွဲရှိသည့် လူသားတို့ သဘာဝ သဘောတရားများကို ပြည့်စုံစွာ သိရှိနိုင်ရန် အထီးကျန် ကျောက်ခေတ်လူသားကြီး အိရှိ၏ အကြောင်းက တွန့်စိ တို့အား အကူအညီ ပေးတော့မည်။

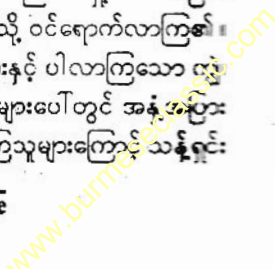
အိရှိအား ဆန်ဖရန်စစ္စကို တက္ကသိုလ်ရှိ မနုဿသျှတ္တရပြတိုက်သို့ ခေါ်သွားရန် ပါမောက္ခ ဝါးတားမင်းက ပထမဦးစွာ စီစဉ်သော်လည်း 'အင်ဒီးယန်း အရေးကိစ္စ ဦးစီးဌာနက ဝါးတားမင်း၏ အကြံပြုချက်ကို သဘောတူကြောင်း ကြေးနန်းဖြင့် အကြောင်းကြား၏။ အိရှိပိမြို့သူမြို့သားများက အိရှိအတွက် စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် အဝတ်အစားနှင့် အစားအစာများကို ပေးကြ၏။

အိရှိသည် အတွင်းခံနှင့် ရုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ကုတ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ကြည့်၏။ သို့သော် ဖိနပ်ကိုမူ မစီးတတ်အောင် ရှိနေတော့၏။ သူ၏ ခြေဖဝါးများသည် တစ်သက်လုံး မြေကြီးနှင့် ထိတွေ့နေကျဖြစ်သောကြောင့် ယခု ဖိနပ်စီးလိုက်သောအခါ မြေကြီးကို မထိရ၍ အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ခမျာမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်၍နေရာတော့၏။

လူဖြူများ မလာရောက်မီက ကာလီဖိုးနီးယား အင်ဒီးယန်း လူဦးရေ မှာ ၂၅၀၀၀၀ ခန့်ရှိခဲ့၏။ ထိုအထဲမှ အုပ်စုများ (၂၁) အုပ်စု ကွဲသွားပြီးလျှင် သီးခြားအနွယ်အဆက်များအဖြစ် တည်ရှိခဲ့ကြ၏။ ယင်းလူမျိုးများအနက် 'ယာနာ' လူမျိုးစုသည် ဦးရေ ၃၀၀၀ ခန့်ဖြင့် အုပ်စု (၄) အုပ်စုခွဲ၍ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ မြောက်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းနှင့် 'ယာဟီ' လူမျိုးများဟူ၍ နယ်ပယ် သီးခြား သတ်မှတ်ကာ စကားတစ်မျိုးစီ၊ ယဉ်ကျေးမှု တစ်မျိုးစီ ရှိခဲ့ကြလေသည်။

'ယာနာ' ပြည်နယ်သည် မိုင် ၄၀ ကျယ်ပြန့်ပြီး မိုင် ၆၀ ရှည်လျား လေသည်။ ကြည်လင်အေးမြသော စမ်းချောင်းများ၊ မတ်စောက်သော တောင် ကမ်းပါးယံများ၊ သာယာသော မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဝက်သစ်ချပင်နှင့် ထင်းရှူး ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေသည်။ ယာနာလူမျိုးများသည် အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးများခြင်းများဖြင့် အချိန်ကုန်စေပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ အနီးအနားရှိ အခြား 'မေအိအို' နှင့် 'ဝင်ထန်' ခေါ် အခြား အင်ဒီးယန်းရွာများသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြလေသည်။

ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၏ မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် ၁၈၄၈ ခုနှစ်၌ ရွှေကိုတွေ့ရှိပြီးဟု သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူဖြူများသည် အရှေ့ဘက် အခြမ်း မှ တရဟော ဝင်ရောက်လာကြတော့၏။ ယာနာပြည်သို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ယာနာပြည်သို့လည်း ဝင်ရောက်လာကြ၏။ လူဖြူများနှင့် ပါလာကြသော လူ နွား၊ မြင်း စသည် တိရစ္ဆာန်တို့သည် ယာနာတောင်များပေါ်တွင် အနံ့အပြား သွားလာကျက်စားလျက်ရှိနေကြ၏။ သတ္တုတွင်းတူးကြသူများကြောင့် သန့်ရှင်း

သော စမ်းရေများတွင် စက်ဆီများ ရောပြွမ်းလျက် ရှိတော့၏။ သမင်နှင့် အခြား တောကောင်များလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြုန်းတီးလာကြတော့၏။

ယာနာအင်ဒီယန်းများသည် တဖြည်းဖြည်း ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး အစာ ရေစာရှားပါးသော ဘေးနှင့် တွေ့ကြုံလာကြတော့၏။ လူဖြူများကို ချုံခိုတိုက် ခိုက်ကြ၏။ သို့နှင့် လူဖြူများ သေဆုံးရခြင်းနှင့် နေအိမ်များ မီးလောင်ခြင်း များအတွက် သူတို့အပေါ်တွင် လူဖြူများက အပြစ်ကို ပုံချနေသည်။

၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် တောင်ပိုင်းဒေသရှိ ယာနာအင်ဒီယန်းများ မကျန် သလောက် သေကြေပျက်ပြုန်းသွားကြ၏။ ထိုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် အလယ် ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ ယာနာလူဦးရေမှာ ၂၀၀၀ ခန့်ရှိသော်လည်း ထိုနှစ်ကုန် ဆုံးချိန်၌ လူ ၅၀ ခန့်သာ ကျန်ရှိတော့၏။

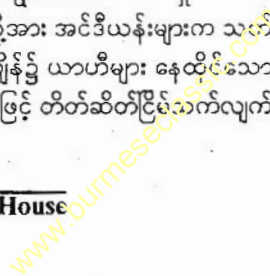
ထိုအချိန်၌ စာပေပညာရှင်များ၊ ဘာသာစကားနှင့် လူအမျိုးမျိုး အကြောင်းကို လေ့လာသူများသာ အလယ်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း ယာနာအင်ဒီ ယန်းများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။

လူဦးရေ ၄၀၀ ခန့်မျှသာ ကျန်ရှိသော ယာဟီအင်ဒီယန်းများကို လူဖြူ များသည် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ အိရှိ၏ ဆွေမျိုးတစ်စုမှာ နောက်ထပ်နှစ် ၅၀ မျှကြာသည့်တိုင်အောင် လူဖြူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

အကြမ်းဖက်မှုများ စတင်ခြင်း

သို့နှင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော ထိုအချိန်များအတွင်း အဖြစ်အပျက် ကလေးအချို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပွင်းဆက်ပြတ်လျက်ရှိနေတော့၏။ အိရှိသည် သူ၏ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို တက္ကသိုလ်မှ မိတ်ဆွေများအား ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြလျက်ရှိ၏။ သူ၏ နာမည်ရင်းကို မေး၍မရချေ။ ယာဟီလူမျိုးများ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ တားမြစ်ချက်အရ ၎င်း၏ နာမည်နှင့် ဆွေမျိုးများ၏ အမည်ကို မပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ သေဆုံးသွားကြသော မိဘဘိုးဘွားများ၏အကြောင်း ကို မိတ်ဆွေများက အိရှိအား မေးမြန်းရန် ခက်ခဲသဖြင့် သူ ပြောသမျှနှင့်သာ တက္ကသိုလ်မှ မိတ်ဆွေများက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြရတော့၏။

၁၈၆၅ ခု၊ (သီပေါမင်း ပါတော်မမူမီ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် မင်းတုန်းမင်း ကြားကြီး လက်ထက်) အိရှိသည် ၃ နှစ်သား အရွယ်လောက်သာ ရှိသေး၏။ ထိုအချိန်၌ နွားများမွေးမြူသော လူဖြူမိသားစုတို့အား အင်ဒီယန်းများက သတ် ဖြတ်ကြောင်း လူဖြူ ၁၇ ယောက်ခန့်က နံနက်ချိန်၌ ယာဟီများ နေထိုင်သော မီး(လ်)ခရစ် ရွာကို တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်

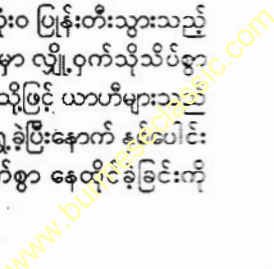
ရှိသော ယာဟီရွာကလေးမှာ လူဖြူများ၏ သေနတ်သံများဖြင့် ဖုံးအုပ်သွားပြီး လျှင် သွေးချောင်းစီးလျက် ရှိတော့၏။

ယင်းလူသတ်ပွဲကြီးမှ သေကံမရောက် လွတ်မြောက်သွားသူ နှစ်ယောက်တို့မှာ အိရှိနှင့် သူ၏ မိခင်သာ ဖြစ်၏။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် အိရှိ၏ ဖခင်မှာ တူးဆုံးခဲ့ရှာလေသည်။ လူဖြူတချို့သည် ယာဟီများ၏ ဆံပင်ပါသော ဦးရေပြားတို့ လှီးဖြတ်ယူဆောင်သွားကြလေသည်။ နေရာသစ် ရှာဖွေနေသော လူဖြူများသည် ယာဟီအင်ဒီယန်းလူမျိုးများ ပြုန်းတီးသွားသည်အထိ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြလေသည်။

နွားကျောင်းသားလူဖြူ (၄) ယောက်တို့သည် အမဲလိုက်ခွေးများဖြင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း ဆန်တက်ပြီးလျှင် ယာဟီများ ပုန်းအောင်းနေသည့် ဂူကြီးတစ်ခုရှိရာသို့ လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ (ထိုဂူကြီးမှာ နောင်အခါ၌ ကင်းစလေ ဂူဟု ခေါ်တွင်လေသည်။) ထိုဂူကြီးအတွင်းတွင် ကလေးများ အပါအဝင် ယာဟီ ၃၀ ခန့် ပုန်းအောင်းနေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် ဂူကြီးအတွင်း ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ဝိတ်မိနေသော ယာဟီများသည် လက်နက်ကိုင် လူဖြူ (၄) ဦးတို့၏ ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရလေသည်။

ယာဟီများ နေထိုင်ခဲ့သော 'မီး(လ်)ခရစ်' ရွာကလေးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခေါင်းမာသော ယာဟီများသည် လုံးဝ သေကြေပျက်စီးသွားကြပြီဟု လူဖြူများက ယုံကြည်ကြလေသည်။ သို့သော် ဂူထဲတွင် အလောင်းများကို မတွေ့ရဘဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အမှန်သော် အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ယာဟီများက သူတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အလောင်းများကို မီးသဂြိုဟ်လိုက်သလော၊ သို့မဟုတ် မြေတွင် မြှုပ်နှံလိုက်လေသလော မပြောနိုင်ချေ။ ထိုအချိန်က အိရှိမှာ အသက် ၈ နှစ်၊ ၉ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ နေပြီဖြစ်၍ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသည့် တဲအိမ်များကို ရှင်းလင်းရာ၌ ဝင်ရောက်ကူညီနိုင်သော အရွယ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

လူဖြူများလက်ချက်ဖြင့် မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ယာဟီများမှာ ၁၅ ယောက်၊ ၁၆ ယောက်ခန့်သာ ရှိတော့၏။ လူဖြူများဘက်မှ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မျှ အသေခံ၍ တိုက်လျှင်ပင် ယာဟီ လူမျိုးများ လုံးဝ ပြုန်းတီးသွားသည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်ပေသည်။ သို့နှင့် ယာဟီများမှာ လျှို့ဝှက်သို့သိပ်စွာ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ရန် အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ဤသို့ဖြင့် ယာဟီများသည် ဘောနက်ရာအတွင်း တောင်တန်းဒေသပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်မျှ နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ဤသို့ ယာဟီများ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကို

ပါမောက္ခ ကရိဘာက 'ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အငယ်ဆုံး လွတ်လပ်သော တိုင်းပြည် ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့လေသည်။

ကြာမြင့်စွာ လျှို့ဝှက်နေထိုင်ခဲ့ခြင်း

၁၈၅၀ ခုနှစ်မှစ၍ ယာဟီများသည် တပ်ဆုတ်သော ပုံစံကို အသုံးပြုပြီးလျှင် နောက်ပိုင်းတွင် ယခင်ကထက် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အထက်ပါအတိုင်း နေထိုင်လာခဲ့ကြ၏။ ငါးများကို လှုံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိုက်ကွန်ဖြင့်လည်းကောင်း ဖမ်းကြ၏။ သားကောင်များကို ကျောကွင်းညွတ်ကွင်းများဖြင့် ထောင်၍လည်းကောင်း၊ လေးမြားများဖြင့် ပစ်ခတ်၍လည်းကောင်း ဖမ်းဆီးကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အသံမထွက်သည့် လက်နက်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် မီး(လ်)ခရစ်တောင်တန်းအထက်ပိုင်းရှိလူများ ဝင်ရောက်ရန် ခဲယဉ်းသည့် လျှို့မြောင်ချပ်ကြားများကို ရွေးချယ်နေထိုင်ကြလေသည်။ နေအိမ်များနှင့် အစားအစာ သိုလှောင်သော နေရာများကို သစ်ပင်ဝါးပင်များဖြင့် ပိရိစွာ ကာကွယ်ဖုံးအုပ်ထားကြ၏။ လမ်းသွားသောအခါများ၌ ခြေရာမထင်စေရန် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှ တစ်တုံးပေါ်သို့ ခုန်၍သွားကြ၏။ တောတောင်အတွင်းရှိ စမ်းချောင်းများသည် သူတို့၏ လမ်းမကြီးများသဖွယ် ဖြစ်တော့၏။ မြေပြင်၌ သွားရန်လို ပါကခြေရာများကို သစ်ရွက်ခြောက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်၍ သွားလေ့ရှိ၏။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအောက်မှ သွားကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လေးဘက်ထောက်၍ သွားကြ၏။ ကျွဲနွားများပင် သူတို့ကဲ့သို့ မသွားနိုင်ကြပေ။ လမ်းတွင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ပိတ်ဆိုနေမည်ဆိုကာ ယင်းသစ်ကိုင်းကို နောက်သို့ဆွဲပြီးလျှင် ကျောက်တုံးဖြင့် ပွတ်တိုက်ကာ ထိုသစ်ကိုင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကြ၏။ အချိန်ကြာသော်လည်း အသံမထွက်ပေ။ သူတို့သည် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်း မပြုကြ၊ သစ်ပင်ခုတ်သည့် အသံသည် လူသူ ရောက်ရှိနေခြင်းကို ကြေညာနေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မီးမွှေးလျှင်လည်း မီးလျှံသေးသေးဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ကြ၏။ သို့မှသာ မီးခိုးသည် သစ်ပင်အမြင့်ထက်ပို၍ မတက်ဘဲရှိပေမည်။ သူတို့ စခန်းချသွားခဲ့သည့်နေရာများမှ မီးဖိုများကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ဖုံးအုပ်ခဲ့၏။

လျှော်ကြိုးများ ပြုလုပ်ကာ မတ်စောက်သော မီး(လ်)ခရစ်တောင်ကမ်းပါးယံများကို တက်ကြဆင်းကြ၏။ ရေပါသော ခြင်းတောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ဖမ်းဆီးမိထားသော ငါးများကိုလည်းကောင်း ချောင်းသို့ သွားသော လမ်းကို ကျဉ်းမြောင်းနိုင်သမျှ ကျဉ်းမြောင်းအောင် ပြုလုပ်သွားလာကြရာ ထိုလမ်း

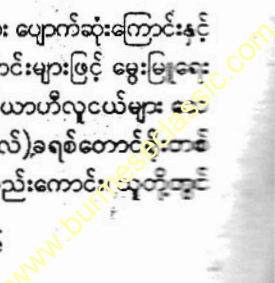
ထို ယုန်များ၊ ခြေပါများ သွားသောလမ်းဟု လူများ ထင်မှတ်ဖွယ်ရှိလေသည်။
 ကော်သစ်ချသီးများကို စုဆောင်းပြီးလျှင် အမှန်ကြိတ်ပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်
 ကြ၏။ သမင်ရေနှင့် တောကြောင်ရေများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်ဝံရေများကို အဝတ်
 အစား ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ယုန်သားရေများကို ဆက်စပ်ကာ စောင်လုပ်၍
 ခြံကြ၏။ အချိန်မှာ ရွက်ဟောင်းတွေ ကြွေ၍ ရွက်သစ်တွေ ဝေခဲလေပြီ။ တစ်နှစ်
 နှုတ်နှစ်သို့ ကူးပြောင်း၍ နှစ်ပေါင်းကြာညောင်းခဲ့သော်လည်း လူဖြူများသည်
 ယာဟီများကို မတွေ့မမြင်ရတော့ဘဲ အင်ဒီယန်းများ၏ အန္တရာယ်များလည်း
 မရှိတော့ပေ။ ကာလီဖိုးနီးယားနယ်အတွင်းပိုင်း၌ နွားမွေးသော ခြံများ၊ သစ်စက်
 နွားနှင့် ကျေးရွာကလေးများသည် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် မှီပေါက်သကဲ့
 သို့ တစ်စတစ်စ ပေါ်ပေါက်တည်ထောင်လာခဲ့ကြလေပြီ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယာဟီလူမျိုးများသည် ရှေးခေတ်လူသားများ နေထိုင်
 သုံးစွဲခဲ့သော နည်းများအတိုင်း နေထိုင်စားသောက်လျက်ရှိကြသည်ဟု လူအမျိုး
 မျိုး ကွဲပြားခြင်း အတတ်ပညာဆိုင်ရာ ပါရဂူများက ယုံကြည်ကြလေသည်။
 ယာဟီများ၏ စိတ်ဓာတ်မှာလည်း ယခင်အတိုင်း ကြံ့ခိုင်ပြီးလျှင် ယာဟီ ထုံး
 တမ်းစဉ်လာများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြ၏။ မကျန်းမာသူများကို ရှေးရိုး
 စဉ်လာအတိုင်း ပြုစုကြ၏။ သေဆုံးသွားသူများကိုလည်း ယာဟီထုံးတမ်းစဉ်
 လာအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ ကျန်ရစ်သူများကလည်း သူတို့ဘာသာဘာဝ ဝမ်း
 နည်းပူဆွေးကြ၏။ (အိုရီဗီနွားခြံအတွင်း အိရှိအား ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရစဉ်က
 ၎င်း၏ ဆံပင်ကို ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဆံပင်တိုသွားသည်အထိ
 မီးဖြင့် ရှို့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။)

အိရှိနှင့် သူ၏ အမျိုးများမှာ စားသောက်စရာ လုံးဝ မရှိသော်လည်း
 လူနှင့် လူချင်း ညှာတာသော စိတ်ရှိ၍ သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို လိမ်လည်ခိုးယူ
 ခြင်းစသည့် အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားမှုမျိုးမရှိ။ ဤစိတ်ထားမှာ သူတို့အသက်
 သေဆုံးသွားသည်တိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းကြ၏။ အိရှိသည်လည်း ဤအတိုင်းပင်
 ဖြစ်လေသည်။

ယာဟီတို့၏ နောက်ဆုံးခရီး

၁၈၈၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းတွင် နွားကလေးများ ပျောက်ဆုံးကြောင်းနှင့်
 မိမိတို့၏ နေအိမ်များကို လုယက်တိုက်ခိုက်နေကြကြောင်းများဖြင့် မွေးမြူရေး
 သမားများက တိုင်ကြားလာကြ၏။ အမဲလိုက်နိုင်သော ယာဟီလူငယ်များ သေ
 ဆုံးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူဖြူများသည် မီး(လ်)ခရစ်တောင်ရိုးတစ်
 လျှောက်တွင် ရွာတည်၍ နေထိုင်လာခြင်းများကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင်

၇၆ □ ခုန့်ရွှေမျှား

အမဲလိုက်ရန် ခက်ခဲလာကြတော့၏။ ထို့ကြောင့် အင်ဒီယန်းများသည် ကျေးရွာ အုပ်စုကလေးများကို စတင်တိုက်ခိုက်ကာ လုယက်ကြတော့၏။

နော်ဘော်ဆိုသော လူဖြူတစ်ဦးသည် ၁၈၈၅ ခု၊ ဧပြီလအတွင်း မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ပြန်လာရာ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ အင်ဒီယန်းလူမျိုး ၄ ယောက် ကျော် ထွက်လာသည်ကို ပက်ပင်းပါတွေ့ရတော့၏။ အင်ဒီယန်းများသည် အိမ်ထဲရံကို ကပ်ပြီးလျှင် မတ်တတ်ရပ်၍ နေသည်ကို မြင်ရရာ ၎င်းတို့သည် အိမ်အတွင်းမှ အဝတ်ဟောင်းများကိုသာ ယူလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ စည်သွပ်ဖူးများကိုမူ အစား အစာ မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်၍ ယူမလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ လူ ၄ ယောက် အနက်တစ်ဦးမှာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အင်္ကျီဟောင်းသုံးထည်ကိုထပ်၍ ဝတ်ထား၏။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်မှာ ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ရိုင်ဖယ်ပြောင်းတံဟောင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထား၏။ တတိယလူမှာ ခြေမသန်စွမ်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စတုတ္ထလူမှာ အိရိပင် ဖြစ်လေသည်။

အဖိုးမတန်သော ပစ္စည်းများကိုသာ ခိုးလာကြသော အင်ဒီယန်းများကို သနားစဖွယ်တွေ့ရသဖြင့် ပစ္စည်းများ ယူပြီး သွားလိုရာ သွားနိုင်ကြောင်း နော်ဘော်က ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြလိုက်၏။ သူတို့ထွက်သွားပြီးနောက် နောက် ထပ်သူတို့အား မတွေ့ရတော့ချေ။ ထိုနှစ်ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်တွင် နော်ဘော်၏ အိမ်မှာ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ထားခြင်း ခံရ၏။ သို့သော် အိမ်ရှိပစ္စည်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပျောက်ဆုံးခြင်း မရှိသည့်ပြင် ထမင်းစားပွဲပေါ်၌ ယာနာလူမျိုးများ သုံးသော တောင်းနှစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ယင်းပစ္စည်းများမှာ အင်ဒီယန်းများက မိမိအား ကျေးဇူးတင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် လာရောက်ထားသည်ဟု ယူဆလေသည်။ သို့နှင့် နော်ဘော်သည် ထိုပစ္စည်းများကို တရိတသေ သိမ်း ဆည်းထားပြီး နောက် ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် အိရိ၏ အသုံးအဆောင်များအဖြစ် တက္ကသိုလ် ပြတိုက်သို့ ပို့လိုက်လေသည်။

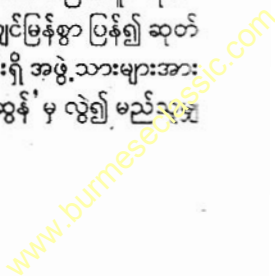
မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အင်ဒီယန်းများသည် လူဖြူများအား စတင်တိုက်ခိုက်သည်ကို မသိရသကဲ့သို့ ၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် သူတို့၏ တိုက်ခိုက် ခြင်းများလည်း ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။ မီး(လ်)ခရစ်တောင်ရိုး တစ်လျှောက်တွင် နေရေးထိုင်ရေး ခက်ခဲလာသဖြင့် ယာဟီများသည် တောနက် ရာ ဒီးယားခရစ်တောင်ကြောဆီသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုတ်ခွာရွှေ့ပြောင်းသွား ကြ၏။ ယာဟီငါးယောက်သာ ကျန်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အုပ်စုကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသော လေးမိုင်ပတ်လည်ခန့်ရှိ တောအုပ်တစ်ခုသို့ လုံခြုံစွာ နေရ လိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုငါးယောက်မှာ အိရိ၏ မိခင်၊ အမ၊ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သိရိတို့ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သည် ယခုပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သော ဒေသအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိကြပြီးဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာ ပေ ၅၀၀ ခန့်မြင့်သော သစ်ပင် ချုံနွယ်အပေါင်း သူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ တောင်ကမ်းပါးကြီးတွင် ရွာကလေးတစ်ခု တည်၍ နေထိုင်ကြ၏။ ထိုနေရာမှ ယခင်က ဝက်ဝံတစ်ကောင် နေထိုင်သွားသဖြင့် သူတို့၏ ရွာကို ဝက်ဝံရွာဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ဝက်ဝံကြီးသွားခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ရွာကလေးကို တည်ဆောက်ထားပြီးလျှင် အခန်းနှစ်ခန်းရှိသော ဂိုဒေါင်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း အခန်းနှစ်ခန်းရှိသော ဂိုဒေါင်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း ဆောက်လုပ်ထား၏။ ရေရရှိရေးအတွက် လေးပေ နက်သော အိုင်ကလေးအတွင်းတွင် ဆောင်းတွင်း၌ နှင်းခဲများကို သိုလှောင်ထားကြ၏။ ငါးနှင့်အသားများကို မီးကင်နိုင်ရန်အတွက် တဲတစ်လုံးဆောက်ပြီးလျှင် ချွတ်ဖျင်များဖြင့် မိုးထား၏။ ကျောက်တုံးများကို အလိုက်သင့် စီပြီးလျှင် မီးဖို တစ်ခုကိုလည်း ဆောက်ထား၏။ ထိုအိမ်တွင် အိမ်ရှင်သည် မြားထိပ်ဖူးနှင့် လှံတံ များကို ပြုလုပ်၏။ လူ ၅ ယောက်တို့မှာ အိမ်ကလေးအတွင်းတွင် ထွေးထွေး နေထိုင်နိုင်ကြလေသည်။

အသံကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဝက်ဝံကြီးနေထိုင်သွားသော နေရာတွင် ရွာတည်ထားကြောင်း လူများ သိနိုင်ကြချေ။ နေ့ရက်များ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ဆန်း နေ့စီဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရာ ဤသို့ဖြင့် ထိုယာဟီငါးယောက် တို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝက်ဝံရွာကလေး၌ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ငါးဦးအနက် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ သေဆုံးသွား၏။ ငါးဦးနဲ့သူလေးဦးအနက် နေဦးမှာ အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်၍ လူငယ်များဖြစ်သော အိမ်ရှင်နှင့် နှမငယ်သာ ငါးဦးခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းများကို ဆက်လက်တာဝန်ယူကြရတော့၏။

ထိုအချိန်လောက်၌ ဒီးယားခရစ်တောင်ရိုး အထက်ပိုင်းတွင် တာတမံ ဆောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းအတွက် 'အိုရိုလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ' သည် အင်ဂျင်နီယာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ချောင်းတစ်ခု၌ မြေတိုင်းရန် စေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုအဖွဲ့မှ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဆုတ်အစားမပါသော အင်ဒီယန်းတစ်ယောက် လှံတံဖြင့် ငါးများနေသည်ကို ဆုတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအင်ဒီယန်းသည်ကား အခြားသူမဟုတ်။ အိမ်ရှင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် စခန်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်၍ ဆုတ် ကြပြီးနောက် မိမိတို့ တွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို စခန်းရှိ အဖွဲ့သားများအား ဆက်လက်ပြောပြရာ လမ်းပြကြီးဖြစ်သူ 'မာလီအပါဆွန်' မှ လွဲ၍ မည်သူ့အား သိကြသည်ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ယာနာနယ်ကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သော 'မာလီအပါဆွန်' သည် ချောင်းရိုးအထက်ပိုင်းတွင် စုံစမ်းရန် ထွက်ခဲ့၏။ ဤသို့ ထွက်ခဲ့၍ ချုံဖုတ်များအကြားမှ သွားနေစဉ် မြားတစ်စင်းသည် သူ၏အနီးသို့ ကပ်၍ 'ဝိုး'ခနဲ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူသည် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ တာတမံဆောက် လုပ်ရေးအဖွဲ့သားများ သည် ဝက်ဝံရွာ တည်ထားသော တောင်ကမ်းပါးယံအောက်၌ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြရာ ထိုအချိန်၌ အဘိုးအိုနှင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်သော အိရှိ၏ မိခင်ကြီး အပါအဝင် လေးယောက်တို့သည် သူတို့ ပုန်းအောင်းရာနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြ တော့၏။ အိရှိတို့၏ အထင်မှာ လူဖြူများသည် တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်နိုင်ဘဲ ခရီးဆက်သွားကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်မှာ အချည်းအနီးဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် အလုပ်သမားအချို့သည် ဝက်ဝံရွာကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောအုပ် ကလေးအတွင်းရှိ ချုံများမှာ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် မြေတိုင်းအဖွဲ့ သားများသည် ၎င်းတို့လာလမ်း၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက် ၁၀ ပေ၊ ၁၅ ပေခန့် သံကြိုးများကို ဆွဲမည်ဆိုလျှင်လည်း ဝက်ဝံရွာကလေးကို တွေ့ကြမည် မဟုတ် ပေ။ အိရှိသည် မလှုပ်ရှားနိုင်သော သူ၏ မိခင်ကြီးအား အလွယ်တကူ မတွေ့ နိုင်စေရန် သားရေများဖြင့် ဖုံးအုပ်ပေးပြီးနောက် ယခင်က ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် တိမ်းရှောင်ရန် လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် မြေတိုင်းအဖွဲ့မှ အိရှိအား မည်သူကမျှ မတွေ့လိုကြ ချေ။ အဘိုးအိုကို တွဲ၍ ကမ်းပါးအစွန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားသော အိရှိ၏ ညီမကိုမူ ခဏမျှ မြင်လိုက်ကြရ၏။ မြေတိုင်းအဖွဲ့သည် ဝက်ဝံရွာလေးကို ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။ သားရေနှင့် အဝတ်စုတ်များအောက်တွင် မကျန်းမမာဖြစ်နေသော အိရှိ၏ မိခင်ကြီးကို တွေ့ကြရ၏။ ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြင့် ဆံပင်ဖြူကို တိုတောင်းစွာ ဖြတ်ထား၍ အဘွားအို၏ မျက်နှာမှာ ပါးရေများ တွန့်လိပ်လျက်ရှိနေ၏။ အဘွားအိုမှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ သကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေပြီးလျှင် ရောင်နေသော ခြေထောက်များကို သမင်ရေဖြင့် ဖုံး အုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဖွဲ့ဝင်များသည် အဘွားအို၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်စုတ်များကို ဖယ်ရှားနေစဉ် အဘွားအိုမှာ အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဖွဲ့များက အဘွားအိုအား သက်သာစွာနေရန် ပြောဆိုကြ၏။ သို့သော် သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို နားမလည်ရှာချေ။

အဖွဲ့သားများသည် ဆက်လက်ရှာဖွေကြရာ ဝက်သစ်ချသီးများ ဆော်လမွန်ငါးမျိုးမှ ကျတ်တင်ထားသည့် ငါးခြောက်များ၊ မီးရှူးသည့် လွန်တစ်

ချောင်း၊ မြားတံလုပ်သော တံစဉ်းများ၊ လေး၊ မြား၊ တောင်းများ၊ ဖိနပ်များ၊ ဆုတ်တင်ထားသော သားရေများနှင့် တောကြောင်အရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ငြိုးခွေများကို တွေ့ရလေသည်။ အလှယ်တကူ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှန် သမျှကိုမူ အိရီတို့ လူစုက ယူသွားကြဟန်တူ၏။ မြေတိုင်းအဖွဲ့တွင် နွားမွေးမြူသူ များပါသဖြင့် တွေ့သဖြင့် ပစ္စည်းများကို အင်ဒီယန်းများအား ကလဲ့စားချေသည့် သဘောဖြင့် ယူသွားကြသည်ဟု အဖွဲ့သားတစ်ဦးက ပါမောက္ခဝါးတားမင်းအား နောင်အခါမှ ပြောလေသည်။ ထိုနေ့နံနက်က လူယူသွားသည့် ပစ္စည်းများအနက် အိရီကိုထားရာ ပြတိုက်သို့ အတော်များများ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ယင်းပစ္စည်း တို့မှာ အင်ဒီယန်းလေးယောက်တို့အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ကိုင်နိုင် သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်လေသည်။

မာလီအပါအဝင် အဘွားအိုအား စခန်းသို့ သယ်ဆောင်လိုသော် သည်း အခြားသူများက သဘောမတူကြချေ။ အပါအဝင်သည် ဝက်ဝံရွာကလေး ဆီသို့ နောက်တစ်နေ့နံနက် သွားရောက်ရာ မိမိတို့ ယမန်နေ့က ပြုလုပ်ခဲ့သည် များမှာ မှားချေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘွားအိုအား နှာဖွေမတွေ့ရတော့ချေ။ အပါအဝင်နှင့် မြေတိုင်းသမားအချို့သည် ချောင်းရိုး တစ်လျှောက် အစုန်အဆန်လိုက်လံ ရှာဖွေကြည့်ရှုကြရာထွက် ထွက်ပြေးသွား သော ဝက်ဝံရွာသားများ၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

အိရီ၏ ညီမငယ်နှင့် အဘိုးအိုကြီးကိုပါ နောက်ထပ် မတွေ့ရချေ။ ထိုနေ့နံနက်က အိရီက တစ်ဘက်သို့ ပြေး၍ အဘိုးအိုနှင့် အိရီ၏ ညီမငယ်က အခြားဘက်သို့ ပြေးကြ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသောအခါ အပါအဝင်နှင့် အဖွဲ့ သားများက ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသော အင်ဒီယန်းများမှာ ဒီးယားခရစ် ချောင်းထဲ၌ ရေနစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ခြင်္သေ့နှင့် ဝက်ဝံများကို တိုက်၍သော်လည်းကောင်း မရှုမလှ သေဆုံးကြပြီဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ အမှန် သော် အိရီသည် သူ၏ မိခင်ကြီးအား ဘေးလွတ်ရာသို့ သယ်ဆောင်သွား၏။ နာသီဥတုမှာ ပို၍အေးလာသဖြင့် မိခင်ကြီး သေဆုံးသည်အထိ သူ၏အနားတွင် အိရီ နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိရီသည် ၁၉၈၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှ ၁၉၁၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတိုင်အောင် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

အိရီသည် ဒီးယားခရစ်ဒေသကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ စွန့်လွှတ်ခဲ့ ပြီးနောက် မိမိ၏ကံကြမ္မာ မည်သို့ဖန်လာမည်ကို မသိဘဲ အိရီမိမြို့ကလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက်သောအချိန်သည်ကား ယာဟီလူရိုင်းများ၏ ဘဝ နောက်ဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အိရီ၏ဘဝသစ်

နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်အတွင်းသို့ တစ်ပတ်နီးနီး ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၁၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၄) ရက်နေ့တွင် အိရီသည် ပါမောက္ခဝါးတားမင်းနှင့်အတူ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ သွားရောက်ကြလေသည်။ မီးရထားကို အိရီက လူဖြူနတ်ဆိုးကြီးဟု ထင်၏။ ဒီးယားခရစ် တောင်တန်းတွင် နေခဲ့ပြီးက မနီးမဝေးတွင် ခုတ်မောင်းသွားသော မီးရထားကို အိရီသည် မကြာခဏ စောင့်ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ယခုဘူတာရုံသို့ ရောက်လာပြီး မီးရထား ဆိုက်လာသောအခါ လူဖြူတို့၏ နတ်ဆိုးကြီးသည် မီးခိုးများထုတ်၍ လာပြီဟု ထင်မှတ်ပြီး အိရီ အတော်ပင် အံ့အားသင့်ကာ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ၏ မိခင်ပြောခဲ့သော စကားကို သတိရမိ၏။ “ဒီနတ်ဆိုးကြီးဟာ လူဖြူတွေနောက်ကိုသာ လိုက်တယ်။ အင်ဒီယန်းတွေကို ဒုက္ခ မပေးဘူး။ ငါ့သား စိတ်ချ” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မီးရထားကို အဝေးကသာ မြင်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုကဲ့သို့ နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ခဲ့ဘူးချေ။ မီးရထားမှာ သူထင်သည်ထက်ပို၍ ကြီးမားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆူညံ၍ အသံလည်း ထွက်၏။ ထိုအချိန်က အိရီမှာ လူဖြူများ ဝတ်သကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသဖြင့် သူ၏ မိခင်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မီးရထားသည် သူ့အား လူဖြူ ထင်မှတ်ကာ သူ့နောက်သို့ပင် လိုက်နေပြီလောဟုပင် ထင်မိ၏။ နတ်ဆိုးကြီးသည် သူ့အား လူဖြူအစစ်ဟု ထင်၍နေမည်လော ဟုပင် တွေးမိ၏။

ပါမောက္ခ ဝါးတားမင်းက “နတ်ဆိုးကြီးဟာ သူ့လမ်းပေးမှာပဲ သူ့နေတယ်။ လမ်းပေါ်ကနေ တခြားနေရာကို ထွက်မသွားဘူး စိတ်ချပါ” ဟု သူ့အား ပြောထားသည့်အတိုင်း မီးရထားကြီးသည် ရထားလမ်းပေါ်၌ပင် နေသည်ကို သူတွေ့ရ၏။ နတ်ဆိုးကြီးကို ကြောက်ချင်းကြောက်လျှင် လူဖြူတွေကသာ ကြောက်ရမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ယခုမူ လူဖြူများသည် မီးရထားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့်ပင် လူဖြူများမှာ ဘာနှုတ်ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ပါမောက္ခဝါးတားမင်းနှင့်အတူ မီးရထားပေါ် တက်ရန် မငြင်းဆန်တော့ချေ။ သူ၏ဘဝသည် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန်မှအပ နောက်ဆုတ်ရန်အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ သူ၏ မိတ်ဆွေသစ် ပါမောက္ခဝါးတားမင်း ခေါ်ရာနောက်သို့ သူလိုက်ပေတော့မည်။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် အိရီသည် မီးရထားပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ မီးရထားကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ခုတ်မောင်းနေသဖြင့် သူ၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေ၏။ လယ်ကွင်းပြင်များနှင့် အိမ်များသည် ပြေးကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ အုပ်ကလင်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မီးရထားပေါ်

ဆင်းရဲသဖြင့် သူသည် ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားမိ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း၊
နေသည့်အခါ ရပြတိုက်သို့ အသွားတွင် ထရော်လီစီးရခြင်းနှင့် မြစ်ကို ဖြတ်စဉ်
ကျောက်ခေတ်လူသားစီးရခြင်းများသည်လည်း မီးရထား စီးရခြင်းကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စား
စွာထင်ကောင်းသည်ဟု သူထင်မိ၏။

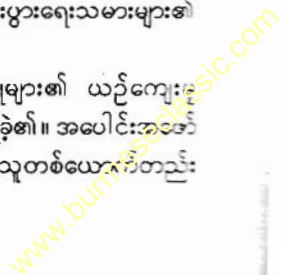
ဒီးယားခရစ်လျှို့မြောင် တောတောင်တို့သည် ယခုအခါ သူနှင့် မိုင်
ဆင်းများစွာ ကွာဝေးလျက် ရှိနေလေပြီ။ နာရီနှင့် ပြက္ခဒိန်များ၊ ငွေကြေးနှင့်
အစားအပတ်ချုပ်မှု၊ သတင်းစာနှင့် စီးပွားရေးများ တိုးတက်ပွံ့ဖြိုးနေသည့် သံခေတ်
သို့ အိရှိသည် ရောက်ရှိလျက် ရှိနေလေပြီ။ သူသည် ခေတ်မီ၍ အိမ်နှင့် ယာနှင့်
နေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ပနာဆပ်(စ်) တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဥပဒေအတတ်သင် ကျောင်းတွင်
ပြတိုက်ဖွင့်ထား၏။ ကျောင်းသို့ မကြာခဏ လာရောက်နေထိုင်သွားကြသော
ဆရာများအတွက် မီးဖို၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်ခန်းများကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်
ပေးထား၏။ ဘာသာစကားများ ပို့ချရန်အတွက် ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြ
သော အင်ဒီယန်းများကိုလည်း ကျောင်းဆရာများက ဧည့်ဝတ်ကျေ ပြန်စွာ ပြုစု
ပေးခဲ့ကြသည်။ သို့နှင့် တစ်စတစ်စ အသားကျက် နေထိုင်ရလာတော့၏။

မကြာမီပင် သူ၏ ဆရာကြီးဖြစ်မည့် 'ခရိတာ' နှင့် အိရှိအား ပါမောက္ခ
ဝါးတားမင်းက မိတ်ဆက်ပေး၏။ သေချာစွာ လေ့ကျင့်ထားသည့်အတိုင်း အိရှိ
က အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ရာ သူ၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လွမ်း
ထား၏။ အိရှိ၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို ပါမောက္ခ ခရိတာက နှစ်သက်သွား၏။
အိရှိသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို မပေါ်လွင်စေဘဲ ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်
သည်ကို ခရိတာက သတိပြုမိ၏။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည့်
အချိန်မှစ၍ အိရှိသည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများကို ရရှိလာတော့၏။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ အိရှိ ရောက်လာခြင်းကို မြို့သူမြို့သားများသည်
အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ တွေးတောလျက် ရှိနေကြ၏။ ပြဇာတ်ကိုယ်စားလှယ်များက
လည်း အကြံဉာဏ်အမျိုးမျိုး ပေးပို့ကြ၏။ တေးဂီတအဖွဲ့ကြီး တစ်ခုက ပါမောက္ခ
ခရိတာနှင့် အိရှိကို သူတို့အဖွဲ့နှင့် ပေါင်းပြီးလျှင် ပြပွဲတစ်ခုပြုလုပ်ရန် စကားကမ်း
လှမ်းလာ၏။ အခြားပြပွဲပိုင်ရှင်များကလည်း အိရှိ တစ်ယောက်တည်းကို လှည့်
လည်ပြသလိုကြ၏။ သို့သော် ပြတိုက်တာဝန်ခံများက စီးပွားရေးသမားများ၏
တမ်းလှမ်းမှုကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယာဟီလူမျိုးများ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူဖြူများ၏ ယဉ်ကျေးမှု
အလွန်ကွာခြားခြင်းကို အိရှိသည် လက်ဦးအစကပင် သိရှိခဲ့၏။ အပေါင်းအဖော်
နှင့် သူနေလိုသော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုကို ထောက်ထား၍ သူတစ်ယောက်တည်း

၈၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သာ နေခဲ့၏။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေသဖြင့် ပျင်းရိသည်တွေ့ဖွယ် ကောင်းခြင်းနှင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကို ယာဟီသူရဲကောင်းပီပီ မလျှော့သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကြံကြံခံကာ ကြီးစားနေထိုင်ခဲ့၏။ ယခု သူတွေ့ကြုံနေရသော ယဉ်ကျေးမှုသည် အိရှိ၏ ယဉ်ကျေးမှုကို လှုပ်ရှားစေ၏။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယနေ့တွင် အိရှိအား ပြတိုက်ပါမောက္ခ ဝါးတားမင်းက သူ၏ အိမ်သို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုနေ့ညစာကို အိရှိသည် ဝါးတားမင်း၏ မိသားစုများနှင့်အတူ စားသောက်ရ၏။ ဝါးတားမင်း၏ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်ကြ၏။ ထိုနေ့ညစာစားခြင်းမှာ အိရှိအဖို့ လူဖြူတစ်ယောက်အိမ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ညစာစားခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ အိမ်ရှင်မက ဇွန်းနှင့် ခရင်းကိုင်တွယ်ပုံ၊ လက်သုတ်ပဝါအသုံးပြုပုံ၊ ဗန်းကန်ထဲသို့ အစားအစာများ မည်မျှထည့်၍ စားရပုံများကို အိရှိက သေချာစွာ ကြည့်၍ အတုခိုး၏။ သို့နှင့် သူ၏ အမူအရာမှာ နှစ်သက်စရာပင်ကောင်းလှတော့၏။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အိရှိအား ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ခေါ်သွား၏။ အင်ဒီယန်းများသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများရှိကြောင်းကို သိကြ၏။ သို့သော် အိရှိကိုယ်တိုင် နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်လို၏။ သူတို့သည် ကားကို တောင်တန်းကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ရပ်နားရာ တအိအိ တလိပ်လိပ် လှိုင်းတံပိုးများ ထနေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အံ့ဩခြင်းထက် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် လူအမြောက်အမြား ရေချိုးနေကြသည်ကို ပို၍ အံ့ဩကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ ဤမျှလောက် လူများရှိလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိခဲ့ချေ။

ထို့နောက် ကားရင်းသော လမ်းမှ ပြန်လာရာ ငုံးအုပ်ကြီးတစ်အုပ်သည် ကားစက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပျံသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အိရှိသည် ငုံးကလေးများ ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ၎င်း၏ ဘာသာစကားဖြင့် 'ချီက ကတီ ချီက ကတီ' ဟု တီးတိုးရေ ရွတ်နေ၏။ မြင်တွေ့နေကျ ငုံးများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ၏ စိတ်တွင် ကြည်နူးနေမိ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကမ်းခြေတွင် သူ တွေ့ခဲ့ရသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ငုံးအုပ်ကိုပါ အိရှိသည် သတိရ၍ နေမိတော့၏။

မစ္စတာ အိရှိ

အိရှိ၏ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် မိတ်ဆွေ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိခဲ့၏။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း လေးငါးဦးနှင့်သာ မိတ်ဆွေအဖြစ် ရှိနေခဲ့၏။ မြို့နေလူတန်းစားများနှင့် တွေ့ဆုံရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဆူညံသော အသံများ ကြားရ

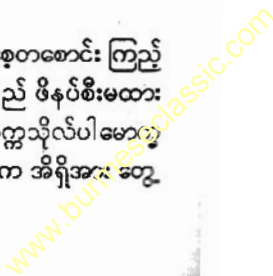
သည်ကိုလည်းကောင်း တစ်မျက်နှာနှင့် တစ်မျက်နှာ ခွဲခြားမရအောင် တူညီမှုများ ထိုလည်းကောင်း အိရှိသည် ယခင်က အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ဖူးချေ။ သူသည် စုများများ၏ အနံ့ကို မခံတတ်သေးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သူ့စိတ်တွင် သမင်အိုကြီးများအနံ့နှင့် တူသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူ၏ အနီးသို့ လူစိမ်းများ ကပ်လာခြင်းနှင့် ထိတွေ့မှုများကို သူမ ခြောက်မနှစ်သက်ချေ။ လူဖြူတို့၏ ထုံးစံအရ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုအနေဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယဉ်ကျေးစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းကို သူသည် အတော်ပင် အားစိုက်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ သူက စ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းကို မပြုလုပ်ချေ။ သူ နေသော ပြတိုက်ကို လုပ်သားပြည်သူများကို မကြာမီ ဖွင့်လှစ်ပြသပေတော့မည်။ လူထုရှေ့၌ ရပ်၍ပြရမည့်ကိစ္စကို အိရှိသည် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် တက္ကသိုလ်ဆရာများအတွက် အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်၍နေတော့၏။ ရာပေါင်းများစွာသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့သူမြို့သားများသည် ပြတိုက်သို့လာကြပေတော့မည်။ သူတို့အားလုံးသည် အိရှိအား ကြည့်လိုကြသည်။ ထုပ်သားပြည်သူများနှင့် အိရှိအတွက် အဆင်ပြေစေရန် ဤကိစ္စကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လျှင် ကောင်းမည်နည်း။ ဧည့်ပရိသတ်များလာမည့်အချိန်တွင် အိရှိအားနှင့် နန်းများ ကာထားသည့် ပြခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဝါးထားမင်းက အကြံပေး၏။

အကြံပြုပွဲပြုလုပ်လျှင်ပင် ဧည့်သည် ၁၀၀၀ ခန့်လာရောက်ပေလိမ့်မည်။ အိရှိသည် ယခုတိုင် အားနည်းနေသေးသဖြင့် ဤမျှလောက် များပြားသော ဧည့်ပရိသတ်များကို နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် မတ်တတ်ရပ်၍ နေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့် အိရှိအား ပြခန်းတစ်ခုအတွင်းတွင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေစေရန် ပြခန်းအုပ်ချုပ်သူများက သဘောတူကြလေသည်။

ဧည့်ခံပွဲအတွက် အိရှိသည် အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေ၏။ အင်ဒီယန်းလူမျိုးများ၏ ဧည့်ခံပွဲများတွင်မူ ပျော်ကြပါးကြ၊ စားကြသောက်ကြ၊ စာကြ ခုန်ကြ၏။ သတင်းအမျိုးမျိုး ပြောကြဆိုကြ၏။ ဤပြပွဲမှာမူ သီချင်းဆိုကြ၊ စာခုန်ခြင်း ပြုလုပ်မည် မဟုတ်ပေ။ အစားအသောက် အနည်းငယ်ဖြင့်သာ ဧည့်ခံမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းများကိုမူကား ပြောကြဆိုကြပေမည်။ အော်ခြင်း၊ ဟစ်ခြင်းများ ရှိကောင်းရှိပေမည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် အိရှိသည် နောက်ကွယ်မှနေ၍ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုလေ့လာရင်း ဧည့်ခံပွဲပြီးဆုံးသည်အထိ နေထိုင်ခဲ့၏။ သူသည် ဖိနပ်စီးမထားသော်လည်း အဝတ်ကို ကျနသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်၊ အနုပညာရှင်များနှင့် အချို့အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များက အိရှိအား တွေ့

၈၄ □ ဒဂုန်ဇေယျာ

ခွင့်ပြုရန် ပြောဆိုသဖြင့် ပါမောက္ခခရိုဘာသည် ဧည့်ခံလျက်ရှိရာမှ မကြာခဏ ထွက်ခဲ့ရ၏။ ဤနေရာတွင် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်ဆက်ပေး ပြီးနောက် သူနှင့် ဧည့်သည်များသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။

ဧည့်သည်၏ အမည်ကို ခရိုဘာက ပီသစွာပြောပြရာ အိရှိမှာ အားနည်း နေသော်လည်း ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဧည့်သည်၏ အမည်ကို တိကျစွာပင် ခေါ်လိုက် ၏။ အိရှိမှာ သူနှင့် တွေ့သော ဧည့်သည်များ၏ ထူးခြားသော နာမည်များကို ကြားရသောကြောင့် ခေါင်းရွပ်သွား၏။

ဝါရှင်တန်မြို့ကလည်း သူ့အား မမေ့ချေ။ ကာလီဖိုးနီးယား အင်ဒီယန်း များ၏ အထူးကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ ဝတ်လုံ 'စီအီးကယ်(လ်)ဆေး' က အင်ဒီ ယန်းရေးရာ ဦးစီးဌာန၏ ညွှန်ကြားစာကို ပေးပို့လိုက်၏။ စာတွင်

ပြတိုက်လူကြီးများက ထိုအင်ဒီယန်း (အိရှိ)အား ကျွေးမွေးစောင့် ရှောက်ထားသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ပါးနပ်မှုနှင့် ခေတ်၏ ယဉ်ကျေးမှုကို မည်မျှ နားလည်နေကြောင်း အကဲခတ်နိုင်ပြီဟု ထင်ကြောင်း ပါရှိ၏။ သူတို့သိလိုသော ပထမအချက်မှာ ခေတ်၏ ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံကို သင့် ရှေ့မည့် အဆင့်အတန်းအထိ လက်ခံရန် သူ့အား လေ့ကျင့်ပေးနိုင်ခြင်း ရှိမရှိနှင့် သူတို့သိလိုသော ဒုတိယအချက်မှာ လက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်ကို ကြိုး စားလုပ်ကိုင်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ စည်တို့ဖြစ်၏။

သို့နှင့် 'အိရှိသည် ခေတ်၏ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံကို နားလည်မှု အပြည့် အဝဖြင့် မူလအစကပင် သဘောတူလက်ခံကြောင်းဖြင့် လေးစားစွာ အစီရင်ခံပါ သည်' ဟု ပါမောက္ခ ခရိုဘာက တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်၏။

အိရှိကိုကြည့်ရန်နှင့် သူ၏ဘဝရှေ့ရေးကို စီစဉ်ပေးရန်အတွက် ကယ်(လ်)ဆေးသည် ပြတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဒီးယားခရစ်တောင်ရိုးသို့ အကယ်၍ ပြန်လိုက သူ၏ သဘောအတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ပြန်နိုင်ကြောင်းဖြင့် အိရှိအား ကတိပေး၏။ အင်ဒီယန်းများအတွက် သီးသန့်ပေးထားသော ဒေသသို့ သွားရောက်၍ အခြားအင်ဒီယန်းများနှင့်အတူ နေလိုကလည်း အမေရိကန်အစိုးရ ၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် နေခွင့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။ သို့သော် လည်း ယင်းအကြံပေးချက်များကို အိရှိက လက်မခံချေ။ 'ကျွန်ုပ်သည် လူဖြူများ ကဲ့သို့ ဆက်လက်နေထိုင်သွားမည်' ဟု ယာဟီဘာသာဖြင့် ပြန်ပြော၏။ ထို့ပြင် အိရှိက သူ ယခု နေထိုင်လျက်ရှိသော နေရာမှာပင် နေလိုကြောင်း သေလျှင်လည်း ဤ နေရာမှာပင် သေလိုကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

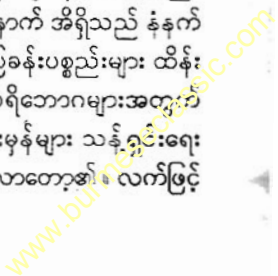
အိရှိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကယ်(လ်)ဆေးက ထောက်ခံချက် ရေးသား ပြီးလျှင် အင်ဒီယန်းရေးရာ ဦးစီးဌာနသို့ အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ပြတိုက်၏ လုပ်ငန်းစဉ်များကို ထိုနှစ်နိုဝင်ဘာလမှ စ၍ အိရှိသည် ကောင်းစွာ နားလည်လာတော့၏။ နေ့လယ် ၂ နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီခွဲ အချိန်ထိ ဧည့်သည်များကို လက်ခံရ၏။ ဧည့်ခံရာတွင် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း သူ၏ အမူအရာကို လိုက်လျောအောင် လေ့ကျင့်ပေးထား၏။ ပြတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာ သော ဧည့်ပရိသတ်များကို ခရီးဘာက အိရှိနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် စကား အနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် စကားပြန်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ပေး ၏။

ဧည့်သည်များအား အိရှိကလေးတို့ ကြီးတပ်နည်း၊ လက်လှည့် စူးနှင့် မီးမွှေးနည်း၊ သို့မဟုတ် မြားထိပ်ဖူးပြုလုပ်နည်းများကို ပြသ၏။ ဧည့်သည်များ က မြားထိပ်ဖူး ပြုလုပ်ပြသခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်ကြ၏။ အိရှိသည် သူ ပြု လုပ်ပြသသော မြားထိပ်ဖူးကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို လေးစားစွာ ပေးလေ့ ရှိ၏။ အိရှိ ပြုလုပ်ပြသသည့် မြားထိပ်ဖူးများကို လိုချင်သူများ ပေါများလာ သောအခါ ပြတိုက်အုပ်ချုပ်သူများမှာ တာဝန်ပို၍ ကြီးလာသဖြင့် ပြတိုက်များနှင့် ကျောင်းများသို့သာ ပေးနိုင်တော့၏။

အိရှိသည် တနင်္ဂနွေနေ့ကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်ရှိ၏။ ထို နေ့တွင် ဧည့်သည်များ ရောက်လာတတ်၏။ အချို့ဧည့်သည်များသည် အကြိမ် ကြိမ် လာလေ့ရှိသဖြင့် အိမ်နီးချင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေကဲ့သို့လည်း ကောင်း ဖြစ်လာလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အိရှိက သူ တတ်ကျွမ်းသော ပညာရပ်များ ကို ပြသရာ၌ အပျော်တမ်းအဖြစ်ဖြင့်သာ ထားသင့်ကြောင်း၊ ၎င်းအား အခကြေး ငွေ တစ်စုံတစ်ရာ မပေးသင့်ကြောင်းဖြင့် ပြတိုက်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က အကြံပြု၏။ ပါမောက္ခခရီးဘာနှင့် ဝါးတားမင်းတို့သည် အိရှိအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို အမြဲ တမ်း တာဝန်ယူသွားနိုင်ကြမည် မဟုတ်သဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ရှာဖွေရရှိသည့်ငွေဖြင့် စားသောက်နေထိုင် ရေးအတွက် ဝင်ငွေရရှိသော အလုပ်တစ်ခုကို အိရှိလုပ်ကိုင်ရန် လိုလာပေတော့၏။ ပြတိုက်စောင့်အား အိရှိက အမြဲကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသဖြင့် အိရှိအား လက်ထောက်ပြတိုက်စောင့်အဖြစ် ခန့်ထားနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို တွေ့ ရှိကြရ၏။ တစ်လလျှင် ၂၅ ဒေါ်လာဖြင့် အလုပ်ခန့်ထားရန် အုပ်ချုပ်ရေးရုံး၌ စီစဉ်ပြုလုပ်ပေး၏။ ထိုငွေဖြင့် အိရှိသည် သင့်တင့်စွာ နေထိုင်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရက်အနည်းငယ်မျှ သူ့အား လေ့ကျင့်ပေးပြီးနောက် အိရှိသည် နံနက် စောစောပိုင်းတွင် တံမြက်စည်းလှဲခြင်း၊ ဖုန်သုတ်ခြင်း၊ ပြခန်းပစ္စည်းများ ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာနိုင်တော့၏။ ပရိဘောဂများအတွက် အရောင်တင်ဆေးဖြင့် အရောင်တင်ခြင်း၊ ပြတင်းတံခါးမှန်များ သန့်ရှင်းရေး စသည့်ကိစ္စများသည် အိရှိအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာများ ဖြစ်လာတော့၏။ လက်ဖြင့်

၈၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပြုလုပ်နိုင်သည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို အိရှိသည် ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။ လုပ်စရာရှိသည်များကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုလုပ်ပေး၏။ လူဖြူများ၏ လောကတွင် လူတိုင်း၌ အလုပ်တစ်ခုရှိပြီးလျှင် ၎င်းအလုပ်အတွက် အခကြေးငွေ ရကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အိရှိသည် သူ၏ အလုပ်ကို လေးလေးစားစား လုပ်ကိုင်လေသည်။ အိရှိကား မာနရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မြီးခြံချွေတာစွာနေခြင်းဖြင့် သူတစ်ပါးကို အားမကိုးရဘဲ လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ခြင်းအတွက် သူ့အဖို့ ဝန်မလေးတော့ချေ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ သူ၏ လစာငွေများကို ချက်လက်မှတ်ဖြင့် ထုတ်ပေး၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးနှင့် ပြတိုက်မှာ ၁၅ မိုင်ဝေးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် သူ၏ လစာငွေကို သွားရောက်ထုတ်ယူစေမည့်အစား အိရှိအား သူ၏အမည်ကို သူကိုယ်တိုင်ရေးတတ်အောင် သင်ကြားပေးလျှင် ချက်လက်မှတ်ပေါ်၌ သူလက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်မည်ဖြစ်၍ အိရှိအား စာသင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ပါမောက္ခခရိုဘာသည် အိရှိအမည်အတွက် စာလုံးလေးလုံးကို ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း တစ်ဆက်တည်း ရေးပေးပြီးလျှင် အိရှိအား ရေပါးစက္ကူဖြင့် ထိုစာလုံးနှင့်တူအောင် လေ့ကျင့်ရေးသားရန် ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

အိရှိ (ISHI)

အိရှိသည် ဘဏ်တိုက်မှ ငွေထုတ်နည်းစနစ်ကို ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်သော်လည်း စက္ကူပေါ်တွင် ဤထူးခြားသော ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ပုံကို ရေးနိုင်အောင် လေ့ကျင့်လျှင် ငွေရနိုင်ကြောင်း သူ နားလည်သွား၏။ သို့နှင့် အိရှိသည် ထိုအချက်ကို စိတ်ပါဝင်စားလာတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် အိရှိသည် စိတ်ကူးဖြင့် သူ၏ အမည်ကို ရေးသားနိုင်အောင် လေ့ကျင့်လေတော့၏။ သူ၏ ပထမဆုံးလစာအတွက် ချက်လက်မှတ် ရောက်ရှိလာသောအခါ အိရှိသည် 'အိရှိ'ဟု သူ၏ လက်မှတ်ကို ရဲရဲကြီး ရေးသားလိုက်လေသည်။

သူနှင့် သိက္ခာမီးနေသော ဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်က ချက်လက်မှတ်အတွက် သူ့အား ငွေသားထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် အိရှိသည် ငွေ ၂၅ ဒေါ်လာ တန်ဖိုးရှိသော ငွေဒင်္ဂါးများကို ရရှိလေသည်။

သူ့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည့် ပုံစံအမျိုးမျိုးပေါ်လာ သံပန်းစကြာမှန်ပြောင်းနှင့် တစ်ပဲနိတန် ဝီစီကလေးများ ဝယ်ခြင်းမှအစ အိရှိသည် အသုံးအစွဲကျစ်လျစ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဓာတ်ရထားစီးရန် စိတ်ဝင်စား

။ ပြတိုက်အနီးရှိ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အမှတ် ၆ နှင့် ၁၇ လိုင်းဓာတ်ရထားများ ဖြည့်ဆွဲနေသဖြင့် သူသည် ထိုဓာတ်ရထား နံပါတ်များကို ခွဲခြားတတ်လာ၏။

အိမ်တွင် ဆွဲထားသည့် ယင်းလိပ်များကို သူနှစ်သက်၍ ယင်းလိပ်ကို အလွယ်တကူ အပေါ်သို့တင်ခြင်းနှင့် အောက်သို့ချခြင်းကိုပင် သူ စိတ်ဝင်စား သူတ်ရှိ၏။

အပေါ်မှ ကျလာသော ရေများ၏အရှိန်ဖြင့် အိမ်သာမှာ အလို အလျောက် ဆေးကြောပြီး ဖြစ်သွားခြင်းနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးများကို အလွန် သူဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းသော အတတ်ပညာဟု အိရှိက စဉ်းစားဆင်ခြင် မိ၏။ ငှက်တို့ထက် မီးခြစ်ကို ယဉ်ကျေးမှု အသုံးအဆောင်ထဲတွင် နှစ်သက်စရာ ကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု သူက တန်ဖိုးဖြတ်ထား၏။ နေ့စဉ် အသုံးဝင်နေသော ဆာတ်ကိုလည်း မီးခြစ်နီးနီး အရေးကြီးသော ရှာကြံတွေ့ရှိမှုဖြစ်သည်ဟု မှတ် ချတ်ချ၏။ အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ဝတ်နေသော အင်္ကျီရှည်ကြီးတွင် ကော်ဗူး ဘစ်ဗူးကို သူ ထည့်ထားလေ့ရှိ၏။ သူ၏ လေးနှင့်မြားများ ပြုလုပ်ရာတွင် ကော် ဗူးအမျိုးမျိုး သုံးရ၏။

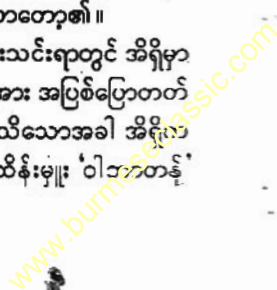

အိရှိမှာ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီများ ဝတ်ရာ ချွတ်ရာ၌ အတော်ပင် အခက်အခဲ တွေ့ရ၏။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့ ဝတ်ရမည်၊ ချွတ်ရမည်ကို သူ့အား ဘစ်ခါသာ ပြရန်လိုသည် လည်စည်းကို ချည်ရန်လည်း သူတတ်မြောက်သွား၏။ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများတွင် အိတ်များထားရှိ ခြင်း၏ အင်္ကျီကို သူကောင်းစွာ ဆင်လည်သွား၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အသုံးလိုမည့် တိုလီမိုလီ ခွည်းကလေးများကို သုံးရက်အတွင်း အိရှိသည် သူ၏ အိတ်များအတွင်းသို့ ထည့်အောင် ထည့်လိုက်၏။ ဆောင်းရာသီ ကျရောက်လာပြီးနောက် မကြာမီပင် အိရှိသည် ဖိနပ်စီးဖြစ်တော့၏။

အိရှိ၏ မိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်း

အိရှိသည် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ၅၀၀၊ ၆၀၀ ခန့်မျှ ပြောဆိုလာနိုင် တော့၏။ မိသေချာသော စကားလုံးများကို သူပြောရန် စိတ်မဝင်စားချေ။ သူ့ချာမှသာ ပြောလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် အိရှိသည် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် ပေါင်း သင်းရင်း အင်္ဂလိပ်စကားကို တဖြည်းဖြည်း ပြောတတ်လာတော့၏။

ပြတိုက်စောင်များနှင့် ပစ္စည်းထိန်းများကို ပေါင်းသင်းရာတွင် အိရှိမှာ အတော်အတန် အခက်အခဲရှိ၏။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးအား အပြစ်ပြောတတ် ပြီးလျှင် စိတ်တိုသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ အထာကို သိသောအခါ အိရှိလှ ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်းနေသွား၏။ ပြတိုက်၏ ပစ္စည်းထိန်းမှူး 'ဝါဘာတန်'

သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဖိနပ် စီးထားလျှင် ၅ ပေ၊ ၆ လက်မ မြင့်၏။ သူသည် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်၌ တပ်သားတစ်ယောက်အဖြစ် အမှုထမ်း ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရေတပ်မတော်တွင် ကျင့်သားရပြီး သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြတိုက်မှ ပစ္စည်းများကို အသေးအဖွဲ့မှ စ၍ ဂရုတစိုက်ထိန်း သိမ်း၏။ ဝါဘာတန်၏ တံစဉ်း၊ စူး၊ ဆောက်တန်ဆာပလာများ သုံးစွဲနည်းကို အိရှိ လေ့လာ၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ယာဟီတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအရ ကိရိယာ တန်ဆာများ ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်၍ ယခုပြတိုက်တွင် တွေ့ရသော ပစ္စည်းများကိုလည်း ကောင်းစွာ အလေးထား၏။

ပြတိုက်စောင့်ကြီး 'လီဝဲလောက်' သည် စကားပြောနည်းပြီးလျှင် မတုန်မလှုပ်နှင့် နေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ၎င်းထံမှ ဈေးဝယ်နည်း၊ ချက် ပြုတ်နည်းနှင့် အိမ်တွင်းမှုပညာများကို အိရှိ သင်ကြားခဲ့၏။ လီဝဲလောက်အား ကပ်စေးနည်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြ၊ ဆိုကြ၏။ တစ်ရက်ကြာ ပေါင်မုန့်များကိုသာ ရောင်းသော မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အိရှိအား သူက ပြထား၏။ လျှော့ဈေးရောင်းသော အစားအသောက်ဆိုင်များကိုလည်း သူက အိရှိအား ပြ ထား၏။ လီဝဲလောက်သည် ယင်းကဲ့သို့ ငွေကြေးအကုန်အကျနည်းသော ထမင်း ဟင်းချက်နည်းကို အိရှိအား သင်ကြားပြသပေး၏။ ပါမောက္ခခရိဘာမှာ အိရှိ၏ အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာပုံကို တွေ့ရ၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ ဈေးဝယ် ရာတွင် ကပ်စေးနည်းသော အိမ်ရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ ငယ်စဉ်ကပင် ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာ နေခဲ့ရသော အိရှိအဖို့ လီဝဲလောက်၏ ချွေတာရေးစနစ်များမှာ အံဝင် ခွင်ကျ ဖြစ်နေတော့၏။ ယခုဆိုလျှင် ပါမောက္ခခရိဘာသည် အိရှိ၏ လစာငွေမှ အချို့ အဝတ်ကို လစဉ် စုဆောင်းပေးနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာတော့ ၏။

အိရှိအား စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားပေးနေသော ပြတိုက်ဝန်ထမ်းတစ် ဦးမှာ 'ဂျူဝမ်ဒိုလိုရက်(စ်)' ဆိုသူ အရိဇိနာနယ်မှ ပါပါဂိုအင်ဒီယန်းလူမျိုးတစ် ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကား၊ စပိန်စကားနှင့် ပါပါဂိုစကားများကို ကောင်းစွာ ပြောနိုင်သူဖြစ်၏။ သူသည် မြင်း ၆ ကောင် က၊ သော လှည်းကို မောင်းနှင်သည့်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရှာနေသူဖြစ်၏။ ယင်းအလုပ် မှာ အခကြေးငွေကောင်းစွာရ၍ ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကောင်းစွာ နှစ်သက် သဘောကျလေသည်။ သို့သော် သူ၏ အလုပ်စခန်းမှ အလုပ်သမားများနှင့် မသင့်မြတ်ချေ။

ဂျူဝမ်ဒိုလိုရက်(စ်)သည် မြင်းလှည်းမောင်း၍ ရသော ငွေများ အတော် အတန် စုဆောင်းမိလျှင် ပြတိုက်သို့ရောက်လာ၍ လေးငါးလ နေထိုင်လေ့ရှိ၏။

သူသည် ပြတိုက်မှ လစာအနည်းငယ်သာ ရရှိသော်လည်း ပြတိုက်ရှိ ဝန်ထမ်းများနှင့် ပြတိုက်အလုပ်ကို နှစ်သက်၏။ တက္ကသိုလ်မှလည်း ၎င်း၏ ဘာသာစကားလေ့လာမှုအတွက် အခကြေးငွေပေး၏။ တစ်ကြိမ်ကလည်း ပါပါဂိုပြည်နယ်သို့ သီချင်းနှင့် ဘာသာစကားများ အသံသွင်းရန်အတွက် တက္ကသိုလ်မှ သူ့အား တစ်နှစ်ကြာမျှ စေလွှတ်ခဲ့ဖူး၏။

၁၉၁၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှစ၍ ၁၉၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလအထိ ဂျူဝမ်သည် ပြတိုက်တွင် လာရောက်နေထိုင်ခဲ့၏။ ပါပါဂိုဘာသာစကားများအတွက် လုပ်ထိုင်ပေးရသော အချိန်နှင့် ပြတိုက်သို့ လာသည့် ဧည့်သည်များအတွက် ဧည့်ခံစကားပြောရသည့်အချိန်ကို သီးခြား၍ လုပ်ကိုင်သွား၏။

အင်ဒီယန်းအမျိုးအနွယ်များ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အိရီနှင့် ဂျူဝမ်တို့သည် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက လေးစားကြ၏။ ဂျူဝမ်သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုမြို့တွင် အင်ဒီယန်းနှင့် လူဖြူမိတ်ဆွေ အများအပြားရှိ၏။ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဂျူဝမ်က အိရီအား ခေါ်သွားလေ့ရှိ၏။ ယဉ်ကျေးသော ခေတ်မှ မိမိနှင့် အမျိုးတူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရရှိခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့သော် အိရီ၏ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေမှာ ပါမောက္ခဝါးတားမင်းပင်ဖြစ်၏။ ဝါးတားမင်းမှာ ယာနာနယ်တွင် သူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောခဲ့ရသူဖြစ်၏။ သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ရင်းနှီးကာ တန်းတူရည်တူကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းကြ၏။

အိရီ၏ ဒုတိယအကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေမှာ အဲဖရက်ခရီဘာ ဖြစ်၏။ သူသည် အိရီထက်အသက် ၁၄ နှစ်မျှ ငယ်၏။ သူသည် ပြတိုက် တာဝန်ခံမှူးဖြစ်သည့်ပြင် မနုဿသျှတ္တရပညာရပ်ကို သင်ကြားပြသသူလည်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အိရီ၏ ရွာမှ ရွာသူကြီးဟုလည်း ခေါ်ဆိုထိုက်သူပင် ဖြစ်၏။ မေးစရာရှိလျှင်လည်း သူထံလာရ၏။ မသေမချာ ကိစ္စများနှင့် အခက်အခဲပြဿနာတစ်ခုရှိလျှင်လည်း ၎င်းထံသို့ လာရောက်အကူအညီ ယူကြရ၏။

သူတို့ချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီဘာသည် ယာနာလူမျိုးစုတို့၏ ဘဝကို သက်တောင့်သက်သာ ဆွေးနွေးနိုင်တော့၏။

ဝါးတားမင်းနှင့် ခရီဘာတို့မှာ အိရီ၏ အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် တစ်နှစ်ကြာသောအခါ အိရီမှာ တတိယမြောက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး တိုးလာ၏။

ဒေါက်တာပုတ်

၁၉၁၂ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီဦး၏ နေ့တစ်နေ့တွင် တက္ကသိုလ် ဆေးသိပ္ပံကျောင်း၌ မကြာသေးမီက ခန့်ထားသော 'ဒေါက်တာ ဆက်(စ)တန်ပုတ်' ဆိုသူသည် ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်၍ကြည့်နေစဉ် ပြတိုက်၌ လေးကိုင်းတစ်ခုကို ပြင်ဆင်နေသော အိရိုကို တွေ့ရ၏။ သူသည် အနီးကပ်လေ့လာရန် အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ လေးအတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော အချက်များကို အိရိုက သူ့အား ပြသပေး၏။ 'ဆိုထရို' တောစပ်တွင် ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ နှစ်ယောက်သား လေးပစ်ခတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပုတ်၏ လေးအတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှု အစပြုလေတော့၏။

အိရိုက ပုတ်အား 'ပိုပေ' ဟု မပီမသခေါ်၏။ ပုတ်သည် အကောင်းဆုံး ကုဝိ(ဆရာဝန်) ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အိရိုက ပြော၏။ ပုတ်သည် အိရို၏ ယုံကြည်မှုကို ကောင်းစွာ ရရှိလေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စိတ်တူ ကိုယ်တူ သဘောတူ များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာပုတ်နှင့် အိရိုတို့မှာ ယာဟီစကား အင်္ဂလိပ်စကားတို့ ပြောကာ စကားလက်ဆုံကျ၍နေကြ၏။ အိရို၏လေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ကြ၏။ ထိုနည်းအတူ အင်္ဂလိပ်လေးမြားကိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် 'ရော်ဘင်ဟု' ခေတ်သို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ကုန်၍ နေခဲ့ကြ၏။

အိရိုသည် ဒေါက်တာပုတ်ကို မသိကျွမ်းမီကပင် ဆေးရုံနှင့် ဒေါက်တာပုတ်၏ အိမ်သားများကို ပေါင်းသင်းထားခဲ့၏။ အိရိုသည် ဆေးရုံသို့ အချိန်မှန် သွား၍ ရှာကြရ၏။ အိရိုသည် ဆေးရုံရှိ မီးဖိုချောင်တွင် အိုးကြီး အိုးငယ်ဖြင့် ထမင်းဟင်းချက်နေသည်များကို လေ့လာ၏။ အဝတ်လျှော်သမားကိုလည်း အိရိုက ဝင်ရောက်ကူညီလေ့ရှိ၏။

ဆေးရုံစောင့်များ၊ သူနာပြုဆရာမများ၊ ကျောင်းသားနှင့် ဆရာဝန်များသည် အိရိုကို ကောင်းစွာ သိကြ၏။ သူတို့သည် အိရိုနှင့်အတူ စကားစမြည် ပြောရင်း ကော်ဖီသောက်ကြ၏။ အိရိုသည် ဆေးဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ယာနာလူမျိုးတို့ ဆေးဝါးကုထုံးကုနည်းကို အတော်အသင့် သိသူဖြစ်၏။ ရောဂါဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ကုသပုံနည်း လမ်းများကို အိရိုသည် စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိ၏။

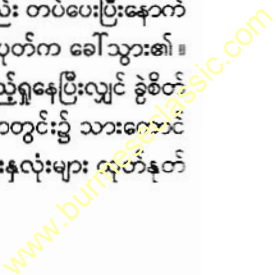
ဆေးရုံရှိ လူနာအတော်များများမှာ အိရို၏ အကြောင်းကို အတော်အသင့် ကြားဖူးကြ၏။ သို့နှင့် အိရိုက လာကြည့်လျှင် သူတို့သည် အတော်ပင် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ဒေါက်တာပုတ်က အိရိုအား ဆေးရုံမှ ခွဲစိတ်ဆောင်၊

အနာဆောင်များသို့ ခဏတစ်ဖြုတ် သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် အားပေး၏။ အင်
 သန်းတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ အိရှိသည် လက်ပိုက်လျက် ခုတင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့
 ထိုက်လံကြည့်ရှုလေ့ရှိ၏။ သူသည် ခုတင်တစ်ခု ရှေ့တွင် တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ကြည့်
 ဆတ်၏။ အချို့လူနာများ အိပ်ပျော်နေသည့်အခါများနှင့် ရောဂါတိုးနေသည့်
 အခါများတွင် အိရှိသည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လူနာ၏ မျက်နှာကို ကရုဏာသက်
 နှုဖြင့် ကြည့်ရှုလေ့ရှိ၏။ သို့သော် သူသည် လူနာအား တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြော
 နိုင်ခြင်း မပြုချေ။ လူနာ နိုးနေသည့်အခါများ၌လည်းကောင်း၊ သူလာသည်ကို
 လူနာက နှစ်သက်သဘောကျသည့် အမှုအရာကို ပြသောအခါများ၌လည်း
 ဆောင်း အိရှိသည် ပြုံးလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် အိရှိသည် ယာနာဘာသာစကားဖြင့်
 သမ္မန်များ တောင်းပြီးနောက်မှ အခြားခုတင်သို့ သွားလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အိရှိသည် သူ့အဖို့ ထူးဆန်းနေသည့် အဆောက်အဦ
 တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားမိ၏။ ဆေးကျောင်းသားများက ခွဲစိတ်ထား
 သည့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသော လူသေအလောင်းများကို ကျောက်စားပွဲ
 များပေါ်၌ အစီအရီ တင်ထားသည်ကို အိရှိတွေ့လိုက်ရ၏။ သူသည် မြင်ကွင်းကို
 ကြည့်ကာ အတော်ပင် ရွံရှာစက်ဆုပ်သွားမိ၏။ ယာဟီလူမျိုးတို့ ထုံးတမ်းစဉ်
 ထာမှာ လူသေလျှင် မီးသဂြိုဟ်ရ၏။ သေဆုံးသွားသူတစ်ဦး၏ အလောင်းကို
 ဆက်လက်ထားခြင်းဖြင့် သေသူနှင့် ကျန်ရစ်သူများအဖို့ အန္တရာယ်ရှိသည်ဆို၏။
 ဤသို့ လူသေအလောင်းများကို မီးသဂြိုဟ်၍ မီးလောင်သောအခါ မီးတောက်မီး
 သူများသည် ပုပ်သိုးနေသော အလောင်းကို ပျက်စီးပြာကျသွားစေသည့်ပြင်
 သေသူ၏ ဝိညာဉ်ကိုလည်း ဝိညာဉ်တို့ ပျော်စရာ နတ်ဘုံသို့ ရောက်သွားစေသည်
 ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ခွဲစိတ်ကုသမှုကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရရှိသွားကြသော လူနာများ
 ကို စံနမူနာထားပြီးလျှင် ဆေးကျောင်းသားများလေ့လာကြသည့် ကြည့်ရှု၍
 ကောင်းသော ခွဲစိတ်ထားသည့် လူ့အလောင်းများအကြောင်း စိတ်ထဲမှ မေ့
 စေရန် ဒေါက်တာပုတ်က အိရှိအား ပြောပြ၏။ လူဖြူတို့၏ ခွဲစိတ်ကုသမှု ဆေး
 ညာတွင် အသုံးပြုသည့် လွှငယ်ကလေးများ၊ ဓားကောက်များ၊ ကတ်ကျေးများ
 နှင့် အပံအမျိုးမျိုးကို ဒေါက်တာပုတ်က ပြသ၏။ အိရှိအား ဆရာဝန်များ ဝတ်
 သည့် ကုတ်အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်စေပြီးလျှင် မျက်နှာဖုံးကိုလည်း တပ်ပေးပြီးနောက်
 အိရှိအား ခွဲစိတ်ခန်းရှိ ဧည့်သည်များ နေရာသို့ ဒေါက်တာပုတ်က ခေါ်သွား၏။

အိရှိသည် ထိုအခြင်းအရာများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေပြီးလျှင် ခွဲစိတ်
 နှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများကို မေးလျက်ရှိ၏။ တောတွင်း၌ သားကောင်
 များကို ပစ်ခတ်ပြီးနောက် အရေခွံများကို ခွာခြင်း၊ အသည်းနှလုံးများ လှော်နတ်

၉၂ ၎ ခုန့်ရွှေမျှား

ခြင်း အတွေ့အကြုံများကြောင့် သူသည် လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းရှိ အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို ကောင်းစွာ နားလည်နေ၏။ သူသည် ခွဲစိတ်ကုသမှု ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အခြားလူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို ဖြတ်တောက်ခြင်းမှာ မသင့်လျော်ဟု ယူဆကာ သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မေ့ဆေး၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုသည်လည်း သူ၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေ၏။ အိပ်ပျော်သွားအောင် ပြုလုပ်လျှင် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ဝိညာဉ် ထွက်ခွာသွားတတ်သည်ဟု သူက ယူဆသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်သင့်ဟု ဆို၏။ မေ့ဆေးပေးခြင်း ခံရသူမှာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် အထူးလိုအပ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ တန်ခိုးဖြင့် လူတစ်ယောက်အား စုန်းကဝေ အတတ်နှင့် ဖျက်ဆီးနိုင်ကြောင်း အိရှိက ယုံကြည်၏။

ဒေါက်တာပုတ်၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို အိရှိသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့၏။ ပါးချိတ်ရောင်ခြင်းကို ခွဲစိတ်ရန် မလိုဟု သူက ယူဆ၏။ ပါးချိတ်ရောင်လျှင် လည်ပင်းနှင့် ဇက်ပိုးကို ပျားရည်ဖြင့် သုတ်လိမ်းပြီး နောက် (အာဂလောင်) အာခေါင်အတွင်းသို့ ပြာမှုန်ကလေးများကို ကျူးရိုးဖြင့် မှုတ်ပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်သည်ဆို၏။

အချို့ခွဲစိတ်မှုများကိုမူ အမှန်လိုအပ်သည်ဟု ယူဆ၏။ ရောဂါ ဖြစ်နေသော ကျောက်ကပ်ကို ဒေါက်တာပုတ်က ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် သူသည် အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သို့သော် သွေးမထွက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကို သူသည် အံ့သြ၏။ ထိုလူနာသည် ရောဂါသက်သာလာလိမ့်မည်ဟု သူ မယုံကြည်သဖြင့် ထိုသူအား သူ နေ့စဉ်သွား ရောက်ကြည့်ရှု၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါက်တာပုတ်မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ဟု သူက ထစ်ချယုံကြည်လေတော့၏။

အမဲလိုက်ခြင်းပညာ

ဒေါက်တာပုတ်နှင့် အိရှိတို့သည် 'ဘာဖဲလိုဘီနှင့် မယဉ်ကျေးသော အနောက်ပိုင်း' အမည်ရှိ ပြဇာတ်ကို တစ်ကြိမ်က သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြ၏။ ယင်းပြဇာတ်များတွင် မြေပြန့်၌ နေထိုင်ကြသည့် အင်ဒီယန်း အမျိုးအပြား ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြ၏။ မျက်နှာတွင်ဆေးများ ခြယ်ထားလျက် ခေါင်းတွင် ငှက်တောင်တစ်ချောင်း စိုက်ထားသည့် စစ်ဦးထုပ်နှင့် ဝတ်ချုံခြုံထားသော အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းခုံးခုံးညားညားနှင့် ဆီဒေ့ကင်(စ) (ခ)

အောက်(စ)မျိုးနွယ်အင်ဒီယန်းလူမျိုး) တစ်ယောက်သည် ဒေါက်တာပုတ်နှင့် အိရှိထံသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံ၏။

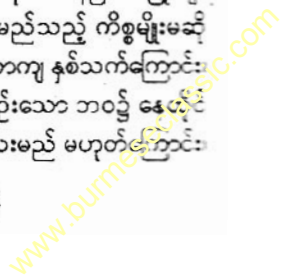
အင်ဒီယန်းနှစ်ယောက် (ထိုသူနှင့် အိရှိ) တို့သည် စကားတစ်စုံ တစ်ရာ ပြောဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အပြန်အလှန် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေကြ ၏။ ထို့နောက် ဆီအောက်(စ)က စတင်၍ မည်သည့် အင်ဒီယန်းအမျိုးအနွယ် ဖြစ်ပါသနည်းဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပီပီသသ မေးလိုက်၏။ သို့နှင့် "မြောက် ဝိုင်းကာလီဖိုးနီးယားနယ်မှ ယာနာ အမျိုးအနွယ် ဖြစ်သည်" ဟု ဒေါက်တာ ပုတ်က ပြန်ဖြေပေးလေသည်။

ဆီအောက်(စ)သည် အိရှိ၏ ဆံပင်ရှည် အနည်းငယ်ကို လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ညင်သာစွာ မ၊ယူလိုက်ပြီးနောက် အိရှိ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ "သူကတော့ အထက်တန်းစား အင်ဒီယန်းပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပရိသတ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင် ထင်မှတ်ကြ ၏။ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းသော အိရှိ၏ အမူအရာမှာ ယခင်က အတိုင်းပင် ရှိနေ၏။ ဧည့်သည်များလည်း ပြတိုက်သို့ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် လာမြဲလာလျက် ရှိနေကြ၏။ သူကား ကျောက်ခေတ်လူသား၏ အဆက်အနွယ်မှ အကြွင်း အကျန် တစ်ယောက်ပင်တည်း။ အိရှိက လက်နက်ကိရိယာများကို သူတို့ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ပြရာ ပျောက်ကွယ်နေသည့် ရာဇဝင်ကြောင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင် ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်တော့၏။

အိရှိမှာပြတိုက်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ လုံများ၊ လေးနှင့်မြားများ စုဆောင်းခြင်းကို များသည်ထက် များအောင် ပြုလုပ်ပေးနေရသဖြင့် အလုပ် ရှုပ်လျက် ရှိနေ၏။ လုပ်သားပြည်သူအပေါင်းကလည်း ဤကဲ့သို့ သူ အလုပ် လုပ်နေသည်ကို ကြည့်လိုကြ၏။ ဤသို့ ပစ္စည်းများ ဆက်တိုက် ပြုလုပ်နေရ သဖြင့် မီးတောင်မှ ထွက်သော ဖန်များ၊ မီးခတ်ကျောက်များ၊ အဆီထွက် သစ်များနှင့် သမင်အကြောများကို ပြတိုက်အုပ်ချုပ်သူများက သူလိုသလောက် မပေးနိုင်တော့အောင် ဖြစ်လာတော့၏။ သူ့အား ကုန်ကြမ်းများ ထုတ်ပေးလျှင် ကုန်ချောဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးရန် သူ့တွင် တာဝန်ကျလာ၏။ ပစ္စည်းများ၏ အမျိုးအစား မှန်ကန်ရန်လည်း အရေးကြီးလာ၏။

လူဖြူများ၏ လူနေမှုစနစ်ကို အိရှိက တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ခြင်း မပြုချေ။ သို့သော် သူ့အား နိမ့်လျှင် လူဖြူများ၏ လောကတွင် မည်သည့် ကိစ္စမျိုးမဆို အဆင်ပြေစေရန် အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ထားခြင်းကို သူ သဘောကျ နှစ်သက်ကြောင်း သူပဲဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သူပဲဖြစ်စေ မပြည့်မစုံနှင့် ခဲယဉ်းသော ဘဝ၌ နေထိုင် ခဲ့ဖူးလျှင် ထိုဘဝထက်သာ ပွန်မှုကို မည်သူမျှ အထင်သေးမည် မဟုတ်ကြောင်း

လူဖြူများသည် ကံကောင်းသူများဖြစ်ကြောင်း၊ တီထွင်ကြံဆမှုရှိသည့်ပြင် အလွန် ပါးနပ်သည်ဟု စဉ်းစားမိကြောင်း၊ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ကလေးဆန်၍ တည် တည်တံ့တံ့ မနေတတ်ကြောင်း၊ သဘာဝကိုလည်း ကောင်းစွာ နားမလည် ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ့ရှိ၏။

လူဖြူများ ငါးမျှားလျှင် သဘာဝကျကျ လုပ်တတ်ကြောင်း၊ ငါးမျှား သည့်ပညာရပ်မှာ မည်သည့်ခေတ်တွင်မဆို တစ်သမတ်တည်း တည်နေ၍ တစ်စုံ တစ်ရာ အပြောင်းအလွဲမရှိကြောင်း၊ တံငါသည် တစ်ယောက်သည် ခေတ်မီ ပစ္စည်းများဖြင့် ငါးမျှားနေစေကာမူ သူ၏ ငါးဖမ်းကိရိယာများနှင့် မိမိ၏ ငါး မျှားတံကို အလွယ်တကူ လဲလှယ်နိုင်သည်ဟု သူက ဆို၏။ ငါးဖမ်းရာတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းနှင့်မဆို အလွယ်တကူ ဖမ်းနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ ယခုခေတ် လူ သားများနှင့် ကျောက်ခေတ်လူသားများ ငါးမျှားရန်အတွက် လုပ်ကိုင်ကြပုံမှာ နီးစပ်မှုရှိကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြ ၏။

သူ၏အမဲလိုက်ခုံနှင့် ယခုခေတ်လူများ အမဲလိုက်ပုံမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်စပ်မှုမရှိဘဲ အလွန်ကွာခြားသည်ဟု ဆို၏။ ယခုခေတ် လူများ အမဲ လိုက်ခြင်းမှာ ပစ်ခတ်ရရှိသော သားကောင်၏ အသားကို စားရန်နှင့် ပစ္စည်း အဖြစ် အသုံးချရန် ဖြစ်၏။ လေးနှင့်မြားသည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ အသုံးပြု၍ မရ။ ယခုခေတ်ပေါ်သေနတ်လည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်၏။

အိရှိသည် မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် အမဲလိုက်သော ပညာကို ကျွမ်း ကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အိရှိသည် အမဲလိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်အရာကို မဆို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ကြောင်း သူနှင့်အတူ တစ်ခါတစ်ရံ တောလိုက်သွားသူများက တွေ့ရှိရ၏။ သူသည် သူ၏ လေးနှင့် မြားကို လေးလေးစားစားကိုင်တွယ်၏။ သူသည် ကြောက်စရာကောင်းသော မုဆိုးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ရှိပြီးလျှင် သားကောင် ကို ဖြားယောင်းကာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရန် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ချုံဖုတ်များအတွင်း အသံမကြားအောင်လည်း လှုပ်ရှားသွားလာတတ် ၏။ သားကောင်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင်ဖြစ်စေ၊ အနံ့ရသည် ဖြစ်စေ၊ အသံကြားသည်ဖြစ်စေ သူသည် မည်သည့်အခါမျှ အလျော့မပေးဘဲ နာရီပေါင်း များစွာ သည်းခံ၍စောင့်ဆိုင်းနေတတ်၏။ ယုန်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသောခေါ် သူသည် ရုတ်တရက် ပုန်းအောင်းလိုက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို ဖိပြီးလျှင် အဝေးမှ ယုန်တစ်ကောင်က အသံသေးသေးကလေးဖြင့် အော်သကဲ့သို့ ပြုလုပ်တတ်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အသံကြားရာသို့

သူန့်များသာမကဘဲ တောကြောင်များ၊ ခြင်္သေ့နှင့် ဝက်ဝံများ ရောက်လာတတ်ကြ၏။

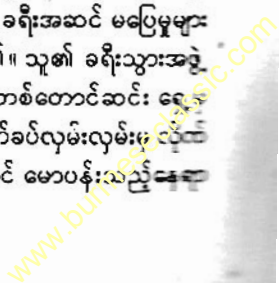
အိရီသည် အခြားတောတိရစ္ဆာန်များ၏ အသံများနှင့်တူအောင်လည်း သုပ်တတ်သေး၏။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို ခေါင်ပြီးလျှင် သူ၏နှုတ်ခမ်းဖြင့် စုတ်၍ ဒရယ်အသံနှင့်တူအောင်လည်း လုပ်နိုင်၏။ ယင်းအသံမှာ ဒရယ်ကလေးတစ်ဆောင် အော်နေသည်နှင့်တူ၍ သားငယ်ကလေးများအား ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစေရန် ဒရယ်မကြီးများ ရောက်လာတတ်ကြ၏။

အိရီနှင့် အခြားရှေးကျသော မုဆိုးများသည် ဤနည်းများဖြင့် ၎င်းနှင့်အခြားနို့တိုက်သတ္တဝါများကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလေ့ရှိကြ၏။ သားကောင်များသည် သေနတ်သံကိုကြားလျှင် အများအားဖြင့် ကြောက်ရွံ့တတ်ကြသဖြင့် သေနတ်သံသည် သူတို့အား ဆွဲဆောင်မည့်အစား အလန့်တကြား ဖြစ်၍သွားဆနိုင်၏။

ယာနာပြည်နယ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွေရာသီဦးအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဝါတာမင်း၊ ခရီးဘာ၊ ဒေါက်တာပုတ်နှင့် သူ၏ ၁၁ နှစ်သားအရွယ်သား ဆက်(စ)တန်တို့သည် အိရီ ယခင်က နေထိုင်ခဲ့သော ယာဟီးပြည်နယ်သို့ ဗဟုသုတရှာဖွေရန် အလို့ငှာ သွားရောက်ကြ၏။ အိရီကမူ ထိုဒေသသို့ သွားရန် စိတ်မပါချေ။ ထိုဒေသမှာ အသတ်ခံရသော သူ့ဆွေမျိုး ညာတီများ၏ ဝိညာဉ်များ နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် သူ၏ စိတ်တွင် သေမင်းတိုင်းပြည်သို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ရသကဲ့သို့ ယူဆ၏။ သို့သော် သူသည် ထိုအကြောင်းကို တုတ်ဖော်၍ မပြောချေ။ မီးခရစ်တော့တောင် လျှို့မြောင်များတွင် လူနေအိမ်ခြေဟူ၍ မရှိ၊ အိပ်ရာ နေရာလည်း မရှိ။ လျှို့အတွင်းသို့ သွားသောလမ်းလည်း မရှိကြောင်းဖြင့် အခက်အခဲများကို သူက ထောက်ပြ၏။ သို့သော် တင်ပြချက်များကို သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်စုက ငြင်းပယ်လိုက်၏။ မိတ်ဆွေများ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုကိုလည်း သူ မပြောလိုတော့ပေ။

ပထမ မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားရပြီးနောက် ဝန်စည်စလယ် အထုပ်အပိုးများကို မြင်းပေါ်တွင် တင်၍ ခရီးဆက်ကြရ၏။ ဤသို့ ခရီးအဆင် မပြေမှုများအတွက် အိရီမှာ စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ ခရီးသွားအဖွဲ့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် တန်းစီကာ တစ်တောင်ဘက် တစ်တောင်ဆင်း ရေခဲသွားကြ၏။ အိရီကမူ မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးကာ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာ၏။ မြင်းများရှေ့သို့ ဆက်မသွားနိုင်လောက်အောင် မောပန်းသည့်နေရာ

၉၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာ၌ပင် စခန်းတစ်ခု အခြေချပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။ ယင်းနေရာမှာ အိရှိနေထိုင်ခဲ့ စဉ်ကအတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲမှု မရှိဘဲ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်း၍ ဆက်သွယ်မှုလည်း အလွန်ခက်ခဲသော နေရာဖြစ်၏။

အိရှိသည် ဘောင်းဘီတိုကလေးကို ပြန်၍ ဝတ်လိုက်၏။ အခြားသူများကမူ အကြမ်းခံနိုင်သည့် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ကြ၏။ ဒီယာခရစ်ချောင်းကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖြတ်ကျော်သွားကြရ၏။ လမ်းကြမ်းသည် နေရာများတွင်မူ ကြီးများဖြင့် ပစ်၍ ကူးသန်းသွားကြရ၏။ ဒေါက်တာပုတ်၏ သားငယ်ကလေးကို အိရှိက ကျောပိုးသွား၏။ ဒေါက်တာပုတ်နှင့် အိရှိတို့သည် ၎င်းတို့ ဝါသနာအတိုင်း လေးနှင့်မြားကို အားထားကာ အမဲလိုက်ထွက်ကြ၏။ ရရှိလာသော သားကောင်တို့၏ အသားများနှင့် ငါးများကို တံစို့ထိုးကာ မီးကင်၍ စားကြ၏။ ညဉ့်အခါများ၌မူ မီးပုံဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ ဒေါက်တာပုတ်၏ ဂီတာသံကို နားထောင်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေတော့၏။

ယခုကဲ့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာတွင် ဝါးတားမင်းနှင့် ခရိုဘာတို့ မျှော်မှန်းထားသည်ထက် ပို၍ အကျိုးရှိသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ မိမိကျွမ်းကျင်သော နယ်မြေအတွင်းသို့ ယခုကဲ့သို့ အဖွဲ့နှင့် ခရီးသွားနေစဉ် အိရှိသည် သူနှင့် သူ၏ အမျိုးများအကြောင်းကို ရာဇဝင်တွင် စာတင်ခဲ့ရန် တာဝန်ရှိကြောင်း သတိရမိ၏။ ပြတိုက်အဖွဲ့မှ အပင်ပန်းခံ၍ ယခုကဲ့သို့ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့သော အချက်များသည် မိမိ၏ လူမျိုးများအကြောင်းသည် ရာဇဝင်၌ ထာဝစဉ်ရှိနေပေတော့မည်။

လူသားတို့၏ သမိုင်းကြောင်းရေးရာ၌ 'ယာဟီ'လူမျိုးများ အကြောင်းသည်လည်း တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍမှ ပါဝင်စေလို၏။ အိရှိက ယာဟီတို့၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သူ၏မိတ်ဆွေများအား ပြောပြလေသည်။

အိရှိသည် ယာဟီလူမျိုးများ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကို တစ်နေ့တစ်မျိုး ပြောပြ၏။ သူတို့သည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားရောက်လေ့လာကြ၏။ အိရှိနှင့် မိသားစုများ နေထိုင်ခဲ့သော ဝက်ဝံရွာကလေးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

ယာဟီလူမျိုးများ အင်လိုက်ကြသည့် တောတောင်များ၊ ငါးများသည် ချောင်းနှင့် တဲအိမ်ကလေးများ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော မြေကွက်များကို တွေ့ကြရ၏။ ယာဟီများ အသတ်ခံရသည့်နေရာနှင့် အိရှိ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သော နေရာများကို တွေ့ရသဖြင့် ပြတိုက်အဖွဲ့ဝင်များက လွန်ခဲ့သော အကြောင်းများကို သတိရကာ မျက်မှောက်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသကဲ့သို့ ထင်ကြ၏။ အိရှိမှာလည်း ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို အောက်မေ့သကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

အိရှိသည် သူ မှတ်သားမိသမျှ ပြောပြီးနောက် ပြတိုက်သို့ ပြန်ရန်သာ စိတ်စော၍နေတော့၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် အခြေချစခန်းကလေးကို ဖျက်သိမ်းကြပြီးနောက် စခန်းများကို မြင်းများပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ ထိုအပြန်ခရီးကိုမူ အိရှိမှာ အလွန်ပင် ကျေနပ်လျက် ရှိနေတော့၏။

လာမည့်နှစ် ဆောင်းရာသီကုန်သောအခါ ဒီးယားခရစ်ဒေသသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာကြရန် ဒေါက်တာပုတ်နှင့် မိတ်ဆွေများသည် တိုင်ပင်ကြ၏။

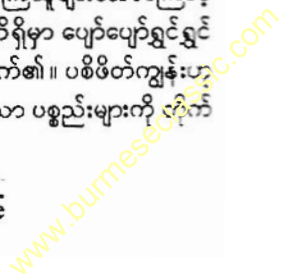
အိရှိ၏ နောက်ဆုံးခရီး

လူတို့မည်သည့် မိမိရောက်ရှိသော ဒေသ၏ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင် ညည်ရှိရန် ကျန်းမာရေး အရေးကြီး၏။ အိရှိသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့ ရောက် ပြီးနောက် မကြာမီ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အအေးမိ၍ ဖျားတော့၏။ ဆောင်းဦး ပေါက်သို့ ရောက်လာသောအခါ အိရှိမှာ အဆုတ်ရောင်ရောဂါ ဖြစ်လာ၏။ ၁၉၁၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလကုန်လွန်၍ နောက်နှစ်ဦးပိုင်း ရောက်လာသောအခါ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါ ဖြစ်လာတော့၏။

ဆေးရုံသို့ သုံးလမျှ တက်၍ ကုသရပြီးနောက် သူ၏ ရောဂါမှာ အတန် ငယ် သက်သာလာ၏။ ထိုနှစ်နေရာသီအချိန်တွင် အိရှိသည် ဘေကာလီမြို့ရှိ ပါမောက္ခဝါးတားမင်းထံ သွားရောက်နေထိုင်ပြီးလျှင် ယာဟီ ဘာသာစကားကို လေ့လာသင်ကြားနေသော ကျောင်းသားအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

အိရှိသည် အလွယ်တကူ မောပန်းတတ်လာ၏။ ထမင်းဟင်းကို လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ကောင်းစွာ မစားနိုင်ကြောင်း ဝါတားမင်းက သတိပြုမိ၏။ သို့နှင့် ပါမောက္ခဝါးတားမင်းက အိရှိအား အစားကောင်းကောင်း စား၍ အနား ယူရန် အကြံပေး၏။ သို့နှင့် မကြာမီပင် အိရှိအား သူ ပျော်မွေ့သော ပြတိုက်သို့ ပြန်၍ လွှတ်လိုက်၏။ ဆရာဝန် ဒေါက်တာပုတ်ကလည်း ဂရုတစိုက် ဆေးဝါး ကုသပေး၏။ သို့သော် ရောဂါ မသက်သာသဖြင့် အိရှိအား ဆေးရုံသို့ ပြန်၍တင် လိုက်ရ၏။

ဆေးရုံဝန်ထမ်းများမှာလည်း အိရှိနှင့် ခင်မင်ကြသူများသောကြောင့် အထူးဂရုစိုက်၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြ၏။ သို့သော် ဘိရှိမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မရှိဘဲ စိတ်ရှုပ်နေသည်ဟု ဝါးတားမင်းက အထင်ရောက်၏။ ပစိဖိတ်ကျွန်းဟု အမည်ပေးထားသည့် ခန်းမကြီးထဲမှ ပြတိုက်နှင့်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကို လိုက် အောက်ထပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းထားလိုက်၏။

ထိုအခန်းကျယ်ကြီးမှ ကြည့်လျှင် ကားရုံနှင့် ပန်းခြံကို ကောင်းစွာ မြင်ရ၏။ ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သော ဆေးရုံသစ်ကြီးကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်၏။ ဒေါက်တာပုတ်သည် အိရှိအား နေ့စဉ်လာရောက် ကြည့်ရှု၏။ ပြတိုက်၌ မိတ်ဆွေများလည်း ဂရုတစိုက်လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။ အိရှိ၏ မိတ်ဆွေ 'ဝါဘာတန်'ကလည်း အိရှိကြိုက်တတ်သည့် အစားအစာများကို ချက်ပြုတ်ယူလာကာ လာရောက်ကျွေးမွေး၏။

ဂျာမနီပြည်နှင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်နေသော ပါမောက္ခ ခရိုဘာထံသို့လည်း အိရှိ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စာဖြင့် ရေး၍ အကြောင်းကြားခဲ့၏။ အိရှိကိုယ်တိုင် ရေးလိုသည့် အကြောင်းအရာများကိုလည်း စာတွင် ထည့်သွင်းရေးသားပေး၏။

ခရိုဘာကလည်း အိရှိထံသို့ တစ်ပတ်လျှင် ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ စာပြန်၍ ရေးသားပေးပို့၏။ သူ စိတ်ဝင်စားမည်ထင်သည့် လက်ဆောင်ကလေးများကိုလည်း ပို့ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘဲ ဆက်သွယ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ပြတိုက်ရှိ ဝန်ထမ်းအားလုံးလိုလိုကပင် အိရှိအား ခင်မင်ကြ၏။ အိရှိသည် သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် အဆိုးများကိုလည်း ကောင်း၊ အကောင်းများကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရလေပြီ။ သူသည် စိတ်ပျက်ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ သူ၏ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့၏။ ယဉ်ကျေးသော ဘဝသို့ ရောက်မှ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်ရရှာ၏။ ဒေါက်တာပုတ်က ညွှန်ကြားပြသသည့် အတိုင်း အိရှိသည် ရောဂါသက်သာနိုင်သမျှ သက်သာအောင်နေ၏။ သူ့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြသူများကိုလည်း အလွန်အားနာသည့် အမှုအရာမျိုးကို ပြလေ့ရှိ၏။

၁၉၁၆ ခုနှစ် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ နေ့လယ်အချိန်တွင် အိရှိ ကွယ်လွန်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒေါက်တာပုတ်မှာ သူ၏အနားတွင် ရှိနေ၏။

အိရှိသည် ဘုရားတရားကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ ယာနာလူမျိုးတို့၏ ရှေးရိုးအစဉ်အလာအရ ဤလောကကြီးနှင့်လူများကို ဘုရားက ဖန်ဆင်းသည်ဟု သူ ယုံကြည်ပြီးလျှင် ဝိညာဉ်များ ပျော်စရာ နတ်ဘုံရှိသည်ဟုလည်း ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ ယာနာများ သေလျှင် ၎င်းတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် ထိုနတ်ဘုံသို့သွားကြသည်ဟုလည်း ယုံကြည်၏။ ခရစ်ယာန်တရားသည် ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းများစွာ ရှိသည်ဟု တစ်ကြိမ်က သူ ပြောဖူး၏။

ဤသို့ဖြင့် မိတ်ဆွေများကလည်း အိရှိ ယုံကြည်သည့် ဝိညာဉ်တို့ ပျော်စရာ နတ်ဘုံသို့ သူရောက်ပါစေဟု ဆုမွန်များတောင်းကြ၏။ သူ၏ မိတ်

သူများက ယာဟီတို့ ခလေ့ထုံအတိုင်း သူ့အားသင်္ဂြိုဟ်၏။ သူ၏ ခေါင်းထဲသို့ သားနှင့်မြား ငါးချောင်း၊ ဝက်သစ်ချသီးတစ်ခြင်း၊ ဆေးတံသောက်ဆေးတစ် ခဲတံ၊ လက်စွပ်သုံးကွင်း၊ မီးတောင်မှ ရသော ဖန်ကွဲများ ထည့်ပေးလိုက်၏။ သူ၏ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် ရရှိသော ပြာကို စဉ်အိုးတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်၍ 'အိရှိ နောက်ဆုံးယာနာမျိုးနွယ် အင်ဒီယန်းလူမျိုး ၁၉၁၆ ခုနှစ်' ဟု နှီးဆင်ရို ရေးသားပြီးလျှင် အိုလီဘက်တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံ ထားလိုက်ကြလေသည်။

ပြတိုက်တွင် အိရှိသည် ဒေါ်လာ ၅၂၀ စုဆောင်းထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆွဲကြရ၏။ အိရှိတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာ ဟူ၍လည်း မကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် အုပ်ချုပ် ဆေးဆိုင်ရာမှ ဒေါ်လာ ၂၆၀ ကို အစိုးရဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းလိုက်၏။ ကျန် တစ်ဝက်ကိုမူ ဆေးတက္ကသိုလ်ရှိ ဆေးရုံရန်ပုံငွေသို့ ထည့်သွင်းလှူဒါန်းပေးလိုက် သည်။

ပြတိုက်မှာ အိရှိ မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ စိုစိုပြေပြေ မရှိ ဆာဘဲ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိနေသည်ဟု ထင်ကြရ၏။

'သတ္တိရှိ၍ ကြောင့်ကျမှု သောကကင်းဝေးသော အမေရိကန်ပြည်၏ နောက်ဆုံး လူရိုင်းကြီး' ဟု ဒေါက်တာပုတ်က ရေးသားခဲ့၏။ ယာဟီ အင်ဒီ ယန်းလူမျိုးတို့၏ ရာဇဝင်ကို သူသည် နောက်ဆုံးကဏ္ဍတွင် ပါဝင်ခဲ့၏။ သူသည် ကျောက်ခေတ်မှ သံခေတ်သို့ ကူးကာ ဝင်ရောက်လာသည့် အင်ဒီယန်းလူမည်း လူရိုင်းကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းသော အကျင့်စာရိတ္တရှိသူ ဖြစ်၏။ သဘာဝတရား၏ မူလဘူတကို သိသူဖြစ်၏။ သတ္တိရှိ၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ကောင်း နာ ချုပ်တီးနိုင်သူ ဖြစ်၏။

သူ၏ ဟန်အမူအရာများမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူစင် သန့်ရှင်း၏။ သို့သော် သူသည် အသိပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ တွေးခေါ် ခြော်မြင်မှု ရှိ၏။

ကျောက်ခေတ်မှ ကမ္ဘာပေါ်တွင် နောက်ဆုံးတစ်ယောက်စည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူသားကြီးတစ်ယောက်ပါပေတည်း။

(၁၉၆၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် Reader's Digest မှ Theodora Kroeber ရေး The Two Worlds of Ishi ကို ပြန်ဆိုသည်။)

မတို့မာယာ

မိန်းမတို့သည် မာယာဖြင့် ယောက်ျားများအား လှည့်ပတ်ဖြူ
ယောင်းကာ မိမိတို့ အလိုသို့ပါအောင် လုပ်တတ်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ ညွတ်ကွင်း
သို့ သက်ဆင်းကျရောက်စေ၏။ ကာမဆန္ဒနှင့် မလွတ်ကင်းသေးသမျှ ယောက်ျား
တို့မှာ ပင့်ကူအိမ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်သော ယင်ကောင်ကဲ့သို့ အနှောင်အဖွဲ့
ရုန်းထွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

‘မာယာ’ ဆိုသည်မှာ မိန်းမတို့၏ သိမ်မွေ့သော အတတ်ပညာ တစ်
မျိုးပင် ဖြစ်၍ ကောင်းသော နေရာ၌သော်လည်းကောင်း၊ မကောင်းသော နေရာ
၌သော်လည်းကောင်း ထိရောက်စွာ အသုံးပြုက လွန်စွာပင် ထိရောက်သော
လက်နက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအပ်သော အဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ ငြိ
သစ်ပိုင် ‘အယ်(လ်)ဂျီးရီးယား’ နယ် အော်ရင်မြို့တွင် မကြာမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်မှန်တစ်ခုဖြစ်၍ ထိုအထုပ္ပတ္တိကို စာရေးဆရာက ရေးသားပြီးနောက်
ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သူ ‘ဂျော့လာဘရက်’ (George Da Breeque) ဆိုသူအား
ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီးလျှင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့
အော်ရင်မြို့ရှိ ပြင်သစ်စစ်အာဏာပိုင်များထံသို့ အကယ်၍ လိုအပ်လျှင် ငြိ
တောက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ပြင်ဆင်ရန်သော်လည်းကောင်း တင်ပြ
ပို့ခဲ့၏။ သို့သော် အာဏာပိုင်များက တစ်စုံတစ်ရာ ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း

ခြတ်တောက်ခြင်း မပြုချေ။ မျက်နှာမည်းများက မျက်နှာဖြူများအား တိတ်တဆိတ် သတ်ဖြတ်ခြင်းမှာ ထိုဒေသ၌ အတော်အတန် ရိုးရှည်ပင် နေလေပြီ။ သို့သော် အယ်လ်ဂျီရီးယားပြည်တွင် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရန်သာ တားမြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကလေးကို လန်ဒန်မြို့သို့ ပို့ပြီးလျှင် လန်ဒန်မြို့မှ တစ်ကမ္ဘာလုံး ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည့် မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းရလေသည်။

အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့သည်ကား 'ဂျောလာဘရက်' ၏ ပြောပြချက်ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

*

ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးလုံး မမြင်ရတော့သဖြင့် မျက်စိများပင် အနီး၍နေပြီလော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော နေရာပင် လုံးလုံးမှောင်ကျ၍ နေခြင်း ဖြစ်လေသလော။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းမှာ တူနှင့် ထုနှက်ထားဘိသကဲ့သို့ အဆမတန် ကိုက်ခဲနေပြီးလျှင် ဦးနှောက်များပင် ပေါက်ကွဲတော့မည် တဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ဦးခေါင်းကို ဖြစ်ညစ်ရန် လက်ကို မြှောက်၏။ သို့သော် မြှောက်၍ မရချေ။ လက်များကို သားရေကြိုးဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသဖြင့် ကြိုး၏ အစွန်း သားရေစများသည် အသားထဲသို့ပင် မြုပ်ဝင်လျက် ရှိ၏။

မှောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ညည်းညူလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရလိုက်ပြီးလျှင် "အလို ... အလို ... ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်" ဟူသော အသံတစ်သံ ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေထောက်များကို ရွေ့လျားရန် ကြိုးစားပြန်၏။ သို့သော် ယင်းတို့မှာလည်း ဒူးဆစ်တွင် အလားတူ ချည်နှောင်ထားသဖြင့် လှုပ်ရှား၍ မရချေ။ အမှန်သော် ကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်တော့မည့် ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ချည်နှောင်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ဦးခေါင်းမှာ အတန်ငယ် သက်သာကြည်လင်၍ လာသဖြင့် ယမန်ညဉ့်က အဖြစ်အပျက်ကလေးကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ သတိရလာမိ၏။ ယင်းသည်ကား အော်ရင်မြို့ 'ရိပတ်ဗလစ်' ရပ်ကွက်ရှိ 'အော်ရင်ကဖီး' ခေါ် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ဆွဲဆောင်မှု ကောင်း၍အလွန် တပ်မက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီးလျှင် ၎င်းက ခေါ်သွားခြင်းကို ရေးရေးမျှ ပြန်၍ သတိရလာမိ၏။

ထိုပျော်ပွဲစားရုံမှာ အရက်သောက်၍ ညစာစားနိုင်ရုံမျှမက မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ မိန်းကလေးနှင့်လည်း တွဲ၍ ကနိုင်သေး၏။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံတွင် မိန်းကလေးနှင့် တွေ့၍ ၎င်းက သူ၏အမည်ကို 'ဗွီဗွီနီ' ဟုခေါ်ကြောင်း သူသည်

www.burmeseclassic.com

'မားဆေးမြို့' မှ ဤအော်ရင်မြို့ပျော်ပွဲစားရုံသို့ အလုပ်လုပ်ရန် လာခဲ့ပြီးလျှင် ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ဧည့်ခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြောင်း ပြောသဖြင့် သိရ၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ 'တန်ဂျီယာမြို့' တွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိရာမှ ခွင့်ရက် အနည်းငယ်ရသဖြင့် အော်ရင်မြို့သို့ အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းနှင့်တွေ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူပြောသမှု စကားများကို မယုံကြည်ခဲ့ချေ။ ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် မိန်းကလေးသည် သူပုန်တို့ဘက်မှ သူလျှိုမကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလေမည်လေဟု စိတ်ထဲကပင် ရနံ့မကင်းဖြစ်မိသေး၏။ သို့သော် သူ၏ အချောအလှနှင့် ဆွဲဆောင်မှုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ သံသယကို ပျက်ပြယ်၍ သွားစေလေသည်။

ဗွီဗွီနီမှာ အသက် ၂၂ နှစ်ခန့်ပင် ရှိသေး၍ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အချိတ်အဆက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးကျသူကလေး ဖြစ်၏။ မီးသွေးကဲ့သို့ မည်းနက်သော မျက်လုံးများရှိ၍ ပြည့်ဝသော နှုတ်ခမ်းများ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ပုလင်းလျှင် ၂ ဒေါ်လာ ပေးရသော ပြင်သစ်ပိုင် အရက်ကို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအထိ တဖြည်းဖြည်း ဖိမိခံ၍ သောက်နေကြ၏။ အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က "လာပါကွယ် ဗွီရယ်၊ မင်းနေတဲ့ အခန်းကို ကျုပ်လိုက်ပို့ပါမယ်" ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ ရူပါရုံကို သာမန်ကြည့်ရှုရုံ အပရိကပြုမှုခြင်းများနှင့်သာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသေးဘဲ အစွမ်းကုန် ချစ်လိုသည့် ဆန္ဒက ပြင်းပြစွာ တိုက်တွန်းနေသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗွီဗွီနီသည် နေလောင်သဖြင့် အတန်ငယ် အညှိုးရောင်သန်းနေသည့် သူ၏ လှပဝန်းဝိုင်းသော ပခုံးကလေးများပေါ်တွင် ပိုးလည်ပတ်ကလေးကို မသပ်မသပ် ရစ်ပတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား သဘောတူသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

"မင်း နေတဲ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲဟင်"

"သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ ဒီအနားမှာတွင်ပဲ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အေးမြလန်းဆန်းသော လေပြေကို ရှူရှိုက်ကာ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အချိန်မှာ ပူအိုက်သော ရာသီဖြစ်သည့် လွန်ခဲ့သော ၁၉၆၀ ခု ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့ညဉ့် ဖြစ်လေသည်။

အယ်(လ်)ဂျီရီယန်နှင့် အာရပ်လူမျိုး ၁၁ချို့သည် ပလက်ဖောင်းများပေါ်သို့ လျှောက်ကာ 'မော်(စ)တီဆီ' ထိလက်မှတ်များကို ဟစ်အော် ရောင်းချ

ပျက်ခတ်ရှိနေကြ၏။ ဗွီဗွီနီသည် နံဘေးမှ ကျွန်ုပ် လက်ကို တွဲချိတ်ထားရာ
ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့အား ပွတ်တိုက်ဖြတ်သန်းသွားရ၏။

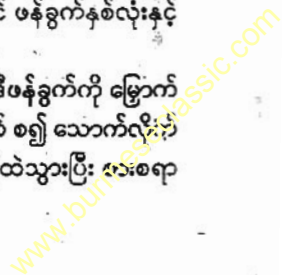
မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကြားတစ်ခုကို ချိုးဝင်ခဲ့၍ လမ်းထိပ်
မြို့စောင့်ရဲကြပ်နှစ်ဦးနှင့် စစ်သားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတော်ပင်
အတက်မိ၏။ ၎င်းတို့မှာ လက်နက်များ အပြည့်အစုံပါ၍ စစ်ရဲကြပ်ကြီးနှစ်
ယောက်၌ ခြောက်လုံးပြူးများပါပြီးလျှင် စစ်သားက ပေါ့ပါးစွာ အမြန်ပစ်ခတ်
သော ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။ ထိုအခါက မြို့ပေါ်တွင်
ကျွန်ုပ်တို့အားကြောင့် မငြိမ်မသက်ရှိနေရာ ယမန်နေ့ကပင် မြို့ထဲ၌ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုနှစ်ခု
ဖြစ်သဖြင့် အာရပ်လူမျိုး ၅ ယောက်၊ ပြင်သစ်လူမျိုး ၂ ယောက်၊ ကလေးတစ်
ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့၏။ သို့သော် ထိုမြို့စောင့်စစ်သားများကို မြင်ရသဖြင့်
အတက်မိသေး၏။ လမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြ၍ 'ရူဗြီတန်နီ' ရပ်ကွက်
သို့ ဆက်နေသော လမ်းထောင့်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးသည်
အတက်အဦတစ်ခု၏ တံခါးတစ်ခုမှ သော့ခလောက်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်
သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

မိန်းကလေး၏ အခန်းမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် အတော်ပင်
လှလင်လင်ရှိနေ၍ ဇာခန်းဆီးခြားထားသော အခြားဘက်တွင် တစ်ယောက်
အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးကို မြင်ရ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် တောက်ပြောင်သော အစိမ်း
ဆောင် အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးထား၏။ အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် ကြွေအင်တုံရှိ၍
အပူရေအေးပိုက်နှစ်ခုကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ အခြားထောင့်၌ အင်္ကျီနှင့် အဝတ်
အစားချိတ်သော မတ်ရပ် ဂျိတ်တိုင်တစ်ခုရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် အလှပြင်
သော မှန်တင်ခုံတစ်ခုရှိ၏။ ဗွီဗွီနီသည် အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ အင်္ကျီချိပ်တိုင်
ပေါ်တွင် ချိပ်ထားလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်မှီရှိသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်
တွင် သက်တောင့်သက်သာ ရှိနေ လေတော့၏။

ဗွီဗွီနီသည် နောက်သို့ လှည့်ကာ ကျွန်ုပ်အား ပြုံးရွယ်ကြည့်ပြီးနောက်
“ကျွန်မတို့ နည်းနည်းသောက်ရအောင်နော် ဟုတ်လား”
“အကောင်းသားပဲ”

ဗွီဗွီနီသည် ဗွီရီတစ်ခုဆီသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်၍ အံ့ဆွဲ
တစ်ခုအတွင်းမှ ပြင်သစ်ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့်
အတူ အနီးရှိ စားပွဲပိုင်းပေးတွင် ချထားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဗွီဗွီနီ ငှဲ့ပေးသော ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို မြှောက်
ထိုက်ပြီးလျှင် “မင်းအတွက်” ဟု ဆိုကာ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် စ၍ သောက်လိုက်
၏။ သူကမူ တစ်စုံတစ်ရာ မသောက်သေးဘဲ၊ “ကျွန်မ မီးဖိုထဲသွားပြီး ပေးစရာ

တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် နောက်ဖေးခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို အားပါးတရ မှီလိုက်ကာ ကျွန်ုပ် နှစ်သက်လှသော ပြင်သစ် ဘရန်ဒီကို မိမိခံရင်း သောက်လျက်ရှိလေ၏။

ပထမ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် ဗွီဗွီနီ၏ လှသော မျက်နှာကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ပြေပြစ်၍ အချိုးအစားကျနလှသော ၎င်း၏ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဖန်ပုံသဏ္ဍာန် ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ညဉ့်ငှက်ကလေးကဲ့သို့ ကြည်လင်အေးမြသော အသံကလေးကိုလည်းကောင်း၊ တစ်စုံစီမုံ တွေ့ဆုံနေမိ၏။

၃-၄ ကျိုက်မှ သောက်မသောအခါ ကျွန်ုပ် ရှေ့တွင် မြင်နေရသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့်တကွ အခန်းကလေး တစ်ခုလုံးပါ ပန်ကာပေါ်တွင် တင်၍ လှည့်လိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ချာချာလည်၍ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကုလားထိုင်လက်ရမ်းကို ဆုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် မဆုပ်ကိုင်မိဘဲ လွတ်သွားပြီးလျှင် လက်ယာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် အရက်ဖန်ခွက်သည်ပင် လက်ထဲမှ လျောထွက်ကာ စားပွဲအောက်သို့ ကျ၍ကွဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သားလဲကျသွားရာ နောက်ဆုံး သတိမသည့်အချိန်ကလေး၌ “ဒီကောင်မက ငါ့ငွေကို လိုချင်လို့ လုပ်တာများလာမသိဘူး။ ဘာများများစားစားရမလဲကွယ်။ ငါ့မှာမှ မပါဘဲ” ဟု စိတ်ထဲထဲ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိတ်ထဲတွင် ငွေအများအပြား ထည့်ဆောင်လာလေ့မရှိသဖြင့် ထိုအခါက ဒေါ်လာ ၃၀ သာ ပါရှိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခါတည်း သတိလစ်၍ သွားလေ တော့၏။

*

သို့နှင့် ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး သတိပြန်၍ ရလာသောအခါ အလွန်မှောင်၍ နေသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်ကို သိရသည်မှတစ်ပါး မည်သို့မည်သို့ ရောက်ရှိလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကိုလည်းကောင်း မသိရချေ။ အမျိုးသမီးကလေးက တိုက်လိုက်သည့် အရက်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကိုမူ ပြန်၍ သတိရ၏။ သို့သော် အော်ရင်မြို့တွင် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားများအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် သွေးဆောင်ခေါ်သွားပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင် ပါသမျှ ငွေကို တိုက်ခိုက်ယူငင်ပြီးနောက် သတိမသောအခါ လမ်းပေါ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုခုထဲ၌သော်လည်းကောင်း

၍ထားခဲ့တတ်ကြ၏။ ဤအဖြစ်အပျက်များကား ရိုး၍နေခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုမူ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ထားဘဲ ခြေနှင့်လက်များကို ချွတ်နှောင်ကာ မှောင်မိုက်သော နေရာတစ်ခု၌ ထားခဲ့လေသနည်း။

အလင်းရောင်ဟူ၍ အလျဉ်းမရှိဘဲ မှောင်နှင့် မည်းမည်းရှိနေရာ လက်မီ ထောင်၍ ကြည့်သည့်တိုင်အောင် မိမိလက်ကို မမြင်ရချေ။ ဤအချိန်တွင် "ဒီမယ် ဘယ်သူလဲ ဟင်" ဟု မနီးမဝေးမှ မိန်းမသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပို၍ အံ့ဩမိ၏။

"ဘာလဲ ခင်ဗျားကော ဘယ်သူလဲ ဟင်၊ ခင်ဗျားကော ကျွန်တော့် ဆီကို မလာနိုင်ဘူးလား"

မှောင်ထဲမှ မိန်းမသံ -

"ကျွန်မ မလာနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ကြိုးနဲ့ ချည်ထားတယ်။ သိပ်နာတာရှင် ကျွန်မကို မကယ်နိုင်ဘူးလားဟင်"

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ချည်ထားတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို ရောက်နေကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို အခုလို ဖမ်းထားသလဲ မပြောတတ်ဘူး"

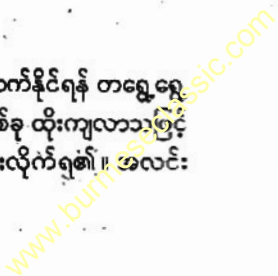
"ကျွန်မတို့ကို သူပုန်တွေက ဖမ်းထားတာရှင်" အမျိုးသမီးသည် တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ "ကျွန်မတို့ကို သူတို့ သတ်ပစ်ဖို့မိမယ် ထင်တယ်"

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများမှာ မှောင်ထဲတွင် အတော်အတန် နှင့်သားရလာပြီဖြစ်၍ အတန်ငယ်မြင်စပြု၍လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေးကြမ်းပျဉ်ပေါ်၌ လဲ၍နေသော ပုံသဏ္ဍာန်များကို ခပ်ရေးရေးမြင်၍ လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဤသို့ ကြိုးစားတိုင်း ကိုယ်မှလည်း ဆာင်း၊ ခြေထောက်နှင့် လက်များကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်နာကျင်၍လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ကောက်ဝတ်များကို လှုပ်ရှားကြည့်၏။ သို့သော် သားရေကြိုးများမှာ ဝင်းကြပ်လှသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ပြောပျောင်းရွေ့လျားလာခြင်း မရှိပေ။

"ဒီမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်ရောက်အောင် လာနိုင်ရင် ကျုပ် လက်က သားရေကြိုးကို ခင်ဗျား ဖြည့်ပေးနိုင်ပါ့မလား"

"ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ် မွန်စီလာ"

သို့ပင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမျိုးသမီးအနီးသို့ ရောက်နိုင်ရန် တရွေ့ရွေ့ သွားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်တစ်ခု ထိုးကျလာသဖြင့် ချွတ်လုံးများပင် ကျိန်းလာပြီးနောက် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်ရ၏။ အလင်း

ရောင်မှာ အမိုးတွင် တပ်ထားသော ဓာတ်မီးလုံးမှ ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၃-၄ စက္ကန့်မျှ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်လိုက်ရလေရာ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဝဲဘက်၌ ရှိသော တံခါးတစ်ခုသည် အပြင်သို့ တံခါးရွက်များ သွားပြီးနောက် လူနှစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ထိုလူများမှာ အယ်လ်ဂျီယန်လူမျိုးများဖြစ်၍ အရပ်မြင့်မြင့် အရွယ်ကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီးသို့လာ၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့၌ မှတ်ဆိတ်မွေးအနည်းငယ် ရှိ၍ အတော်ပင် ညစ်ပတ်ပေရေသော ကာကီယူနီဖောင်းနှင့် သားရေစလွယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် ခါးပတ်၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သားရေအိတ်ဖြင့် ထည့်၍ ဆွဲချိတ်ထား၏။

သူသည် အလွန်ပီသသော ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် “ခင်ဗျား၊ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား” ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြင်သစ်လူမျိုးပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ချင်လို့ပါ့နော်” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ မေးသော မေးခွန်းကို မဖြေဆိုဘဲ ဆက်လက်၍ “ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က နာမည်ပြောပြသောအခါ ထိုသူသည် ‘အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်နှင့် ခဲသေနတ်ကို ထုတ်၍ ရေးမှတ်၏။ ကျွန်ုပ် မည်သည့်မြို့က လာသည်ကိုလည်း ရေးမှတ်၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးဘက်သို့ ရွှေ့သွားလေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အသွယ်အပြင်အားဖြင့် အပျိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တင်းတင်းရင်းရင်း တစ်တစ်ရစ်ရစ် ရှိနေ၍ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုန်များနှင့် သွေးစသွေးနုများပင် ပေကျဲလျက်ရှိရာ အကယ်၍ သူမ၏ ယင်းတို့မရှိဘဲ အလှအပ ပြင်ထားခဲ့ပါမူ အလွန် လှပသော မျက်နှာကလေး ပေလိမ့်မည်။

အမျိုးသမီးက သူ၏အမည်မှာ ‘ဒယ်နီယယ်ဖီလွတ်’ ဖြစ်၍ ‘ရီဇီလီနယ်’ ‘ပါပီဂန်မြို့’ မှ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ဒေါ်ရင်မြို့သို့ လာရောက်ကာ ရွှေငွေရတနာဆိုင်တစ်ခုတွင် အကူအညီ စာရေးအလုပ်ကို လုပ်နေကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေး၌ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် လဲ၍နေသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အနီးဆုံးလူနှစ်ယောက် အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ထားသည့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် သဏ္ဍာန်တူ၍ အခြားဘက်မှ လူမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံခြား စစ်တပ်မှ သာမန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အရပ်ဝတ် ဝတ်ထားသော လူကြီးမှာ သတိရဟန် မတူသေးချေ။

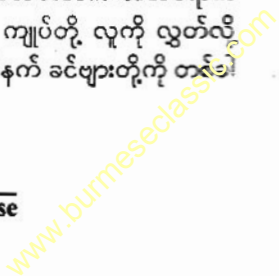
အရပ်မြင့်သော အယ်လ်ဂျီရီယန် အစောင့်သည် အရပ်ဝတ် အရပ်
စား ဝတ်ထားသော လူကြီးအား ခြေဖြင့် တစ်ချက်ကန်ကြောက်လိုက်ပြီးနောက်
ကိုယ်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်လိုက်၏။ သို့နှင့် လူကြီးသည် အတန်ငယ် သတိရ
လာဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော် ညည်းညူလိုက်ပြီးလျှင် ပြင်သစ်ဘာသာ
ဖြင့် ဆဲဆိုရှေ့ရွတ်လျက်ရှိ၏။ အစောင့်က သူ၏ အမည်ကို မေးသောအခါ ၎င်းက
သူ၏အမည်မှာ 'အယ်လ်လတ်ကွီရီ' ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် မားဆေးမြို့မှ ကုန်
ရောင်းကုန်ဝယ် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အော်ရင်မြို့သို့ ခေတ္တလာရောက်သူဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
ပြောပြ၏။

အစောင့်လည်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ်တွင် အားလုံးရေးပြီးနောက်
တံခါးဆီသို့ သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လျက် -

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ပဲဗျာ၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ဟာ
ကံဆိုးလို့ ဖြစ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့သိချင်တာက ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ
ပြင်သစ်အမျိုးသား အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့မှာ အသေ
အချာ သိဖို့လိုတယ်” ယူနိုဖောင်းဝတ်ထားသော စစ်သားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး
နောက် “ဒီအကောင်အတွက်တော့ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်
ပြင်သစ်စစ်တပ်က ယူနိုဖောင်းဝတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူက ကျုပ်
တို့ရန်သူပေါ့” ဟုပြောလေသည်။ သို့သော် သူ၏ အမူအရာမှာ နှုတ်က ဝမ်းနည်း
ပါသည်ဟုပင် ပြောသော်လည်း မျက်နှာ၌မူ အနည်းငယ်မျှ သနားကြင်နာစိတ်
ရှိဟန်မတူချေ။ ထိုသူက ဆက်လက်၍ -

“ဒီလိုဗျ ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တွေ လက်အောက်က လွတ်မြောက်ပြီး
ကျုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ အကြံအစည်ကို ဆောင်ရွက်ရင်း ကျုပ်
တို့ဘက်က လူတစ်ယောက်ကို မားဆေးမြို့မှာ ဖမ်းထားပြီး သေဒဏ်အပြစ်ပေး
လိုက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း သိမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အခု
ဖမ်းထားရတာ အဲဒီလူအတွက် တန်ဆာခံရအောင် ဖမ်းထားတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့
အစိုးရက ကျုပ်တို့လူကို ဓားစက်မှာ တင်ပြီး သတ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားတို့
ကို ကျုပ်တို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြီးသားပဲ။ ဒီဟာတွင် မကဘူး၊ သတ်ပြီးတဲ့နောက်
မှာ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းတွေ ဖြတ်ပြီး ပြင်သစ်စစ်ဘက်ဌာနကို ကျုပ်တို့က သက်
သေခံရအောင် ဖို့ဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ အလုပ်ကို ဘယ်လောက် ထိထိရောက်
ရောက် လုပ်တယ်ဆိုတာ ပြဖို့ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ လူကို လွတ်လို့
အယ်လ်ဂျီရီယားနယ်ပေါ်ကို ခြေချမိတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားတို့ကို တင်ခဲ့
တည်း လွတ်လိုက်မှာပဲ”

ကိုရီက ကြားဖြတ်၍ -

၁၀၈ □ ဒုတိယခန်းများ

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မသတ်နိုင်ဘူး။ သတ်ရင် ပြင်သစ်စစ်တပ်တွေ အားလုံးက ခင်ဗျားတို့ကို အားလုံးချေမှုန်းပစ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့အထဲက တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်မယ် မထင်နဲ့”

အစောင့်က -

“ဒီမယ် မွန်စီယာ၊ ခင်ဗျားဟာ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောနေတယ်။ အခုကော ပြင်သစ်စစ်တပ်အားလုံးဟာ ကျုပ်တို့ကို ချနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ အယ်လ်ဘက်ကီရီသည် အတန်ငယ် မျက်နှာငယ်သွားပြီး နောက် -

“ကျုပ် ပိုက်ဆံပေးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ချမ်းသာပါတယ်။ ကျုပ် လွတ်မြောက်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပိုက်ဆံပေးပါမယ်ဗျာ”

အစောင့်က ပခုံးများ တွန့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီမယ် မွန်စီယာ၊ ကျုပ်အခု ပြောနေတာဟာ ပိုက်ဆံအတွက် မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အတွက် ပြောနေတာ၊ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ကျုပ်တို့လူ လွတ်မြောက်အောင် ကျုပ်တို့ကတော့ လုပ်ရမယ်”

ဒယ်နီယယ်က -

“ဒီမှာရှင် အနည်းဆုံး ကျွန်မကိုယ်ကို ချည်ထားတဲ့ သားရေကြိုးတွေ တော့ ဖြုတ်ပေးပါဦးရှင်။ ကျွန်မ လက်တွေ့ရော၊ ခြေတွေရော နာလှပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျုပ်လူကို ဖြည့်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ခု သတိပြုမိစေချင်တာက ခင်ဗျားတို့ဟာ အော်ရင်မြို့ လမ်းတစ်လမ်းမှာရှိတဲ့ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုရဲ့ အောက်ထပ် အတော်နက်တဲ့ မြေတိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်နေတယ်ဗျ။ ဒီနေရာကို ဘယ်ပုလိပ်မှ မသိဘူး။ ဘယ်စစ်တပ်ကမှ ရှာမရဘူး။ ဘယ်သူမှ သံသယ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ထွက်ပြေးမယ်များ ကြံရင်တော့ သေပြီးသားသာ မှတ်ပေတော့။ ခင်ဗျားတို့ သေတဲ့အခါလည်း ဒီကိစ္စဟာ မပြီးသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်စား တခြားလူတွေကို အခုလို ဓားစာခံ ဖမ်းရဦးမှာပဲ”

သို့ပြောပြီးနောက် အရပ်မြင့်သော အစောင့်နှင့် သူ၏အဖော်သည် တံခါးကို ဂျှိင်းခနဲ ပိတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ ဓာတ်မီးလည်း ချက်ချင်း ငြိမ်းသွားလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အနှောင်အဖွဲ့မှ မလွတ်သေးဘဲ ကြိုးများ ချည်လျက်နှင့်ပင် မှောင်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

*

နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ပထမ ဓာတ်မီးလင်းလာပြီးနောက် အယ်လ်ဂျီရီယန်လူမျိုး ၄ ယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ဆောင့်၍ ဆွဲထုလိုက်ပြီးလျှင် အခြားတစ်ယောက်က ကွီရီအား အတင်းထိုင်စေရန် တူမပေးလိုက်၏။ ကျန်နှစ်ယောက်သည် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော စစ်သားအား အခန်းအလယ်သို့ ဒရူတ်ဆွဲခဲ့လေသည်။ အခန်းမှာ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် အလျား ၁၄ ပေ၊ အနံ ၁၂ ပေခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ငြိတင်းဟူ၍ တစ်ပေါက်မျှ မရှိချေ။ သို့သော် နံရံ၌ လူ၏ လက်ခုပ်တစ်ဖောင် ကျော်ကျော်လောက်တွင် သံဇကာများ ပိတ်ထားကာ လေဝင်ပေါက်များရှိ၍ ၎င်းမှလေ အနည်းငယ် ဝင်နိုင်လေသည်။

ယခင်က မှတ်ဆိတ်နှင့် လူသည် တံခါးဝကို ကျောပေး၍ ရပ်ကာ “ဒီမှာ နားထောင်ကြစမ်း။ ကျွန်ုပ်ဟာ အယ်လ်ဂျီရီယန်အမျိုးသားတပ်က တပုတိန်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အထက်အရာရှိကြီးများထံက..” သူသည် စစ်သားအား ညွှန်ပြပြီးနောက် “ဒီစစ်သားကို သတ်ဖို့ အမိန့်ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

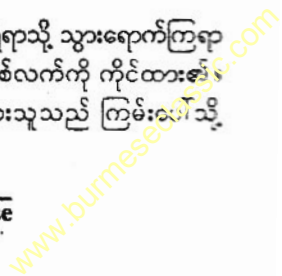
ထိုအချိန်၌ စစ်သားမှာ နံဘေးသို့ ခပ်စောင်းစောင်း လဲ၍နေပြီးလျှင် ဈာန်လုံးကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် သနားစဖွယ်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် မှတ်ဆိတ်မွေးရှိသော အစောင့်က ဆက်လက်၍ -

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အလုပ်လုပ်ရင် မညာဘူး။ တကယ် လုပ်တယ် ဆိုတာ ပြင်သစ်စစ်ဘက် ဌာနကို ပြရအောင် ခင်ဗျားတို့ဘက်က လူတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့ ဖမ်းထားပြီ။ ကျုပ်တို့ဟာ ပါးစပ်ကပြောတဲ့အတိုင်း လက်က လုပ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ထိုသူက ဆက်လက်၍ -

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက်စီက စစ်ဖက်ဌာနကို စာတိုကလေး တစ်စောင်စီ ရေးရမယ်။ ဘယ်လို ရေးရမလဲဆိုတာတော့ ကျုပ် ပြောပြမယ်။ စစ်သားကို ခင်ဗျားတို့ မျက်စိအောက်မှာ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုစီရင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုဖြတ်လိုက်တယ်။ အကယ်၍ ကျုပ်တို့လူကို မလွတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲ အသတ်ခံရပြီး ခေါင်းဖြတ်ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ရေးရမယ်”

ထို့နောက် လူ ၄ ယောက်တို့သည် စစ်သားရှိရာသို့ သွားရောက်ကြရာ တစ်ယောက်၏ လက်တွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထား၍ စစ်သားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သေနတ်ကိုင်ထားသူသည် ကြမ်းသံသို့

၁၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒူးထောက်လိုက်ပြီးနောက် စစ်သား၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့် ရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

စစ်သားသည် သေဘေးကို ကြောက်ရွံ့ရှာသဖြင့် တုတ်နှောင်ထားသော ကြိုးများမှ လွတ်မြောက်ရန် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ဒယ်နီယယ်ဖီလွတ်က “အို ... လူတစ်ယောက်ကို သွေးအေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ရှင်တို့ ဒီလို မသတ်ရဘူး။ ဒါဟာ စစ်တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သက်သက်လူကို သတ်နေတာ။ အခုလို သတ်လို့ ရှင်တို့မှာ ဘာအကျိုးရှိဦးမှာလဲ။ တစ်နေ့မှာ ရှင်တို့ ဒီလိုလုပ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မ သက်သေခံမယ်။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့လည်း သူ့လို အပြစ်ခံပြီး သေရမယ်” ဟု အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

ကပ္ပတိန်ဆိုသူ မုတ်ဆိတ်နှင့် လူသည်ကား ဒယ်နီယယ် ပြောသည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ချေ။ သူသည် သေနတ်ကိုင်သူအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျည်ဆံများသည် ၃-၄ ချက်မျှ ပြောင်းဝမှ တဒိုင်းဒိုင်း ထွက်သွားပြီးနောက် စစ်သားသည် ရုန်းကန်လျက်ရှိရာမှ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားကာ နောက်ဆုံးတွင် ပြောခွေကျသွားတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဖြစ်သူသည် နောက်ထပ် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်ပြန်ရာ သူ့လူများထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် အသွားနှစ်ဖက်ရှိသော ဓားမြှောင်နှင့် တူသည့် ဓားရှည်ရှည် တစ်ချောင်းကို ယူလာလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်က စစ်သား၏ ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်ကာ နောက်သို့ ဦးခေါင်းကို လှန်ပေးလေရာ ဓားသမားသည် သူ၏ ဓားမြှောင်ကို စစ်သား၏ လည်မြို့သို့ တအား ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးသည် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ကို ညွတ်ကာ တစ်ဘက်သို့ စောင်း၍ လဲကျသွားလေရာ ၎င်းမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်ရသဖြင့် သတိလစ်သွားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဤကဲ့သို့ လူမဆန်သော မြင်ကွင်းကို မမြင်လိုသဖြင့် မျက်စိများကို မှိတ်ထားရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မှိတ်ထားရန် တန်ခိုးအင်အား မရှိတော့ချေ။ စစ်သား၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးသည်အထိ အကြောင်သား ငေးစိုက်ကြည့်ရှု၍ နေမိတော့၏။

ကွီရီသည်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီပေါ်သို့ တံတွေးများ ပါးစပ်မှကျကာ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်မဲ့ မြင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းဖြတ်သူများသည် သူ့ကို၏ ကပ္ပတိန်မြင်နိုင်ရန် စစ်သား၏ ခေါင်းကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပြလိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန်သည် နောက်ထပ် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်ရာ ဓားကိုင်သော သူသည် သွေးများ စွန်းပေးလျက်ရှိသော ဓားမြှောင်နှင့် အမျိုးသမီးရှိရာသို့ သွား

နောက်ပြီးလျှင် ခြေထောက်၌ ချည်ထားသော သားရေကြိုးများနှင့် လက်ကောက်
ထိမှ ကြိုးများကို လှီးဖြတ်လေသည်။

ထို့နောက် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင် ချည်နှောင်ထားသည့် သား
ရေကြိုးများကို ဖြတ်တောက်၍ နောက်ဆုံးတွင် ကွီရီအား တုတ်နှောင်ထားသည့်
ခြေနှင့်လက်မှ ကြိုးများကို ဖြတ်လေသည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်က ကျွန်ုပ်တို့အား “ဒီမယ် နားထောင်ကြစမ်း။
ခင်ဗျားတို့ စာရေးဖို့ စက္ကူနဲ့ ခဲတံယူပြီး ကျုပ်အခု ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်။
နောက်တော့မှ ဒီအလောင်းကြီး သယ်ထုတ်သွားရမယ်” ဟု ပြောပြီးနောက်
လူများနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ ပြန်၍ ပိတ်
ငံ့အတူ ဓာတ်မီးလည်း ငြိမ်းသွားလေတော့၏။

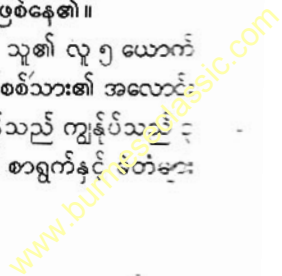
ကျွန်ုပ်သည် သွေးများ ရပ်လုမတတ် ဖြစ်နေသော လက်ကောက်ဝတ်
ခြေကျဉ်းဝတ်များကို ပွတ်သပ်ကာ အမျိုးသမီးရှိရာသို့ မှောင်ထဲ၌ပင် တွား၍
ထားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် သူမ၏ ဦးခေါင်းကို သတိရလာသည့် တိုင်အောင်
အသာအယာ ထူမထားလိုက်သည်။

“ဟိုလူကို သူတို့ သတ်လိုက်ပြီ။ ဟိုလူကို သူတို့ သတ်လိုက်ပြီ။
အမယ်လေး ကြောက်စရာကြီး၊ ကြောက်စရာကြီး၊ စစ်သားလေး သနားစရာ
ကောင်းလိုက်တာ” ဟု ပါးစပ်မှ တွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အမျိုးသမီးအား တစ်စုံတစ်ရာ မကြောက်ရွံ့ရန်
အားပေးစကား ပြောကြားလျက်ရှိလေရာ ထိုအခါမှ ဒယ်ဒီယယ်ဆိုသူ အမျိုး
သမီးသည် တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးလျက်ရှိရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားလေတော့
၏။

နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါမှ ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏ အယ်လ်ဂျီရီ
ယန် သူပုန်စစ်သားနှစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ပြင်သစ် နိုင်ငံခြား
စစ်တပ်မှ အသတ်ခံရသော စစ်သား၏ ဦးခေါင်းမပါသော ကိုယ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏
ခြေရင်းဘက် မနီးမဝေး၌ပင် ရှိနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို မေ့၍
ဝစ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် မမေ့နိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မကြာမီပင် ထိုနည်း
အတိုင်း သူ၏ နှောက်သို့ လိုက်ကောင်းလိုက်ကြပေမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ကျွန်ုပ်တွင် ထိုအချိန်က ကြောက်စိတ်များ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏ လူ ၅ ယောက်
တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီးလျှင် ၂ ယောက်က စစ်သား၏ အလောင်း
ကြီးကို အပြင်သို့ ထုတ်ယူသွား၏။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်သည်
ဦးအား စစ်ဘက်ဌာနသို့ စာရေး၍ အကြောင်းကြားရန် စာရွက်နှင့် ခဲတံများ

၁၁၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပေးလေသည်။ ထို့နောက် သူပြောသည့်အတိုင်း ရေးရ၍ အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က လက်မှတ်ရေးထိုးရ၏။

မကြာမီ ဖလက်(ရှ) လိုက်ပါသော ဓာတ်ပုံသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက် ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဦးစီအား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလေသည်။

ကပ္ပတိန် ။ ။ “ဒီမယ် နားထောင်ကြ။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ညာတယ်များ ထင်ရင် ဒီနေ့ည သူတို့သိမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ရေးတဲ့စာရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဓာတ်ပုံတွေရယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းပြတ်ကြီးရယ်၊ ဒီကနေ့ညပဲ သူတို့ရမယ်။ ခြောက်ဒါထက် ပြောရဦးမယ်။ ဒီစစ်သားအိတ်ထဲက တွေ့ရတဲ့ စက္ကူတွေကြည့်တော့ ဒီလူဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တခြားနိုင်ငံရဲ့ စစ်ပွဲကို သူက ဝင်တိုက်တော့ သူလည်း သေထိုက်တာပေါ့။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာကို သူ မျှော်လင့်စရာရှိသေးလဲ။ သူဟာ သေထိုက်လို့ သေရတာပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ စားဖို့ မကြာခင်ပဲ စားစရာတွေ ယူလာပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ခြောက်တဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုမှ ကျုပ်တို့ မလုပ်ဘူး။ စိတ်သာချ”

သူတို့ ထွက်သွား၍ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသောအခါ ဓာတ်မီးလည်း ငြိမ်းသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။ တံခါးပိတ်ပြီးနောက် အပြင်မှ ခြေသံသော်လည်းကောင်း၊ စကားပြောသံသော်လည်းကောင်း မည်သည့်အသံမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရသဖြင့် တံခါးမှာ အလွန်ထူထဲသော တံခါးကြီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဒယ်နီယယ်က -

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်။ ဒီမှာ ထိုင်နေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးရှင်။ အမှန်တော့ မျှော်လင့်နေဖို့က လွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ အမှန်တော့ မျှော်လင့်နေဖို့က လွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။”

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အတိအလင်း စစ်ဖက်ပြိုင်နေခြင်းလည်း မဟုတ်သဖြင့် သူပုန်များသည် မည်သူ့အားမျှ ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်လေ။ အယ်လ်ဂျီရီယန်တို့သည် ပြင်သစ်များကိုသာမက အခြားမျက်နှာဖြူများကိုပါ သတ်ဖြတ်လျက်ရှိကြရာ သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သတ်ဖြတ်ခြင်းပြုမှသာ ပြင်သစ်တို့က သူတို့ အလိုရှိသော လွတ်လပ်ရေးကို ပေးလိမ့်မည်ဟု ယူဆကာ အကြပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အယ်လ်ဂျီရီယန်သူပုန်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ခြိမ်းခြောက်ရုံမျှသာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အား အကယ်ပင် သတ်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ပြင်သစ်စစ်ဘက်ဌာနသို့ သူတို့၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချက်များကို အထင်အရှား သက်သေပြရန် အခြားနည်းလမ်းမရှိချေ။

ကျွန်ုပ်က ဒယ်နီရယ်နှင့် ကွီရီကိုပါ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာပါ မပါကို မေးမြန်းကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးတွင် မည်သူမျှ လက်နက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မပါရှိချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာနှင့်ပင် မှောင်မည်းမည်းထဲ၌ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရလေတော့၏။

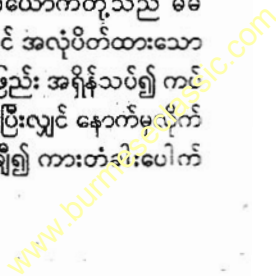
နောက်တစ်နာရီသာသာခန့် ကြာသောအခါ တံခါးနှင့်တကွ မီးပါနှင့်လာပြီးလျှင် အယ်လ်ဂျီရီယန် လူမျိုးတစ်ယောက်သည် သွတ်ပုံးတစ်ခုနှင့် ဩဇာခွက်တစ်ခုကို ဆွဲ၍ဝင်လာရာ ၎င်းနောက်မှ ပါလာသော အစောင့်ကမူ တတ်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်လျက် တံခါးဝ၌ ရပ်၍စောင့်နေ၏။ သို့နောက် ရှေ့က လူသည် သံပုံးကိုချကာ အာရပ်ဘာသာဖြင့် 'ဆွတ်ပြုတ်' ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်၏။

သူတို့ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဓာတ်မီးမှာ မငြိမ်းဘဲရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဟင်းရည်အနည်းငယ်ကို မြီးကြည့်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ မွေးကြိုင်ခြင်းမရှိသည့်ပြင် ဆားလည်း တစ်စက်မျှ မပါသဖြင့် မည်သည့် အရသာမျှ မရှိချေ။ ဟင်းရည်မှာ ပန်းကန်ဆေးသော လက်ဆေးရည်သာသာမျှသာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။

အချိန်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းရုံမျှမက ပျင်းရိသည်းငွေ့ဖွယ်ကောင်းစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ မီးလင်းလျက် နှိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်အချိန်ရှိနေပြီဟု မသိရုံမျှမက နေ့ညဟု ခွဲခြား၍ မသိချေ။

ဒယ်နီယယ်က သူ၏အကြောင်းကို ပြောပြရာ၌ သူသည် ညနေ ဆိုင်မိတ်ချိန်၌ အတော်အတန် လူရှုပ်သောလမ်းတစ်လမ်း နံဘေးရှိ ပလက်ဖောင်းဆီမှ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရာ နောက်မှ လူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိအနီးသို့ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်လာကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ပင် အလုပ်ဝတ်ထားသော ဆားတစ်စီးသည်လည်း ပလက်ဖောင်းဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်သပ်၍ ကပ်လာကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ကား တံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီးလျှင် နောက်မှလိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်က မိမိအား ရုတ်တရက် ပွေ့ချီ၍ ကားတံခါးပေါက်

၁၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အတွင်းသို့ အတင်းထိုးသွင်းလိုက်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် မောင်းထွက်သွားရာ မိမိက ဟစ်အော်ခြင်းမပြုနိုင်သည့်ပြင် အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ သိနိုင် မည်မထင်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ကားထဲသို့ မိမိအားထိုးတင်စဉ်က ဦးခေါင်းမှာ ကားဘောင်မှ သံတန်းတစ်ခုနှင့် ရိုက်ခတ်မိသဖြင့် မူးမိုက်၍သွားကြောင်း၊ ထို့ နောက် ဤမှောင်ခန်းထဲသို့ မည်ကဲ့သို့ ယူဆောင်လာသည် မသိဘဲ ရောက် နေပြီးလျှင် မိမိ၏ခြေလက်များကိုလည်း သွားရေကြိုးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။ ဒယ်နီယယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် “ကဲ ... ဒီတော့ ကျွန်မဟာ အခု သိပ်အိပ် ချင်နေတယ်။ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ နည်းနည်းကလေး အိပ်လိုက်ပါရစေ။ အိပ်ရာကထဲတဲ့အခါ ဦးနောက်ဟာ ကြည်လင်ပြီး ကျွန်မတို့ လွတ်မြောက်ဖို့ အကြံပေါ်ကောင်းပေါ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ်၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ပေါ်၌ အသာအယာတင်ထားလိုက်ရာ ဒယ်နီယယ်သည် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အလွန်အိပ်ချင်လာသဖြင့် ကြမ်းပျဉ်ပေါ် သို့ ခပ်စောင်းစောင်း လှဲချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ တော့၏။

မည်မျှလောက် ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ကို မသိရဘဲ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား လှုပ်၍ နှိုးသောအခါမှ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာတော့၏။ လှုပ်၍ နှိုးသူမှာ အခြားသူမဟုတ် ဒယ်နီယယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း နံဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုရီသည် တစ်ဘက်သို့ စောင်းလျက် ခြေထောက်နှင့် လက်များကို ပစ်ကာ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေ သည်ကို ဧတုမြင်ရ၏။

ဟယ် ။ ။ “ဒီမှာ မစ္စတာ လာဘာရက်ရဲ့။ ကျွန်မတော့ အကြံ တစ်ခု ရထားတယ်။ ဒီလူတွေ ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ခံမချနိုင်ဘူးလား။ ကျွန်မက တစ်ယောက်ကို အတင်းဝင်လုံးမယ်။ ရှင်က ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကို နှံပေတော့”

ကျွန်ုပ်က ပြုံးလျက် -

“ကိုရီနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဒီအကောင်နှစ်ယောက်ကို ချဖို့ ကျုပ်စိတ်ကူးထားတယ် ဒယ်နီရယ်။ နို့ပေမယ့် အင်း ... သူတို့က လက်နက်နဲ့ လူဆိုတော့”

ဒယ်နီယယ်က ကြားဖြတ်၍ -

“ဒါကတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကြံတာကိုး၊ ကျွန်မကိုမှ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ။ သူတို့ဟာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကိုသာ အမြဲစောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်မတို့တော့ မိန်းမသားဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ကြဘူး။”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ် ပြောသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ခိုင်စားမိ၏။

ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟုတ်တယ် ဒယ်နီယယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း သေတော့ သေမှာပဲ။ နို့ပေမယ့် မထူးတော့ပါဘူး။ ခပ်စောစော ခပ်မြန်မြန်သေတာနဲ့ နောက်မှသေတာနဲ့ ဒါလောက်ပဲ ကွာပါတယ်။ အနှေးနဲ့အမြန် ကျုပ်တို့လည်း သေကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါထက် ခင်ဗျား အကြံ ဘယ်လိုလဲ ဒယ်နီယယ်။”

ဒယ်နီယယ်က -

“ဒီမယ် ဂျော့ရဲ့။ ကျွန်မဟာ အတော်အသင့်တော့ လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်လား။”

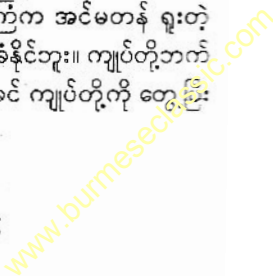
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ်၏ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်၍ သွေးစများ ပေကျံနေသည့် ဒယ်နီယယ်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်နှာမှာ သန့်ရှင်းစွာ ရှိနေပါက ယောက်ျားများ စွဲမက်လောက်သော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထို့နောက် ဒယ်နီယယ်က ဆက်လက်၍ -

“ဒီတော့ ကျွန်မ မျက်နှာကို နည်းနည်းပါးပါး သန့်ရှင်းသွားအောင် ခွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မအပေါ် အင်္ကျီကို ချွတ်၊ ခေါင်းအုံးအိပ်နေမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အပေါ်ပိုင်းအဝတ် မလှဲတလှဲဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားက ကြည့်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလဲ မဟုတ်ဘူးလားရှင်။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်နီယယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်။”

ဤသို့ပြုလုပ်က ဒယ်နီယယ် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖြစ်နိုင်လောက်သည့်အကြောင်းချင်းရာများကိုလည်း ကျွန်ုပ် တွေးကြည့်မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကွီရီကို ခေါ်ပြီးလျှင် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံကို အကြမ်းဖျဉ်းပြောပြလိုက်လေသည်။ သို့သော် ကွီရီကမူ သဘောမတူဘဲ နီးနီး နီး နီး ဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ဟစ်အော် လျက် “ကျုပ်သဘောမတူဘူး မိတ်ဆွေ။ သဘောမတူဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အကြံက အင်မတန် ရူးတဲ့ အကြံပဲ။ ဒီအကြံကြောင့်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အသေမခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဘက်က စစ်သားတွေဟာ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာမှာပဲ။ မကြာခင် ကျုပ်တို့ကို တွေ့ပြီး ထယ်ဆယ်ကြမှာပေါ့ဗျာ။”

ဒယ်နီယယ်က -

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဒီမှာ မွန်ဆီယာကွီရီ ကျွန်မတစ်ခု ပြောမယ်။ ရှင်ဟာ သူပုန်တွေ အကြောင်း ဘာမှမသိဘူး။ ရှင် ဒီကို ရောက်တာလည်း ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ရှင် ပြောတဲ့ စစ်သားတွေက လိုက်ရှာတယ် ထားပါဦး။ ရှာမတွေ့ခင် ကျွန်မတို့ကို သတ်တော့မယ်ရှင် နားလည်လား။ အော်ရင်မြို့ဟာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ မြို့ကြီး မဟုတ်လား။ ပြင်သစ်တွေမှာလည်း ဟိုကထာ ဒီက ကြွနဲ့ နေရာတကာတိုင်း လိုက်နှိမ်နင်းနေရလို့ လက်မလည်နိုင်ရှာဘူး။ ဒီတော့ လှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်လို သူတို့ရဲ့ အသတ်ခံပြီး သေရမယ့်အစား တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်း သေရတာက မကောင်းဘူးလားရှင်”

ထိုအခါ ကွီရီသည် ငြိမ်ကျသွားလျက် -

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

ယယ် ။ ။ “ရှင်က ဂျော့အရိပ်အချေ ကြည့်ပြီး ကူညီပေါ့။ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပြီးလုပ်ရုံပဲ”

ဒယ်နီယယ်သည် သူ၏ အပေါ်ဝတ်များကို ချွတ်လိုက်ရာ ပါဝင်သော အသားဆိုင်များသည် ဖျော့တော့သော ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသား ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ရေခွက်ထဲမှ ရေကျန် အနည်းငယ်ကို ဆွတ်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ မျက်နှာကို သုတ်သင်ရှင်းလေရာ ဒယ်နီယယ်၏ လှပသော မူလရုပ်အသွင်မှာ မြင်သူငေးလောက်သည့်မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်၍နေတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် အပေါ်ဝတ် အကျီခေါင်းအုံး ပြုလုပ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း လှဲ၍နေလိုက်ရာ ဤမျှလောက် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော ‘မ’ သဘာဝအား အစွမ်းကုန် ပေါ်လွင်စေလျက်ရှိသည့် ရူပါရုံကို မည်သည့် ယောက်ျားသည် မစွဲမကိဘဲ နေနိုင်ပါနည်း။

ယယ် ။ ။ “ကဲ ... ကျွန်မတော့ အသင့်ရှိနေပြီ။ ရှင်တို့သာ အောင် မြင်အောင် လုပ်ကြပေတော့။ အောင်မြင်ကြပါစေရှင်”

အချိန်သည် တစ်နာရီမျှ ကုန်လွန်သွားပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ နံရံကို မှီလျက် တံခါး၏ တစ် ဘက်တွင်ရှိနေရာ အခြားတစ်ဘက်၌မူ ဒယ်နီယယ်သည် ရင်သားများပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်တင်ပိုက်ထွေးလျက် မျက်လုံးများကို ခပ်မှေးမှေးထားကာ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒယ်နီယယ်တို့စပ်ကြားတွင် နှစ်ပေခွဲမျှရှိသော တံခါးပေါက် တစ်ခုသာ ရှိနေ၏။ ကွီရီမှာ တံခါးဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သော နံရံကို ခပ်မှီမှီပြု၍ လျောင်းနေ၏။ မျက်လုံးများသည် အတန်ငယ် မှိတ်၍နေသော်လည်း အိပ်ပျော် နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ချောင်းမြောင်းနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။

မကြာမီ သော့ခလောက်ကို အပြင်မှ သော့ထည့်၍ ဖွင့်သံနှင့်အတူ အပြင်မှ လုံခြုံသည်ထက် လုံခြုံအောင် ချထားသော မင်းတုန်းကြီးကိုလည်း ချ၍ ဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။

ဒယ်နီယယ်သည် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းညိတ်၍ တစ်ချက်ပြလိုက်ပြီး နောက် မျက်လုံးများကို ခပ်မှေးမှေးထားကာ မှိန်း၍နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အမှန် သော် အလစ်ကို စောင့်၍နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

အယ်လ်ဂျီယန်တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပထမဝင်လာပြီး လျှင် ဆွတ်ပြုတ်ပုံးကို ပြန်၍ ယူရန် သွားလေရာ ကျွန်ုပ်ကမူ တံခါးဝ၌ ရှိနေသော အစောင့်ကိုသာ မသိမသာ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေ၏။ အစောင့်သည် အတွင်း ဘက်သို့ အတန်ငယ် ဝင်လာမိလျှင်မိချင်း ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ဒယ်နီယယ်ထံသို့ ရောက်သွား လေသည်။ သူသည် ဆွဲငင်ဓာတ်အပြည့်အဝ ရှိနေသည့် ရူပါရုံကို မျက်စိအောက် မှ အပြတ်မခံနိုင်ဘိသကဲ့သို့ ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ယင်းအချိန်ကလေး သည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အဖိုးထိုက်လှသော အခွင့်အရေးဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် သည် သူ၏ ခြေဆီသို့ လှမ်း၍ ဒိုင်ဗင်ထိုးကာ တစ်ခါတည်း ခုန်၍ ဖက်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားပြီးနောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်သည်လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ချိန်တည်း၌ပင် ကွီရီသည် ဆွတ်ပြုတ်ပုံးလာယူ သူအား နောက်မှနေ၍ တအား ချုပ်ကိုင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ထိုသူသည် လည်း အစောင့်ကဲ့သို့ပင် ဒယ်နီယယ်၏ တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရူပါရုံကို မိန်းမောတွေဝေကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် တွီရီ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်နှင့် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်လျက်ရှိစဉ် ဒယ်နီယယ် သည် ထိုသူလက်ထဲမှ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျနေသော သေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်လက်ကိုင်ဖြင့် ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို နောက် ဘက်မှနေ၍ တအားရိုက်ချလိုက်ရာ ထိုသူလည်း ကျွန်ုပ်လက်ထဲ၌ပင် ပျော့ခွေ တွဲသွားလေတော့၏။ ဒယ်နီယယ်ကား မိန်းမသား ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် အလွန် ချွတ်လတ်သွက်လက်လှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် တွီရီက အတင်းချုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော သူ၏ ဦးခေါင်းကိုလည်း မရှေးမနှောင်းပင် အလားတူ စီရင်လိုက်နိုင်သောကြောင့်ပေတည်း။

*

ကျွန်ုပ်မှာ မောဟိုက်လျက် ရှိလေရာ ဒယ်နီယယ်မှာ အင်္ကျီများကို လျင်မြန်စွာ ဝတ်လျက် ရှိလေ၏။ ကွီရီကမူ တုန်ရိသော အသံဖြင့် -

“ကျုပ်တို့ မြန်မြန်ပြေးကြမှာပဲဗျို့။”

ကျွန်ုပ် ။ ။ “တစ်ခုတော့ သတိထားနော်။ အခုတော့ မတတ်နိုင် တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် အသေခံမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ကပဲ သတ် ရမလား။ ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ ဘာမှ မေးမြန်းမနေနဲ့ မည်းမည်း မြင်ရင် သတ်ပေတော့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

အယ်လ်ဂျီယန်နှစ်ယောက်တို့မှာ နေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားကြ ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့၏ အိတ်များကို နောက်ထပ် သေနတ်များ ရလိုရညားရှာဖွေကြရာ အခြားတစ်ယောက်ထံမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကိုသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိရ၏။ ကျွန်ုပ် ရရှိထားသော သေနတ်မှာ ယမ်းတောင့် ၄ တောင့် ကျန်ရှိသေးရာ အတော်အတန် ခုခံနိုင်ပေဦးမည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီ ယယ်နှင့် ကွီရီတို့ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်တံခါးမှ အပေါ်သို့ တည်တည်တက်တက်သည့် လှေကားမှ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လှေကားမှာ အတော်မြင့်၍ အပေါ်ထပ်မှ မီးရောင်တစ်ခုသည် လေး ထောင့်အပေါက်တစ်ခုသည် လင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့တက်သွားသော လှေကား သည် မလွယ်ပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားမည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ် ထင်သည့် အတိုင်းလည်း မှန်လေသည်။ မလွယ်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမှ ဦးခေါင်းပြု၍ နားထောင်သော် လည်း မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးရောက်ရှိသွားသောအခါ ထိုနေရာမှာ စားဖိုဆောင် တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ သို့သော် အသုံးမပြုသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာ မြင့်ဟန်တူသော်လည်း ကျောက်မီးသွေးမီးဖိုတစ်ခု၊ မီးလင်းဖိုတစ်ခု၊ အိုးခွက် များဆေးသော ကြွေအင်တံတစ်ခုနှင့် ကြောင်အိမ်တစ်လုံးကား ရှိသေး၏။ ပြတင်း ပေါက်တစ်ခုနှင့် တံခါးတစ်ခုရှိ၏။ သို့သော် တံခါးမှာ ပိတ်ထားလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ အားလုံးရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ပိတ် ထားသော တံခါးအနီး ကပ်၍ နားထောင်ရာ အခြားဘက်မှာ အသံများကို ကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ခြေဖျားထောက်၍ လာခဲ့၏။

အချိန်မှာ ညဉ့်ဖြစ်၍ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အတန်ငယ်မြင်နိုင်သဖြင့် မနီးမဝေးတွင် အောက်အညီ ကြီးများနှင့် အုတ်ခုံကြီးများကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေသော စားဖိုဆောင် ပြတင်းပေါက်မှ ပေ ၃၀ ခန့်ကွာမည် ထင်ရ၏။

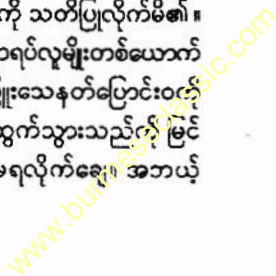
ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြန်၏။ အလွန်မှောင်နေသဖြင့် ခြေထောက်မှ မည်မျှအမြင့်တွင် ရှိနေသည်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။ သို့သော် ပြတင်းပေါက် အနေအထားနှင့် သမံတလင်းရှိသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောက်ရှိနေသော နေရာမှာ အောက်ထပ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံများမှာ အလွန်ညစ်ပတ်ပေကျံနေသဖြင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးမပြုခဲ့သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အောက်ပြတင်းပေါက်နှင့် အောက်ပြတင်းပေါက်ကို သံချိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ချိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရချေ။ ဖုန်များ သိပ်နေ၍ သံချေးများ တက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကွီရီထံမှ ဓားမြှောင်ကို တောင်းယူပြီးလျှင် ချေးနှင့်ဖုန်များကို ကော်ထုတ် ပြီးနောက် လက်မဖြင့် တအားပွတ်လျက် နှိုးလေသည်။

အချိန်ကား အိပ်မက် မက်နေသကဲ့သို့ ပြေးလွှားကုန်လွန်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ခဲ့သော လူနှစ်ယောက်မှာ အချိန်ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၍ မည်သည့်အတွက် ၎င်းတို့ ပြန်မလာသည်ကို မုချရှာဖွေကြပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောက်ရှိနေသော မီးဖိုတံခါးသည် အချိန်မရွေးပွင့်လာကောင်းလာပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်နှစ်ခု ဆက်၍ ပိတ်ထားသော ချိတ်ကို အပြင်းအထန် ခြိုးစားဖွင့်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ချိပ်ပြုတ်သွား၍ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက် အောက်ခြင်းကို အပေါ်သို့ ထိုးတင်လိုက်ရာ ကောင်းစွာ ပွင့်သွားတော့၏။ သို့သော် အောက်ပင် အသံမြည်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ် ထင်သည့်အတိုင်း အောက်ထပ်ပင်ဖြစ်၍ မြေကြီးမှ ၄-၅ ပေ ကွာ မြင့်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းပေါက်ပွင့်လျှင် ပွင့်ခြင်း ဒယ်နီယယ် အား ချိုင်းမှ မချီကာ အောက်သို့ ချလိုက်ရာ အလိုက်သင့်ပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ ပြန်ကာ တံခါးပွင့်လာမည်ကိုသာ မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ကွီရီသည်လည်း ကျွန်ုပ် နားသို့ ကပ်ကာ "လာ ... မွန်စီယာ" ဟု ခေါ်တိုး ပြောလိုက်ပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ ခုန်ချသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထိုအထဲ၌ပင် တံခါးလည်း ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီးလျှင် အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ၏ ချက်နှာပေါ်လာ ပြီးလျှင် သူ၏လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်းဝင်၍ မြင်လိုက်ရ၏။ ဒိုင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပြောင်းဝမ မီးထွက်သွားသည်ကို မြင် ထိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ၎င်းအား ပြန်၍ပစ်ရန် အချိန်မရလိုက်ချေ။ အဘယ့်

၁၂၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းရှေ့ စက္ကန့်ဝက်ခန့်ကပင် ကျွန်ုပ်လည်း မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေပြီ။ အောက်သို့ရောက်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့ အားလွန်၍ လဲသွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းရင်းကိုဆွဲရင်း “ဒီဘက်လမ်းကိုဂျော့ ... ဒီဘက်လမ်းကိုဂျော့” ဟူသော ဒယ်နီယယ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

*

ဒယ်နီယယ်သည် ရှေ့မှ ပြေးသွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း အသံကြားရာ နောက်သို့ မှန်းဆလိုက်ရ၏။ အမှိုက်ကလေးများကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် တိုက်မိ၍ လဲမည်ပြုသေး၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ခုန်ချခဲ့သော ပြတင်းပေါက်မှ တဒိုင်းဒိုင်း မြည်သော သေနတ်သံနှင့်အတူ ပြောင်းဝ မီးပွင့်ထွက်သွားသည်များကိုပင် မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှ ကွီရီကိုမြင်ရ၍ ၎င်းရှေ့ မနီးမဝေးတွင် ဒယ်နီယယ် ပြေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ပြေးသွားသူများမှာ မှောင်ထဲတွင် ပြေးနေရသည့်ပြင် ပစ်သူကလည်း မှောင်ထဲတွင် ပစ်နေရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကံကောင်းထောက်မ၊ သဖြင့်တစ်ကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ မထိချေ။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျည်ဆံတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ် ဒူးထောက်လဲလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကပ်၍ ရွှီခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

ဒယ်နီယယ်သည် ပထမဦးစွာ ၄ ပေခန့်မျှ မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ကျော်တက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်မှကပ်၍ လိုက်ပါသွားကြပြီး အခြားဘက်သို့ ခုန်ချကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျည်ဆံများသည် အုတ်တံတိုင်း၏ အခြားဘက် နံရံကို ထိမှန်လျက်ရှိနေသေး၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးထောင့်ကွပ်ပျစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြရာ ကွီရီကရှေ့ဆုံးမှ ကွပ်ပျစ်ကို ဖြတ်၍ ပြေးသွားသောအခါ ဒယ်နီယယ်သည် မောဟိုက်လျက်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲရင်း “ဂျော့ ... ကျွန်မ လွတ်ပြီနော်” ဟု ပြောရင်း ကွပ်ပျစ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပြေးလွှားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ၎င်းနောက်မှ ပြေး၍လိုက်ရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်ရပ်ကွက် ဟု မသိရသော်လည်း လမ်းမြွှာကလေးများရှိနေသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ ထိုနေရာမှ အတန်ငယ် လွန်မီသောအခါ လမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် လမ်းအောက်ဘက် တစ်ဖာလုံခန့်အကွာ၌ မီးရောင်များ လင်းနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သို့နှင့် ထိုနေရာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြလေရာ ဖြတ်လမ်းတစ်ခု

ဆောင့်မှ ထွက်လာသော ရဲကြပ် ၄ ယောက်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသောအခါမှ ရပ်ကြလေသည်။

ဒယ်နီယယ်သည် အမောမှ မဖြေနိုင်ဘဲ သူ၏အဖြစ်အပျက်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်းကိုပါ ရဲအရာရှိများအားပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အား ရဲဌာန တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်၌ပင် ရဲဌာနနှင့်တကွ စစ်ဘက်ဗဟိုဌာနမှ ကားကြီးကားငယ်များသည် အချက်ပေးဥဩသံများ ဆူညံ ခွာ ထွက်ပေါ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ပြောပြသော အဆောက်အဦများဆီသို့ မောင်းနှင် ထွက်သွားကြလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကပင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်ရပ်ကွက် မည်သည့် အဆောက်အဦ စသည်ဖြင့် အတိအကျ မပြော နိုင်သဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေသူများ မှန်းခြေဖြင့် သာ ရှာကြရကုန်၏။

အချိန်မှာ နံနက် ၂ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဲဌာန ၌ပင် အိပ်စက်ကြရလေရာ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဗဟိုဌာနချုပ်သို့ အစောင့်အရှောက်နှင့် ခေါ်ဆောင်သွား၏။ သို့နှင့် အရာရှိချုပ် အား ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိပ် ထပ်မံ ပြောကြားရလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်၌ပင် ပြင်သစ်စစ်တပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဗဟိုဌာနချုပ်ရုံးသို့ သူပုန်များလက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိစဉ်က ရေးခဲ့သော စာများနှင့်တကွ အထုပ်ဖြင့် ထုပ်၍ပို့လိုက်သော စစ်သား၏ခေါင်းပြတ်ကြီးပါ ရောက်ရှိလာရာ ယင်းခေါင်း ပြတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိအောက်တွင် အသတ်ခံရသော စစ်သား၏ ဦးခေါင်း ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရလေသည်။

*

အားလုံးကိစ္စများ ပြီးစီးပြီးနောက် မြို့သူမြို့သားများ မထိတ်လန့်စေရန် နှင့် တိုင်းပြည် လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်အပျက်ကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်များ၏ အမိန့်မရမချင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အားမျှ မပေါက်ကြားစေရန် ညွှန်ကြား၍ လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မှန်းပြောပြသော ရပ်ကွက်တစ်ဝိုက်ကိုလည်း လက် နှက်ကိုင်စစ်တပ်များက ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အား ချည်နှောင်ထားခဲ့သည့် အောက်ထပ် မြေ တိုက်ရှိသော အဆောက်အဦကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ သေပြီ ထင်ခဲ့ သော ဘယ်လ်ဂျီရိယန်လူမျိုးနှစ်ယောက်၏ အလောင်းကိုသော်လည်းကောင်း မတွေ့ကြရချေ။

၇ ရက်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွီရီအား အရိပ်အရောင်မျှ မမြင် တွေ့ရချေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒယ်နီယယ်ပါ သူ့အတွက် စိတ်မအေးနိုင်အောင် ရှိနေတော့

www.burmeseclassic.com

၁၂၂ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား

၏။ နောက် ၈ ရက်မြောက်သောနေ့၌ စစ်ဘက်ဗဟိုဌာနရုံးသို့ ပါဆယ်ထုတ်
တစ်ထုပ် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ အတွင်းမှ ခေါင်းပြတ်တစ်ခုထွက်
တွေ့ရ၏။ ယင်းဦးခေါင်းပြတ်သည်ကား အခြားမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး
ကွီရီ၏ ဦးခေါင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အော်ရင်မြို့စစ်ဘက်ဌာနမှ အမိန့်တစ်ခုကို
ရရှိ၏။ ယင်းအမိန့်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ပြန်၍ သွားခွင့်ပြုသော အမိန့် ဖြစ်၏။
သို့သော် ပြင်သစ်နယ်နိမိတ်မှ ကျော်လွန်၍ သွားခွင့်မပြုချေ။ အမိန့်၏ နောက်
ဆက်တွဲအဆိုမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားတပ်မှ စစ်သားအား သတ်ဖြတ်သည့် သူပုန်
များကို ဖမ်းဆီးရမိက ကျွန်ုပ်က သက်သေခံဖို့ အသင့်ရှိနေရန် ဖြစ်သည်ဟု
အကြောင်းပြထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပေးခဲ့သော ဗွီဗွီ
သည်လည်း တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သူမ၏ အိမ်ခန်းကို ခု
အဖွဲ့က ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ ၎င်းအား အစအနမျှ မတွေ့ရတော့သည့်ပြင် အခန်း
ပိုင်ရှင်ကလည်း မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်ကို သူ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ
ကြောင်းဖြင့် အစစ်ခံလေသည်။ အခန်းပိုင်ရှင်သည်လည်း အယ်လ်ဂျီရီယန် လူမျိုး
တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ အမျိုးသားရေး ကိစ္စအတွက် သိလျက်နှင့် ဖုံးကွယ်
ထားဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တန်ဂျီယာမြို့သို့ မပြန်မီ 'ဒယ်နီယယ်ဖီလွတ်' နှင့် တွေ့
ဆုံမိရာ ကျွန်ုပ်က ၎င်းအား အော်ရင်မြို့မှ ထွက်သွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်
ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အကြံပေး၏။ ဒယ်နီယယ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေး
ချက်ကို လိုက်နာလိုဟန်ဖြင့် -

"ဒီမြို့က ထွက်သွားဖို့ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မ
ဘယ်ကိုသွားရမလဲ ဂျော့ရယ်။ ကျွန်မမှာ ဘယ်မှမရှိဘဲအားထားစရာလည်း မရှိဘူး။"

"ဒါဖြင့် တန်ဂျီယာကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ ဟိုကျရင်တော့ အလုပ်အကိုင်
အကြံအစည်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တာဝန်ထားပါဗျာ။ ခင်ဗျားကို
ကျုပ်ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဟိုရောက်လို့ အချိန်တွင် အများ
ကြီးရတဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်ပြောစရာရှိတာတွေ အားလုံး ပြောပြမယ်။ လိုက်
ခဲ့ပါလား ဟင်"

"အကောင်းတော့ အကောင်းသားပဲ"

"အကောင်းသားပဲ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်
အတွက်ရော ခင်ဗျားရဲ့ ပျော်မှုအတွက်ရော ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ရော
ကောင်းဖို့ အကြံပေးနေတာပဲ။ ဘယ့်နယ်လဲ လိုက်မယ် မဟုတ်လား"

ဒယ်နီယယ်သည် နှုတ်ဖြင့် ပြန်မပြောသော်လည်း ဦးခေါင်းကို မသိ
သော ညိတ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် ၎င်း၏ လက်
အလေး ယုယစွာ ကိုင်ဆွဲလိုက်မိ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အော်ရင်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၍
ဘန်ဂျီယာမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည်
ဒယ်နီယယ်အား လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖူးစာရှင်ဖြစ်သူ ဒယ်နီယယ်ကို တွေ့ဆုံရကား ကျွန်ုပ်၏
ဘဝခရီးတစ်လျှောက်တွင် အထူးဆန်းဆုံး ကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်နေတော့
၏။ သူနှင့် ဖူးစာမဆုံမီ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရူပါရုံကို စွဲမက်ကာ
၎င်းနောက်သို့ လိုက်မှားမိ၍ ၎င်း၏ မာယာဖြင့်ပင် အသက်နှင့် နီးကပ်လှသော
ဆောင်ချောက်အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မမာဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည် ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ၎င်း၏မာယာဖြင့် ထို
ဆောင်ချောက်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြန်၏။

မိန်းမတို့မာယာသည် လွန်းစွာ ဆန်းကြယ်ပြီးလျှင် အတိုင်းအဆ မရှိ
နက်နဲသိမ်မွေ့လျက် မကောင်းသည့်နည်းဖြင့် အသုံးပြုလျှင် မကောင်းကျိုးကို
ဆေးနိုင်သည်နှင့်အမျှ ကောင်းသည့်နေရာ၌ အသုံးပြုလျှင်လည်း ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာကို ပေးနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏
အသက်သခင်မှာ ဒယ်နီယယ်ပင် ဖြစ်၍ ဒယ်နီယယ်၏ အသက်သခင်မှာလည်း
၎င်း၏မာယာပင် ဖြစ်တော့၏။

မိန်းမတို့မာယာသည် ကောင်းသောနေရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသော နေရာ၌
ဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးကိုပင် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် သဘော
ဆက်မိပါကြောင်း။

ပုံ-ဂျောလာကရက်

ဆွ.အနားပင်းသက်သေ

အိန္ဒိယပြည် လွတ်လပ်ရေးမရမီ ဗြိတိသျှတို့၏ လက်အောက်ခံ အိန္ဒိယ မဟာရာဇာများ ကြီးစိုးစဉ် 'ဘင်္ဂလား' နယ်မှာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ တော်ပင် များပြားခဲ့သော နယ်တစ်နယ်ဖြစ်လေသည်။ ဘင်္ဂလီလူမျိုးများမှာ အခြားကုလား လူမျိုးများနှင့် စာလျှင် အတော်အတန် စိတ်ဆတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို မြန်မာများကဲ့သို့ပင် မဟုတ်မခံ လုပ်တတ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ဘင်္ဂလီလူမျိုး အမျိုးသမီးများမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တကွ လောကကြီးတွင် ကျင်လည်ကျက်စားရသည့်အချိန်က နည်းပါးသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ယောက်ျားများကလည်း ချုပ်ချယ်လွန်းသဖြင့်တစ်ကြောင်း 'ကာမ' နှင့် ပတ်သက်သည့်နေရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ဂမူးရှူးတိုး ပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ ကာမဆန္ဒ၏ သဘောတရားမှာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လွန်းလျှင် ပို၍ အရှိန်တတ်တတ် သော သဘာဝရှိလေသည်။

မြို့ကြီးများနှင့် မနီးမဝေး တောရွာကလေးများမှာ ပတ်ဝန်းကျင် နှိုင်းလယ်များတွင် ရွှေရောင်တောက်သော စပါးများသည် ပြုတ်သိပ်စွာ သီးလျက် လည်းကောင်း၊ ရွာပြင်ရှိ ရေတွင်းများတွင် ဘင်္ဂလီ အမျိုးသမီးများသည် တေး သီချင်းများကို သီဆိုလျက်လည်းကောင်း၊ သက်ကြီးဝါကြီးများသည် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းများတွင် ဓမ္မတရားစာများကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လှလှလည်းကောင်း၊

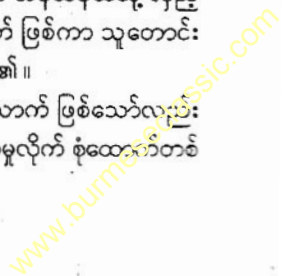
အချမ်းသော သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများအောက်တွင် ကလေးသူငယ်များသည် ဆူညံ
ကစားလျက်လည်းကောင်း၊ အေးချမ်းသာယာသည့် ပြင်ပအသွင်အပြင်ကို
သင်လျက်ရှိသော်လည်း အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာများ
သည် ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာများ၌ တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ
တတ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရများသည် ဘင်္ဂလားပြည်နယ်တွင် အင်္ဂလန်၌ ဖွဲ့စည်း
ထားရှိသော ပုလိပ်အဖွဲ့အတိုင်းထားရှိရန် စီစဉ်လေရာ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ
အူတာ စီအီး 'ဂိုးလ(စ)ဘာရီ' အား ရာဇဝတ်ဝန်အဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရန် ခန့်ထား
လွှတ်လိုက်လေသည်။

'ဂိုးလ(စ)ဘာရီ'၏ ပထမဦးစွာ အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်မှာ ရဲသား
များ ခန့်ထားရမည်ဖြစ်၍ ရဲသားများကိုလည်း အခြားတိုင်းရင်းသား ကုလား
သူမျိုးများ မဖြစ်စေဘဲ အင်္ဂလိပ်ကုလားမျိုးပင် ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ပြင် ရဲသားများ
အဖွဲ့မှ သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စရိုသူများကို ရွေးပြီးလျှင် အမှုများ
ဆောင်ရွက်ရာ အောင်စုံစမ်းရေးအတွက် 'စုံထောက်' အရာရှိများ ခန့်ထားရန်လည်း လိုအပ်
လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သာမန်ရဲသားများမှာ ဖမ်းရာဆီးရာ၌သာ
အသုံးဝင်၍ အမှုတစ်ခုကိုပေါ်အောင် စုံစမ်းရန် စွမ်းရည်သတ္တိမရှိကြချေ။ ဂိုးလ(စ)
ဘာရီသည် တိုင်းရင်းသားတို့၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် အရည်အချင်းများကို
အေးလျက်ရှိရာ အများအားဖြင့် ဘင်္ဂလီလူမျိုးများမှာ ရိုးရာကို ယုံကြည်လျက်
လျစ်လျူရှုနိုင်ရည်ရှိသူများ နည်းပါးလှသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့နှင့် ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် ရဲသားများအား 'ရဲသင်တန်း' ပေးရလေရာ
သူတို့အထဲ၌ အတော်ပင် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။
သူ၏အမည်မှာ 'ကာလီဒပ်(စ)' ဖြစ်လေသည်။ ကာလီဒပ်(စ)မှာ ကိုယ်လုံး
ညိုဖန် အရပ်အမောင်းသင့်လျော်ရုံမျှသာရှိ၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူတစ်
ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးလျှင် တစ်ခါ
တစ်ရံ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကာ ဖြစ်သလိုနေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဈေးများ
အတွင်းတွင် ခွေးလေ ခွေးလွင့် များကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ လှည့်လည်နေတတ်၏။
သူ၏အမည်မှာ အဖွဲ့များတွင်လည်းကောင်း၊ မျက်လှည့်အဖွဲ့များနှင့်လည်း
ကောင်း၊ အကအခုန်သမားများနှင့်လည်းကောင်း၊ အရပ်ရပ် အနယ်နယ်သို့ လှည့်
လည်နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကာ သူတောင်း
အတတ်ယောက်ကဲ့သို့ လမ်းဘေးတွင် လဲနေတတ်သေး၏။

ဤမျှလောက် ပေပေတေတေ နိုင်လှသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း
အင်အားအခိုင်အာဆင်စွမ်းအား 'ကာလီဒပ်(စ)'သည် ဂိုးလ(စ)ဘာရီ၏ အမှုလိုက် စုံထောက်တစ်

၁၂၆ ဂ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ယောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဘင်္ဂလားနယ်တွင် အမှုပေါင်းများစွာကို ဖမ်းဆီးရန် အောင် ကူညီခဲ့လေသည်။

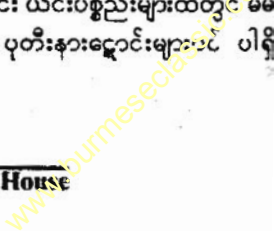
ကာလီဒပ်စမှာ ဘင်္ဂလီကုလား ကပွဲအဖွဲ့ဝင်များတွင် လိုက်ပါကာ အမျိုးမျိုးဇာတ်ကောင် အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ကပြခဲ့ဖူးသောကြောင့် ရုပ်ဖျက်ခြင်း အတတ်၌လည်း ကောင်းစွာ နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရာဇဝတ် ဝန်ကြီး ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် ကာလီဒပ်(စ)အား ရွေးချယ်ပြီးလျှင် စုံထောက် အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏ ဘဝတစ်လျောက် တွေ့ကြုံပေါင်းသင်းခဲ့ရသူများမှာလည်း သူခိုး၊ ဓားပြများ လူသတ်သမားများဖြစ်သဖြင့် ကာလီဒပ်(စ)သည် လူမျိုးများ လောကကို အောက်ခြေမစ၍ နားလည်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် အခြား အိန္ဒိယတိုင်းရင်းဘာသာစကားများကို ကောင်းစွာ နားလည်သည့်ပြင် ဇာတ်နိမ့် ဇာတ်မြင့်မှ စ၍ အထက်အောက်မကျန် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ဖူးသောကြောင့် ယင်းတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံများကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်ပြီး ဖြစ်၏။

ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲတွင် မည်မျှလောက် ကောင်းသနည်းဆိုမှ အမှုတစ်ခု ၌ ကာလီဒပ်(စ)သည် ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်အနေနှင့် ရုပ်ဖျက်ပါဝင်စုံစမ်း လျက် အမှုပြီးသောအခါ ထိုဇာတ်ကောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်မှ တစ်ခါတည်း ပျောက် သွားပြီးလျှင် အခြားအမှုတစ်ခုတွင် အခြားဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် အနေဖြင့် ပေါ်လာပြန်ပြီးနောက် ထိုအမှုပြီးသောအခါ ထိုဇာတ်ကောင်သည်လည်း ပထမ အမှုမှာကဲ့သို့ပင် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ် သွားပြန်လေသည်။

ယခု ရေးသားအံ့သော အမှုမှာ ရွာတစ်ရွာတွင် ဖြစ်ပွားသော လူသတ် မှုတစ်ခုဖြစ်၍ သေသူမှာ အချက်ပေါင်းများစွာ ဓားဒဏ်ရာများ ရရှိပြီးလျှင် ဦး ခေါင်း၌လည်း တုံးသော လက်နက်ဖြင့် ရိုက်နှက်ထားဟန်တူသော ဒဏ်ရာများ ရှိ၍ တစ်ခေါင်းလုံးကြွေမွနေ၏။

ထိုရွာ၌ လူစုနှစ်စု ကွဲလျက်ရှိရာ တစ်စုမှာ စားနိုင်သောက်နိုင်နှင့် အတော်အတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူများဖြစ်၍ အခြားတစ်စုမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ မဲ့ လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားမျိုးများ ပါဝင်သည့်အစု ဖြစ်လေသည်။ ယခု သေသူမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသော အပိုင်းမှ ဖြစ်၍ ၎င်း၏မိန်းမကလည်း လူဆိုးများသည် လူကိုသတ်သွားရုံမျှမက မိမိတို့ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် အပိုး တန် ပစ္စည်းများကိုလည်း ယူဆောင်သွားကြောင်း ယင်းပစ္စည်းများထဲတွင် မိမိ ဝတ်ဆင်သော အပိုးတန်လက်ဝတ်လက်စား ပုတီးနားငှောင်းများပင် ပါရှိ ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုလျက်ရှိ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးဂိုးလ(စ)ဘာရီကိုယ်တိုင် ထိုရွာသို့ လာရောက်စစ်ဆေး သို့သော် အမှုပေါ်ပေါက်လောက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာ သဲလွန်စ မရချေ။ ရွာသားများသည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးနှင့်တကွ ရဲအဖွဲ့အား ကြောက်ရွံ့၍သော်လည်းကောင်း၊ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ရှိ၍သော်လည်းကောင်း နှုတ်ပိတ်၍နေကြလေသည်။ နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် ရွာမှ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် သူ၏ တပည့်ကျော် ကာလီ (စ)အား အခေါ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ကာလီဒပ်(စ)သည် ချက်ချင်းပင် သို့ ရောက်ရှိလာရာ ဝန်ကြီးက -

“ဟေ့ ... ကာလီဒပ်(စ)၊ ငါတော့ ရွာကို ရောက်ခဲ့ပြီကွယ်။ ရွာမှာ ဘုရားနတ်စု ကွဲနေတယ်။ တစ်စုက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့အပိုင်း၊ ကျန်တဲ့တစ်စုကတော့ ဆင်းရဲတဲ့အပိုင်းပေါ့ကွယ်။ ဆင်းရဲတဲ့အပိုင်းဆိုတာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း လူများ ဘယ်ကွယ်။ ချမ်းသာတဲ့အပိုင်းက လူနည်းစုပေါ့။ အခု သေတဲ့လူက ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘေးနည်းနည်းပါးပါးရှိပြီး ချမ်းသာတဲ့ လူနည်းစုထဲကပေါ့။ သူ့မိန်းမမှာ ဘက်ဝတ်လက်စားကလေးတောင် အတော်အတန်ရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒီဒီလူစုနှစ်စုဟာ တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် ရန်သူပဲကွယ်။ ဒီတော့ သေတဲ့လူက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူနည်းစုဘက်ကဆိုတော့ သဘာဝအတိုင်းစဉ်းစားမယ်ဆိုရင် လူ များစု ပါဝင်တဲ့ လူဆင်းရဲတွေဘက်က သတ်တာ ဖြစ်ရမယ်။ နို့ပေမယ့် လူသတ် မှုဆိုတာက ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူးကွယ်။ ဒီလောက် တွေးထင်ချက်နဲ့ ကိစ္စမပြီးသေး ဘူး။ ငါ လိုချင်တာက အမှုမှန်ကို လိုချင်တယ်ကွယ်”

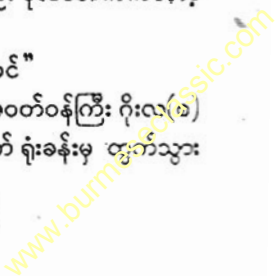
ကာလီဒပ်(စ)သည် အတန်ကြာမျှ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေပြီး နောက် -

“မှန်ပါတယ် သခင်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွာကို သွားရပါ မိန့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထောက်လှမ်းစုံ စမ်းနိုင်အောင် ပုလိပ်ကိုလည်း ဆက်ပြီး မလွတ်ပါနဲ့။”

“အေး ... မင်း သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ရွာမှာ အစောင့်ခိုင်း ထားတဲ့ ပုလိပ်သားကိုလည်း ငါပြန်ခေါ်လိုက်မယ်။ သူ မပြန်ခင် ဒီလူသတ်မှု အတွက် ဆက်လက်ပြီး မစုံစမ်းတော့ဘူး။ အမှုကို ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရွာသားတွေသိအောင် ပြောခဲ့စေမယ်။ ရွာသားတွေကလည်း ပုလိပ်ဘက်ကတော့ စုံစမ်းလို့ မရတော့ဘူးလို့ ထင်မှာပေါ့ကွယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အင်မတန် နေရာကျပါ သခင်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကာလီဒပ်(စ)သည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဂိုးလ(စ) ဘာရီအား ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးခဲ့ပြီးနောက် ရုံးခန်းမှ တွက်သွား

လေသည်။ ရက်သတ္တ (၃) ပတ်ခန့် ပုလိပ်ဘက်မှ အရာရာတွင် နေသားတစ်
ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပြီးနောက် တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ကာလီဒပ်(စ)သည် အလှူ
ခွင့်မှ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသော ရွာသို့ 'ဖက်ီး' ခေါ် ကုလား
ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာ၏။ ကုလားဘုန်းကြီးသည် ရွာသားအချို့အ
ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းချီးဩဘာပေး၍ ၎င်းတို့ထံမှလည်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်
များနှင့် အလှူခံပစ္စည်းအချို့ကို ရရှိ၏။ ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူ
သည် ပန်းပဲဆရာတစ်ဦး၏ ဝင်းအတွင်း၌ရှိသော ဖက်ရွက်များ မိုးထားသည့်
တဲကလေးတွင် တည်းခိုခွင့်ရသဖြင့် တည်းခို နေထိုင်လေသည်။ ထိုပန်းပဲဆရာ
သေသူနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်စပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ တစ်ည၌သည့် ဘုရားတရား ကြည့်
ညိုလှသော ဘုန်းကြီးနှင့် အိမ်ရှင်ပန်းပဲဆရာတို့မှာ စကားလက်ဆုံကျလျက်
ရှိကြရာမှ အိမ်ရှင်က မကြာမီ မိမိအိမ်တွင် အိမ်သားတစ်ယောက် အသစ်တို့
လာမည့်အကြောင်း၊ ထိုသူမှာ သာမန်လူရိုးရိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ လူစဉ်
သော လူပုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ နားလည်းပင်း၊ ဆွံ့အ၍ စကားလည်း
မပြောနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်က သူသည် အသတ်ခံရသူ၏ အိမ်
တွင် နေခဲ့ဖူးသော အိမ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ပန်းပဲဆရာက ဆက်လက်၍ -

“ဒီလူပုလေးဟာ အသုံးတော့ မကျပါဘူး အရှင်ဘုရား။ နို့ပေမထီ
အိမ်ရှင်က ကျားသစ်တို့ ကျားတို့ကို အိမ်မှာ ယဉ်အောင် မွေးထားသလို မွေးထား
တာပါပဲ”

ဘုန်း ။ ။ “ဘယ်လိုမွေးထားပုံလဲ ပြောစမ်းပါဦး။ လူနဲ့လူချင်း ဘာ
ကြောင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကို ယဉ်အောင်မွေးသလိုမွေးတယ်လို့ ပြောရတာတုန်း
ရှင် ။ ။ “အရှင်ဘုရား ဒီလူကလေးက လူလို့ ပြောရပေမယ့် လူ
စဉ်မမိတဲ့ လူပုကလေးဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ နားပင်းနေပြီး နားလည်း မကြား
ပါဘူး။ ဆွံ့အနေလို့ စကားလည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့ ညထဲ
တောင် ဒီလူပုကလေးဟာ အိမ်မှာ ရှိပါတယ်”

ဖက်ီးသည် ဆုမွန်များတောင်းကာ ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ရင်
လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ ထားလိုက်၏။

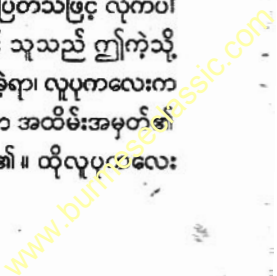
“သနားစရာပဲ ကျွန်ုပ် သူ့အပေါ်မှာ ကရုဏာ အများကြီး ရှိပါတယ်။
အမှန်ကို ရောက်ဖို့ရာ လူတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန် ရှည်တဲ့ လမ်းမကြီးကို
လျှောက်ရပါတယ်။ ပညာရှိများဟာ လူမိုက်ရဲ့စကားကို ကြားနာဖို့ မလိုပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့၌ ဖကီးသည် လူစဉ်မမီသော လူပုကလေးနှင့် တွေ့ရသော လူပုကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ ဖကီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အရောင်များကာကံပသွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဖကီးသည် လူပုကလေးအား မှတ်မိသကဲ့သို့ လူပုကလေးကလည်း ဖကီးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည့် ကာလီဒပ်(စ) ခုတ်မိလေသည်။

လူပုကလေးသည် ခြေထောက်များကို မြင်းကဲ့သို့ ခုန်ပေါက် ကန်ထွက်၍လည်းကောင်း၊ လက်များကို မြောက်ကာလေထဲတွင် ဝှေ့ရမ်းလျက်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ရင်း ထိုမှ ဤမှ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တိရစ္ဆာန်များ အော်မြည်သကဲ့သို့ အော်မြည်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် အသံများကား ပေါ်၍မလာဘဲ သူ၏ လည်ချောင်းထဲ၌သာ ပျောက်ကွယ်၍သွားလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်များကို ပန်းပဲဆရာက အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ဖကီးအား “ဒီလူပုကလေးက အရှင်ကိုတွေ့ရလို့ အင်မတန် ဝမ်းသာတယ် ထင်ပါတယ် အရှင်”

လူပုကလေးသည် မြေတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ စူးရှတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကာလီဒပ်(စ)၏ အပြုအမူများကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ဖြည့်၍လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သွားကို ဖြည်း၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထက်များကို ဆန့်ချည် ကွေးချည်လုပ်ကာ ပါးစပ်မှ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လျက်လည်းကောင်း ရှိနေလေသည်။ ကာလီ ဒပ်(စ)သည်ကား လူပုကလေး၏ လေထဲတွင် ခြေလက်များဖြင့် လှုပ်ရှားပြသသော လက္ခဏာများကို ကောင်းစွာ သိရှိပြီးဖြစ်၏။ ယင်းတို့မှာ ဆွဲအနားပင်းသူတို့၏ အထိမ်းအမှတ်များပင်ဖြစ်၍ လူများသည် ဝေါဟာရများနှင့် ရှည်လျားသော စာပိုဒ်ဝါကျများကို လက်ရေးတိုဟု သိသော ‘သင်္ကေတနည်း’ အားဖြင့် မှတ်ရသကဲ့သို့ ယင်းအထိမ်းအမှတ်များသည်လည်း ဆွဲအနားပင်းသူတို့၏ သင်္ကေတ အမှတ်အသားပင် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းများကို ကာလီဒပ်(စ)သည် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ပိုးသီ(စ)ဘာရီအား ယခင်က အသိမပေးခဲ့ဖူးချေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက ကာလီဒပ်(စ)သည် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ လှည့်လည်တောင်းရမ်းနေထိုင်ကြသော အတီးအမှုတ် အဆိုအက အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားရာ ထိုအထဲတွင် လေလွင့်ငတ်ပြတ်သဖြင့် လိုက်ပါခဲ့သူ လူပုကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်၏။ သို့နှင့် သူသည် ဤကဲ့သို့ လိုက်ပါရင်း လူပုကလေးနှင့် အတော်ပင် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့ရာ၊ လူပုကလေးက အဖွဲ့များ နားလည်အောင် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြောသော အထိမ်းအမှတ်၏ အဓိပ္ပာယ်များကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့၏။ ထိုလူပုကလေး

၁၃၀ င ၁၃၀ နှစ်ရွှေမျှား

သည်ကား အခြားမဟုတ်။ ယခု တွေ့ရသော လူပုဂ္ဂလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှတ်မိကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကာလီဒပ်(စ)က လူသတ်မှုအကြောင်းကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် လူပုဂ္ဂလေးအား မေးမြန်းရာ လူပုဂ္ဂလေးကလည်း ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။ သူ၏ ပြောပြချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ပြောဆိုကြသော ခြေဟန်လက်ဟန်များမှာ ဆွံ့အနားပင်းသူနှင့် စကားမပြောနိုင်သူတို့၏ သင်္ကေတ အမှတ်အသားများပင် ဖြစ်လေသည်။

၁။ လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထားပြီးလျှင် လက်ယာဘက် လက်ဝါးစောင်းဖြင့် လှီးပြခြင်း၊ တစ်ချိန်တည်း ပါးစပ်ကို အတန်ငယ် ရွံ့ကာ မျက်လုံးများကို သနားဖွယ် အမူအရာပေါ်အောင် ကျဉ်းပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်သည်၊ သနားစရာကောင်းသည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၂။ ထိုလက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးကိုပင် လက်ယာဘက် လက်ညှိုးဖြင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ထိုးပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လူကို ဓားနှင့် ထိုးသည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၃။ လက်ဝဲဘက် လက်ဖဝါးကို ကြမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ ဆွေထားပြီးနောက် လက်ယာဘက် လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေစဉ် ဓားနှင့် ထိုးသည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၄။ လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ခွေ၍ပြခြင်း၊ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြခြင်း၊ နှာခေါင်း တစ်ဘက်ဖျားကို လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် ပိုင်းကွာ ငွင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြခြင်း၊ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဘက်ကို အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် နှစ်ပတ် သုံးပတ်မျှ ရစ်ပတ်ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ၎င်း၏ လက်ဝတ်လက်စားများကို ဆိုလိုသည်။)

၅။ လက်ယာဘက်လက်ညှိုးကို လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးဖြင့် ယှဉ်ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လင်မယားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။)

၆။ လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို လက်ယာဘက်လက်ညှိုးက လာ၍ ယှဉ်ကပ်ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသည်ကို အခြားတစ်ယောက်က မယားအား လာရောက်ကြံစည်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၇။ လက်ယာဘက်လက်ဖဝါးကို လက်ယာဘက်နားရွက်နှင့် ကပ်ပြီး နောက် လက်ယာဘက်သို့ အတန်ငယ် စောင်း၍ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ အိပ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

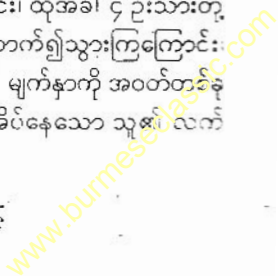
၈။ လက်ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက်လက်ကို ယှဉ်ပြီးလျှင် အပြင် ဖြစ်အောင် သို့မဟုတ် အပြားဖြစ်အောင် ပထမပြုလုပ်ပြ၏။ လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို အဝိုင်းဖြစ်အောင် ကွင်းပြီးလျှင် လက်ယာဘက် လက်ညှိုးဖြင့် ရွယ်ကာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် လှည့်၍ပြ၏။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ တံခါးကို သော့ဖွင့်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

လူပုကလေးပြသော အထက်ပါ အထိမ်းအမှတ်များမှာ လူပုကလေးက ကာလီဒပ်(စ)အား နားလည်အောင် ပြောပြသော ဆွဲအနားပင်း သူတို့၏ သင်္ကေတ အထိမ်းအမှတ်များပင် ဖြစ်လေသည်။ လူသတ်မှုအကြောင်းကို အထက်ပါ အထိမ်းအမှတ်များဖြင့် ကာလီဒပ်(စ)အား ပြောပြရာ သူ၏ ပြောပြချက်မှာ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ပြောရာ၌ လူပုကလေးသည် သူ၏ မျက်စိများကို လက်ညှိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် မကြာခဏထောက်၍ပြရာ ၎င်း၏ ဆိုလိုချက်မှာ သူကိုယ်တိုင် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရပါသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ ပြောပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသော ည၌ သူသည် ထိုအိမ်၌ ရှိ၍ သေသူ၏ မိန်းမသည် အိပ်ရာမှ ထလာသည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ အိမ်ထဲတွင် ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထားသဖြင့် ထိုမိန်းမ ထလာသည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ မိန်းမသည် အိမ်တံခါးဆီသို့ သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ လူ ၄ ယောက်ဝင်လာကြောင်း၊ ထို ၄ ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သူ၏ လင်ငယ်ရည်းစားဖြစ်၍ အခြား ၃ ယောက်မှာ ထိုသူ၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြောင်း။

လင်ငယ်၏ လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းရှိ၍ သူ၏အစ်ကို များလက်တွင် တစ်ယောက်၌ တင်းပုတ်တစ်ခုပါလာကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မိန်းမသည် ထိုသူ ၄ ယောက်တို့အား အသံမပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အထိမ်းအမှတ်ပြပြီးလျှင် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြောင်း၊ ထိုအခါ ၄ ဦးသားတို့သည် အိမ်ရှင်အိပ်နေသော နေရာဆီသို့ ခြေဖျားထောက်၍သွားကြကြောင်း၊ ၎င်းတို့အနက် တစ်ယောက်သည် အိပ်နေသူ အိမ်ရှင်၏ မျက်နှာကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးလိုက်ပြီးနောက် ဒုတိယ လူတစ်ယောက်က အိပ်နေသော သူ၏ပလက်

၁၃၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မောင်းများကို ချုပ်ကိုင်ထားသော အခြားလက်နက်ကိုင် နှစ်ယောက်တို့က အိမ်ရှင်အား ထိုးခုတ်ကြကြောင်း။

ထို့နောက် သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည့်အတိုင်း အသံမကြားအောင် ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထွက်သွားရာ အိမ်ရှင်မက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုအခါ မိန်းမသည် အိမ်ထဲတစ်နေရာတွင် သိမ်းဆည်းထားသော သူ၏ လက်ဝတ်လက်စားများကို ယူပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်မှ ကြမ်းတစ်ချောင်းကို ခွာ၍ မြေကြီးကိုတူးပြီးလျှင် တွင်းထဲတွင် ထိုလက်ဝတ် လက်စားများကို ဝှက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြ၏။

အထက်ပါအကြောင်းများကို လူပုကလေးထံမှ သိရှိရပြီးနောက် ကာလီဒပ်(စ)သည် လျှို့ဝှက်စွာ ချိန်းဆိုထားသော နေရာတစ်နေရာ၌ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဂိုးလ်(စ)ဘာရီနှင့် တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့ပြင် လူပုကလေး ပြောပြသော အထက်ပါ ဇာတ်လမ်းသည်လည်း သေသူအား ရင်ခွဲစစ်ဆေးရာ၌ တွေ့ရသော ဆေးသက်သေခံ လက်မှတ်နှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝန် ။ ။ “ဒါထက် ရွာသားတွေက မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ ကာလီဒပ်(စ)”

ဒပ်စ် ။ ။ “ဘာဘာဂျီးလို့ ခေါ်ကြတယ် သခင်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ရွာကို ငါလာခဲ့မယ်။ အဲဒီအခါ မင်းက စကားပြန်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီပြင် မင်း ဘာများ ပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“လူပုကလေးက ပုလိပ်ဆို အင်မတန် ကြောက်တယ် သခင်။ ဒါပဲ ပြောစရာ ရှိပါတယ်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါလာတဲ့အကြောင်း ကောင်ပုကလေးကို မင်းကြိုတင်ပြီး ပြောထားလိုက်ပေါ့။ ဒီကောင်ပုကလေးကို ငါကိုယ်တိုင် အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး မှုခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ပုံကို ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြန်အဖြေခိုင်းမယ် ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ သခင်”

နောက်တစ်နေ့၌ အရပ်ဝတ်အရပ်စား ဝတ်ထားသော ရဲသားများ ရွာသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်လာကြ၏။ နေ့မွန်းတိမ်းချိန်၌ ရွာသားများ နေ့လယ်ခာစားပြီးလောက်တွင် မစ္စတာ ဂိုးလ်(စ)ဘာရီ ရောက်လာလေသည်။

ရွာသို့ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ရောက်လာသောအခါ သစ်ပင်ရိပ်များ အောက်၌ ရွာသားအချို့ စုရုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူအုပ်ထဲတွင် ဘာဘာဂျီးဟု

နာမည် ယူထားသူ ကာလီဒပ်(စ)ကို တွေ့မြင်ရ၍ ၎င်းအနီးလည်း လူပုကလေး
ကို တွေ့ရလေသည်။

လူပုကလေးမှာ သုံးပေခွဲမျှ အနိုင်နိုင် မြင့်၍ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင်
ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသော်လည်း ဦးခေါင်းမှာ လူနှင့် မလိုက်
အောင် ကြီးမား၍ ရင့်ရော်ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာရှိ၏။ လက်မောင်းကြီးများမှာ
မျောက်ဝံကဲ့သို့ ရှည်လျားသလောက် တုတ်ခိုင်လေသည်။ သာမန်လူသားနှင့်
စပ်ယှက်မွေးဖွားလာခြင်းမှ ဟုတ်ပါ၏လောဟု သံသယ ဖြစ်စရာပင်။

ဖကီးယောင်ဆောင်လျက်ရှိသော ကာလီဒပ်(စ)က ခေါ်လိုက်သည်
တွင် လူပုကလေးသည် ရှေ့တိုးထွက်ပြီးလျှင် မစ္စတာဂိုးလ(စ)ဘာရီကို မြင်သော
အခါ ရခြစုံရပ်၍ အသံပေးလိုက်၏။ ကာလီဒပ်(စ)က မေးမြန်းသည်တွင် လူပု
သည် သူ၏ကိုယ်ကို ပထမ လက်ညှိုးထိုးပြပြီးနောက် အတော်စပ်လှမ်းလှမ်းမှ
အိမ်တစ်အိမ်ကို ညွှန်ပြ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက လက်ပြလိုက်သောအခါ လူပုကလေးမှာ ငြိမ်သက်
သွားတော့၏။

ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် ရွာသားများ စုရုံးနေသည့်ဘက်သို့ လှည့်၍ “ဒီ
လူပုကလေး ပြောတာတွေ ဘယ်သူနားလည်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ရွာသားထဲက
နားလည်တဲ့လူရှိရင် ကျွန်ုပ်ကို စကားပြန်လုပ်ပြီး ပြောပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ရွာသားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
အတန်ကြာ ရှိနေပြီးနောက် ‘ဖကီး’ ဘက်သို့ အားလုံး မျက်နှာမူလိုက်ကြ၏။
ထိုအခါမှ ဖကီးသည်လည်း ဂိုးလ(စ)ဘာရီဘက်သို့ လှည့်ကာ အတန်ငယ်
ဦးညွတ်လိုက်၏။ သူ၏ မျက်နှာထားမှာ ထိုအင်္ဂလိပ်လူမျိုးအား မည်သည့်
အခါကမျှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးဟန် ရှိလေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက မိမိသည် မသင်္ကာသော သူအချို့ကို ရှာဖွေစစ်ဆေး
ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဘင်္ဂလီဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်
အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ထားသော ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်
ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လူပုကလေး ညွှန်ပြသူမှန်သမျှကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်
ငင်း၏ လူများအား အသင့်ရှိနေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဤသို့ ပြောဆိုနေသည်မှာ အချိန်မကြာလှချေ။ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက
စစ်ဆေးပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ရာ လူပုကလေးသည် သဘောကျသည့်
အတိုင်း သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ရွာသား
များမှာ နံနက်စာ စားရန်ပင် သတိမေ့လျော့လျက် ရှိကြကုန်၏။

www.burmeseclassic.com

၁၃၄ ၇ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လူပုကလေးသည် လမ်းတွင် ဖြတ်သွားသော ရွာသားတိုင်း၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ အတော်အတန် ခုံညား၍ တောင့်တင်း၍ သန်မာဟန်လက္ခဏာရှိသော လူနှစ်ယောက်သည် အခြားရွာသားများ စုရုံးနေသော နေရာနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာတွင် ရပ်လျက်ရှိရာ လူပုကလေးသည် ထိုသူနှစ်ယောက် ရပ်နေသော နေရာသို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ သူ၏ ရှည်လျားသော လက်တံကြီးမှ လက်ညှိုးဖြင့် တစ်ယောက်စီ ထိုးပြ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ အသံမှာ လည်ချောင်းတွင်းမှ မထွက်ဘဲ ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်ကာ လည်ချောင်းထဲ၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ဒယိုင်းဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားပြန်ပြီးလျှင် အခြားလူနှစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုး၍ ပြပြန်၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည်လည်း အထက်ကနည်းအတိုင်း အခြားရွာသားများနှင့် ခွဲ၍ သီးခြားရပ်နေသူများ ဖြစ်လေသည်။

ဂိုးလ(စ)ဘာရီ၏ အမိန့်အရ အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ထားသော ရဲသားများသည် လူပုကလေး ညွှန်ပြသော လူ ၄ ယောက်အား တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးလိုက်တော့၏။ ဤမျှလောက် အချိန်ကလေးအတွင်း လူသတ်မှု တရားခံများကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည့်အတွက် တစ်ရွာလုံး အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

တရားခံများအား ရဲသားများက လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်စေပြီးသော် ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် လူပုကလေး ညွှန်ပြသော အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သွားသော လူပုကလေးသည် ငြိမ်သက်၍မနေဘဲ လှုပ်ရှားလာပြန်၏။ သူသည် ရဲသားတစ်ယောက်၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် သေသူအိပ်သွားသော အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်စေ၏။ ထိုအတူ အိမ်ရှင်၏ ဇနီးဖြစ်သူအား အနီးမှ ယှဉ်၍ အိပ်စေပြန်၏။ ၎င်းတို့မှာ လူပုကလေး ပြောသည့်အတိုင်း မလုပ်လိုကြသော်လည်း ဂိုးလ(စ)ဘာရီကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လုပ်ကြ၏။ အိမ်ရှင်မိန်းမမှာ ပို၍ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေသည်။

လူပုကလေးသည် လွန်စွာ အလုပ်များလျက်ရှိတော့၏။ အိမ်ရှင်မထို လက်ညှိုးထိုးပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုး၍ပြ၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်မသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ခြေဖျားထောက်၍ သွားဟန် တံခါးမင်းတုတ်သူ ချွတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးဟန် လူဆိုး ၄ ယောက်ဝင်လာဟန် မိန်းမက နှောင်နှိုင်းပေးဟန် စသည်တို့ကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြပြီးလျှင် ပါးစပ်မှလည်း တဝှေ့

www.burmeseclassic.com

ဘဝါဝါ ပြောလျက်ရှိရာ ကာလီဒပ်(စ)က ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအား ဘာသာပြန်၍
ပြောရ၏။

ထို့နောက် လက်နက်ကိုင် လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့က သေသူအား အိပ်
ပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ ထိုးခုတ်ရိုက်နှက်ကြောင်း ပြန်ပြန်၏။ အားလုံး ပြီးစီး
သောအခါ လူပုကလေးသည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဂိုးလ(စ)ဘာရီအား ဦးညွတ်၍
အရိုအသေပေးပြီးလျှင် လွန်စွာပင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်ဟန် ရှိနေလေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် ညီအစ်ကိုလေးယောက်တို့အား လူသတ်မှုဖြင့်
တည်းကောင်း၊ သေသူ၏ ဇနီးအား လူသတ်ရာတွင် ကူညီအားပေးမှုဖြင့်လည်း
တောင်း စွဲဆိုလေသည်။

သေသူ၏ မိန်းမသည် ဤကဲ့သို့ စွဲဆိုခြင်း ခံရသောအခါ ပုလိပ်သား
ထက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်လာပြီးလျှင် လူပုကလေး၏ မျက်နှာကို ထိလှ
တတ် လက်ညှိုးထိုးလျက် -

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး သခင်။ သတ်တာက ဒီပုကောင်ကလေးပဲ။
သူ့ကို ကျွန်မ သဘောမတူဘဲနဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားက အိမ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်
အေးသလို မွေးထားတာပါ သခင်”

ထို့နောက် လူပုကလေးသည် သူ့ကိုယ်ကို သူ့ကာကွယ်ရန် ဤကဲ့သို့
မဟုတ်မဟပ်သော ဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံကာ အခြားသူများအား စွပ်စွဲလျက်
ပြောကြောင်းဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအား အိမ်ရှင်မိန်းမက လျှောက်ထားလျက်
ရှိလေသည်။

ဝန် ။ ။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲလား”

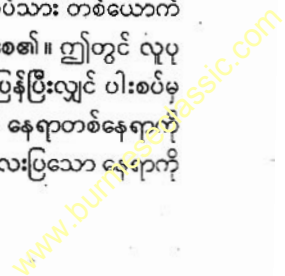
မ ။ ။ “မှန်ပါတယ် သခင်”

“သက်သေပြနိုင်ရဲ့လား”

“ပြနိုင်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပျောက်နေတာ
ဒီပုကောင်ကလေး ယူထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ
တစ်ထားသလဲဆိုတာ ဘာဘာဂျီကို ပြန်လုပ်ပြီး မေးပါ သခင်”

သို့သော် ရာဇဝန်ကြီးကား အကြောင်းချင်းရာများကိုက ပြောထား
ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် လုံတံကိုင်ထားသော ပုလိပ်သား တစ်ယောက်
အကြမ်းပြင်ကို ခွာပြီးလျှင် အချို့နေရာများကို တူးဆွစေ၏။ ဤတွင် လူပု
ကလေးသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြန်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ
အိမ်ထဲတစ်ရာ ရေရွတ်၍ ပုလိပ်ဘက်မှ လုံကို ဆွဲယူပြီးလျှင် နေရာတစ်နေရာကို
ထွေးထွေးဖြင့် စိုက်၍ပြ၏။ သို့ဖြင့် ပုလိပ်သားသည် လူပုကလေးပြသော နေရာကို

၁၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လှသွားဖြင့် ထိုးစိုက်ဖော်လေရာ မိနစ် အနည်းငယ်မျှအတွင်းတွင် ရွှေလည်ခွံများနှင့် ပုတီးများ ကျောက်စီလက်ကောက်များ ရရှိလေသည်။

အိမ်ရှင်မသည် သူ၏အမှုပေါ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကာ တက်သွားသဖြင့် ဆေးပေးဌာနမှတစ်ဆင့် အချုပ်ခန်းသို့ လိုက်ရ၏။

ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် အကယ်၍ အမှုကို ရုံးတင်၍ စစ်ဆေးလျှင် လူပုဂ္ဂလိကလေး၏ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်သာပြသော အထိမ်းအမှတ်သင်္ကေတများသည် ဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ ဝင်ပါမည်လော။ သက်သေခံချက်မှာ လူအများ ကြားလောက်အောင် နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုသော သက်သေခံချက် မဟုတ်သဖြင့် ပါးစပ်မှ အဆိုမပါဘဲ အကသက်သက်ဖြင့်သာ ဇာတ်ကွက်ဖော်သွားသည်နှင့် တူသောကြောင်း တရားသူကြီးသည် ယင်းအချက်များကို သက်သေခံအဖြစ်ဖြင့် လက်ခံပါမည်လောဟု သံသယရှိမိ၏။ သို့နှင့် သူသည် တရားခံမိန်းမကို ချုပ်ထားရာ အချုပ်ခန်းသို့ သွားပြီးလျှင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စစ်ဆေးလေသည်။

တရားခံမသည် ပထမ၌ စကားကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ကာ ငြင်းပယ်လျက်ရှိသော်လည်း လူတို့မည်သည် မကောင်းမှုတစ်ခုကို မျိုသိပ်ထားရာ၌ အလွန်လေးသော ခဲထုပ်ကြီးကို အချိန်တာရှည်စွာ ရွက်၍ထားရသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင် အလွန်လေးလံ၍ မရှူနိုင် မရှိုက်နိုင်ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံး၌ ဖြောင့်ချက်ပေးရန် သဘောတူညီလေတော့၏။

လူပုဂ္ဂလိကလေးသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့ အကြံအစည်ကို ဤမျှလောက် သိနေလေသနည်းဟု တရားခံဖြစ်သော အိမ်ရှင်မိန်းမသည် လွန်စွာပင် အံ့သြလျက်ရှိ၏။ လူပုဂ္ဂလိကလေး၏ ဝိညာဉ်ကို နတ်များ ဝင်ရောက် ပူးကပ်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြောနိုင်သည်ဟု ထင်၏။ သို့သော် အိမ်ရှင်မသည် အိမ်၏ ခြေရင်းခန်းတစ်နေရာ၌ ဂုန်နီအိတ်များ ပုံထားသည့် နောက်ဘက်၌ ရှိသော ချောင်တစ်ခုကို သတိပြုမိဟန် မတူချေ။ လူပုဂ္ဂလိကလေးသည် ထိုချောင်ထဲမှနေ၍ သူ မသင်္ကာသော မျောက်မ၏ အပြုအမူ အကြံအစည်များကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် ဤမျှလောက် သက်သေခံချက်မျှဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးဘဲရှိလေရာ "ပစ္စည်းဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ လူ့မျက်စိရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ မရှိဘဲ အထက်နဲ့အောက်မှာ ရှာရတယ်" ဟု ကာလီဒပ်(စ)၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ညီအစ်ကို ၄ ယောက်တို့၏ အိမ်ကို ရှာဖွေစေရာ အိမ်ခေါင်မိုး သက်ငယ်များကြားတွင် ထိုးထားသော သွေးများ စွန်းထင်းသည့် ဓားမြှောင်တစ်လက်နှင့် တင်းပုတ်တစ်ခုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကြမ်း

အောက်တွင် ဝှက်ထားသော အဝတ်ထုပ်တစ်ခုထဲမှ ထိုညဉ့်က ညီအစ်ကိုများ
ဝတ်သည့် သွေးများပေကျနေသော အင်္ကျီများကိုလည်းကောင်း တွေ့ရှိရ၏။

ဤကဲ့သို့ သက်သေခံစုံလင်သောအခါ ဂိုးလ(စ)ဘာရီသည် အမှုကို
နူးတော်သို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့လေသည်။

*

အမှုကို ရုံး၌ စစ်ဆေးသောအခါ ဘာဘာဂျီးကိုပင် လူပုကလေး
အတွက် စကားပြန်လုပ်ရန် ရုံးအမိန့်ဖြင့် ဆင့်ဆိုခေါ်ယူရ၏။ အခြားသက်သက်
များကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ထိုအမှုတွင် အရေးအကြီးဆုံး မျက်မြင်သက်သေ
ဖြစ်သည့် လူပုကလေးအား မစစ်ဆေးမီ သူ့အား ကျမ်းတိုက်ရန် ကုလားဘုန်း
ကြီး ဘာဘာဂျီးနှင့် တိုင်ပင်သောအခါ လူပုကလေး၏ ဇာတ်နိမ့်အမျိုးအနွယ်တွင်
ဆုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ပထမ သူ၏ လက်ချောင်းများကို နမ်းရှုပ်၏။ ထို့နောက်
ညီဆောင်းကို ငုံ့ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားနေရဘိသကဲ့သို့ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ကာ
ခါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်များ ထွက်သည်အထိ အသံထွက်စေရန် ကြိုးစားသည့်
အပြုအမူကိုပြ၏။ ဤသည်ပင် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောက ကျမ်းစူးပါစေဟူ
သော အဓိပ္ပာယ်ရရှိလေသည်။

ကျမ်းကျိန်ဆိုပြီးသောအခါ လူပုကလေး၏ လှုပ်ရှားတူသော လက်
အောင်းကြီးများသည် လှုပ်ရှားလာ၏။ မြွေ၏ မျက်လုံးကလေးများနှင့် တူသော
မျက်လုံးကလေးများသည် အရောင်တောက်ပလာ၏။ ထို့နောက် သူသည်
ဗဟုဝတ်ဝန်ကြီးရှေ့တွင် ယခင်က လုပ်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဇာတ်လမ်း အစမှအဆုံး
အထိ ရုံးရှေ့တွင် လုပ်ပြလေသည်။ ပထမ၌ တရားသူကြီးနှင့်တကွ ရုံးသားများ
နှင့် အမှုနားထောင်သူများပါ လူပုကလေး၏ အပြုအမူကို ရယ်စရာတစ်ခုလို
ကြည့်ရသကဲ့သို့ မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်နေရသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဇာတ်
လမ်းဇာတ်ကွက် ပေါ်လာသောအခါ ထိုမျက်နှာများမှာ တင်းမာခက်ထန်၍လာ
တော့၏။ သနားကရုဏာစိတ်များ ပေါ်၍လာကြ၏။ ပြုလုပ်ပုံမှာ လွန်စွာပင်
သရုပ်ပါလှ၍ သူ ပြောလိုသည့်အချက်အလက်များကို ကောင်းစွာ သဘော
ဆက်နားလည်ကြတော့၏။

ညီအစ်ကို ၄ ယောက်တို့က ခင်းဖြစ်ပွားသော ညဉ့်၌ မိမိတို့သည်
အခြားတစ်နေရာ၌ အတူတကွ ရှိနေကြကြောင်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်ကြ၏။ သို့သော်
သူတို့ပြသော သက်သေများအား ရုံးတော်က မေးခွန်းများ ထုတ်သောအခါ
ထူးတို့ သက်သေခံချက်များမှာ ရေဖြစ်၍သွားတော့၏။ သူတို့ ထွက်ဆိုပုံအား
မထားမပြောတတ်သော လူပုကလေး၏ ခြေဟန်လက်ဟန် ပြသလောက်မျှ
နူးတော်က တန်ဖိုးမထားချေ။

www.burmeseclassic.com

၁၃၈ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သို့ဖြစ်၍ အမှုမှာ အထက်စက်ရှင်ရုံးသို့ တင်ပို့နိုင်လောက်အောင် အချက်အလက်များရှိသည်ဟု ယူဆကာ အမှုကို စက်ရှင်ရုံးသို့ လွှဲပြောင်းတင်ပို့လေသည်။ စက်ရှင်ရုံးသို့ လွှဲပြောင်းတင်ပို့လေသည်။ စက်ရှင်ရုံးတွင် စစ်ဆေးသောအခါ- ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ကို တွေ့ရ၍ ပိုက်ဆံကြေးငွေ အတော်အတန် ပြည့်စုံပြီးလျှင် လူရည်သန်သော ညီအစ်ကို ၄ ယောက်တို့အား ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဆိုကာ ကြိုးမိန့်ပေးလိုက်၏။ လင်ကြီးအား သတ်ရန် လင်ငယ်ကို ကူညီအားပေးသူ မျောက်မကိုလည်း ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအမှုတွင် လူမိုက်တို့သည် မိမိတို့ သွားရာလမ်းသို့ သွားကြရပြီးနောက် ကုလားဘုန်းကြီး ဘာဘာဂျီးသည် ထိုရွာမှ ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မည်သည့်အရပ်သို့ သွားသည်။ နောက် အမှုတစ်မှုတွင် မည်သည့်အသွင်အပြင်ဖြင့် ပေါ်လာဦးမည်ကို ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဝိုးလ(စ)ဘာရီမှ လွှဲစီမံမည်သူမျှ မသိချေ။

သွားထောင်ချောက်

၁၆ နှစ်ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်အား လည်မျိုဖျစ်သတ်သူ ဘုရားခံကို ရုတ်တရက်ရှာဖွေ၍ မရချေ။ လက်သည် မပေါ်သော အမှုတစ်ခု ဖြစ် အမှုပိတ်ရန်သာ ရှိတော့၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ စုံထောက်အရာရှိသည် မိန်းကလေး၏ ကိုယ် ဆီ၌ ထူးဆန်းစွာ ပွန်းပဲ့နေသည့်အရာများကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့်။

*

အင်္ဂလန်ပြည် 'လာနတ်ရှိုင်းယား' နယ် 'ဘစ်ဂါး' ခေါ် ရွာတစ်ရွာ ရှိ မိန်းမရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ သင်္ချိုင်းရာတစ်ခု အနီးတွင် သက် ၁၆ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ကျောင်းသူကလေးတစ်ဦး သေဆုံးနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ သေသူအား ရိုက်နှက်၍ လည်မျိုကို ဖျစ်သတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သေသူအမျိုးသမီးကလေးမှာ 'လင်ဒါပီးကော့' (Linda Peacock) ခေါ်သူ ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့အတိုး၏ သင်္ချိုင်းရာအနီး၌ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ လူသတ်သမားအား ခြေရာခံမိရန် အထောက်အထားများ မတွေ့ရချေ။

လူသတ်သမားသည် 'လင်ဒါပီးကော့' ၏ အလောင်းကို ထင်းရှူးပင် အောက်တွင် ပစ်ထားခဲ့၏။ မျက်မြင်သက်သေဟူ၍ မရှိ။ အကျိုး

၁၄၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဘောင်းဘီ အဝတ်အစားအစအနဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ခြေရာပျောက်လျက်ရှိလေသည်။

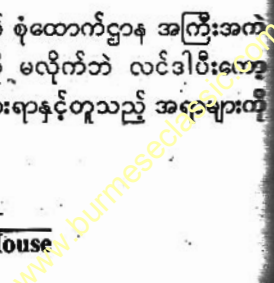
(လူသတ်သမားမှာ အသက် ၁၇ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော 'ဂေါ်ဒန်ဟေး' (Gordon Hay) ဆိုသူ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်းအား အထက်ပါ လူသတ်မှုနှင့် ဆက်စပ်၍ မရချေ။) သူသည် 'လုံနင်ဒေး' ခေါ် ကျောင်းမှ အခြားကျောင်းသားများ အလစ်တွင် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထွက်လာသည့် အချိန်မှာလည်း မိနစ် ၃၀ မျှသာကြာ၏။ 'ဂေါ်ဒန်ဟေး' နေသော ကျောင်းနှင့် 'လင်ဒါ'၏ အလောင်းတွေ့ရသောနေရာမှာ များစွာ မဝေးကွာလှချေ။

စုံထောက်များသည် အလောင်း၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မတွေ့ရဟု ဆိုသော်လည်း ထူးဆန်းသော အချင်းအရာတစ်ခုမှာ အလောင်း၏ ရင်သားပေါ်တွင် အနည်းငယ်မျှ ပွန်းပဲ့နေသည့်နေရာများကို တွေ့ရ၏။ သေချာစွာ ကြည့်ရှုသောအခါ ဤကဲ့သို့ ပွန်းပဲ့နေသော ဒဏ်ရာများမှာ 'သွားရာ' များဖြစ်ကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရတော့၏။ ဂေါ်ဒန်ဟေးနေသော ကျောင်းမှာ အလောင်းတွေ့ရသော နေရာနှင့် မိုင်ဝက်မျှသာ ဝေး၏။ ဂေါ်ဒန်ဟေးသည် ဂိနစ် ၃၀ ခန့်မျှ ကျောင်းမှ ပျောက်သွားသည်ကို မည်မျှမသိလိုက်ကြချေ။ အချိန်မှာ ၁၉၆၇ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်၊ တနင်္ဂနွေ နေ့ဖြစ်၏။

တရားခံအတွက် ပို၍ အခွင့်အရေးရသည်မှာ နောက်တစ်နေ့၌ပင် ဂေါ်ဒန်ဟေးအား 'မွန်ထရီ' မြို့ရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းအာဏာပိုင်တို့က ပြောင်းရွှေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမှာလည်း လွန်ခဲ့သော ရက် အတော်ကြာကပင် ရွှေ့ရန် စီစဉ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အလောင်းတွေ့ရှိသည့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း၌ စုံထောက်များသည် ဘစ်ဂါးရွာရှိ ကျောင်းမှ အသက် ၁၅ နှစ် အထက်ရှိကျောင်းသားများအား မေးမြန်းစုံစမ်းတော့၏။ သို့သော် မသင်္ကာဖွယ်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ အသတ်ခံရသူ လင်ဒါပီးကော့မှာ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသူ ဖြစ်၍ မည်ကဲ့သို့ အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ကို တွေးတောစဉ်းစား၍ မရကြချေ။

သို့နှင့် အမှုကို လာနတ်ရှိုင်းယားနယ် စုံထောက်ဌာန အကြီးအကဲဖြစ်သူ 'မန်စီ' သည် အခြားနည်းလမ်းများကို မလိုက်ဘဲ လင်ဒါပီးကော့ အလောင်း၏ ရင်သားပေါ်တွင် တွေ့ရသော သွားရာနှင့်တူသည့် အရာများကို အဓိက အခြေခံပြီးလျှင် စုံစမ်းလေတော့၏။

စုံထောက် ဒုလုံခြံရေးမှူး မစ္စတာမန်စီသည် ရင်သားပေါ်မှ တွေ့သော ဖွန်းပဲ့ဒဏ်ရာရသည့် နေရာတစ်ဝိုက်ကို ပလတ်စတာဖြင့် ပုံတူပြုလုပ်ယူ၏။ ထို့နောက် သိပ္ပံနည်းအရ စုံစမ်းမှုများ စလေတော့၏။

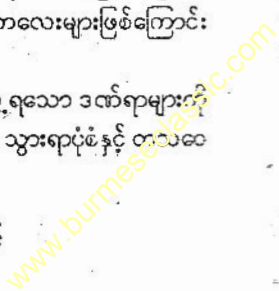
ထိုအခါ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ပါရဂူဘွဲ့ဆရာဝန်ကြီးများ၏ အကူအညီ ကို ယူကာ ကျောင်းသားများ၏ သွားများကို ပလတ်စတာဖြင့် တစ်ယောက်စီ ပုံတူယူ၏။ လက်ရှိကျောင်းသားများသာမက မွန်ထရိုမြို့ရှိ ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသော ဂေါ်ဒန်ဟေး၏ သွားပုံစံကိုပါယူလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းသားများ၏ သွားပုံစံတစ်ရာကျော်မျှ ရရှိလေသည်။ ထိုသွားပုံစံများကို သွားဘက်ဆိုင်ရာ ပါရဂူစကော့လူမျိုး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဟာဗေးက အလောင်းပေါ်မှ ရရှိသော ပလတ်စတာပုံနှင့် တစ်ခုစီ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေသည်။

အတိအကျပုံကို ရရှိခြင်း
သွားဘက်ဆိုင်ရာ ပါရဂူ ဒေါက်တာ ဟာဗေးသည် သူ စစ်ဆေးသော သွားပုံစံ တစ်ရာကျော်အနက်မှ အလောင်းပေါ်တွင် တွေ့ရသောပုံနှင့် အလွန်တူသော ပုံစံငါးခုကို ရွေးထုတ်၍ စုံထောက်များအား ပြ၏။ သို့သော် ဤမျှနှင့် လေ့လောက်သေးချေ။

လူတို့၏ သွားပေါက်သည့် အနေအထားပုံစံမှာ လက်မရာပုံစံများ တွဲပြားသကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တူညီသည် ထင်ရသော ကျောင်းသား ငါးယောက်၏ သွားပုံစံများကို စာဖန် ထပ်မံ၍ အသေးစိတ် စစ်ဆေးသောအခါ ဂေါ်ဒန်ဟေး၏ သွားရာမှာ အလောင်း၏ ရင်သားပေါ်တွင် တွေ့ရှိရသော ဒဏ်ရာ၏ ပလတ်စတာပုံစံနှင့် အတိုက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဂေါ်ဒန်ဟေး၏ သွားရာမှ လက်ဝဲလက်ယာရှိ 'ခွေးစွယ်' နှစ်ချောင်းနှင့် ဆည့်တည့် အပေါ်မေးရိုးမှ သွားနှစ်ချောင်းစလုံး၌ အပေါက်ကလေးနှစ်ခု ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းအပေါက်ကလေး နှစ်ခု ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းအပေါက်ကလေးများမှာ အစာကို ကိုက်ဖဲ့ကြိတ်ဝါး၍ဖြစ်သော အပေါက်ကလေးများ မဟုတ်ချေ။ ဤသွားနှစ်ချောင်းဖြင့် မည်သည့်အစာကို နှလည်း မဝါးနိုင်ချေ။ ယင်းအပေါက်ကလေး နှစ်ပေါက်မှာ ငယ်စဉ်က သူငယ်အရာဂါကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သဘာဝအပေါက်ကလေးများဖြစ်ကြောင်း သိပ္ပံဆေးပညာနည်းအရ သိရှိ ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် 'လင့်ဒါ' ၏ ရင်သားပေါ်တွင် တွေ့ရသော ဒဏ်ရာများကို ပလတ်စတာဖြင့် ပုံတူပြုလုပ်သော ပုံစံမှာ ဂေါ်ဒန်ဟေး၏ သွားရာပုံစံနှင့် တူသော

၁၄၂၈ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖော်စီး ထပ်တူထပ်မျှ တူနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စုံထောက်နှင့် ရဲအရာရှိများ သည် ဂေါ်ဒန်ဟေးအား ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

အမှုကို စကော့တလန်ပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော 'အက်ဒင်ဘာရာ' မြို့တော် တရားရုံးချုပ်၌ စစ်ဆေးရာ လပေါင်းများစွာ ကြာရှိလေသည်။

သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန် ပါရဂူများ၏ ထွက်ချက်မှာ "လူတို့တွင် လက်ပုံစံများတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားသကဲ့သို့ သွား ပေါက်ပုံ အနေအထားမှာလည်း ထိုနည်းအတူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားပါသည်။ လင်ဒါ၏ ရင်သားပေါ်၌ တွေ့ရှိရသောအရာ များမှာ ဂေါ်ဒန်ဟေး၏ သွားရာများ ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိပါ" ဟူ၍ ဖြစ် လေသည်။

စာရေးသူ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်။ ။ ယခု ကျွန်ုပ်ဘာသာ ပြန် ဆိုရေးသားသော အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်မှန် အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေး (True Story) မှာ 'တစ်ဘစ်' စာစောင်တွင် ဤမျှလောက်သာပါရှိ၍ ဂေါ်ဒန်ဟေးအား မည်ကဲ့သို့ အပြစ်ဒဏ်မျိုးပေးသည်ဟူ၍ကား မပါရှိချေ။ ဤအမှုအကြောင်းကို မူလစာရေး ဆရာ ရေးစပ်စဉ်က အမှုမှာ မပြီးပြတ်သေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း တရားခံသည် သေသူအား အတယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဒဏ်ရာမျိုးရစေရန် ပြုလုပ်သည်ဟူသော အချက်အလက်လည်း မပါရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ မပါရှိခြင်းမှာ သေသူအမျိုးသမီးကလေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မည်စိုးသောကြောင့် မထည့်သွင်းဘဲထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသလောဟု တွေး ထင်ယူဆဖွယ် ရှိလေသည်။

တစ်ဘစ်အယ်ဒီတာ၏ မူလမှတ်ချက် ။ ။ ဤဖြစ်ရပ်မှန် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကလေးကို ဖော်ပြခြင်းမှာ အမှုအခင်း စစ်ဆေးသူတို့သည် လက်တွေ့ရာသာ မဟုတ် ခြေပုံစံတို့အပြင် သွားပုံစံကိုလည်း သဲလွန်စအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း ကောင်းစွာ ထင်ရှားလေသည်။ အထက်ပါ ဂေါ်ဒန်ဟေး၏ ဖြစ်ရပ်မှန် အတ္ထုပ္ပတ္တိ (True Story) ကို 'စကော့တလန်ယာဒ်' မှ ကိုင်တွယ်ခဲ့၏။

ဤမျှလောက် နက်နဲသိမ်မွေ့သည့် အမှုမျိုးကို ကိုင်တွယ်ကာ တရား ခံကို ဖမ်းဆီးရမိစေရန် ဖော်ထုတ်နိုင်သည့်အတွက်လည်း ဤစကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကို တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် သိရှိကြ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားစွာ ယနေ့တိုင် ရပ်တည်လျက်ရှိလေသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော တယောတစ်လက်

ကျွန်ုပ်သည် သိုက်ဆရာကြီး 'ကင်ကရစ်ပင်' Ken Krippene ၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် စာအုပ်မှ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို တစ်ပုဒ်စီ ဘာသာပြန်ပြီးလျှင် သွေးသောက်၊ မြဝတီ၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ၆၄ ခု ဇန်နဝါရီလထုတ်တွင် ပါသည့် 'ဒေါ်လာ ၅၀၀၀၀ တန် တံဆိပ်ခေါင်း' မှာ ထိုဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ယခင်က ရေးသားခဲ့ဖူးသော 'ရတနာကျောက်စိမ်းမြှောင်' (သွေးသောက်)၊ 'မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသိုက်' (မြဝတီ)၊ 'ပုလဲနက်သင်္ချိုင်း' (ရှုမဝ) စသည်တို့မှာလည်း ကင်ကရစ်ပင်၏ ဝတ္ထုဘာသာပြန်များပင် ဖြစ်လေသည်။

သိုက်ဆရာဟု ကျွန်ုပ်က အမည်ပေးထားသော်လည်း ဆရာကြီးမှာ သူကိုယ်တိုင်သိုက်များကို ရှာဖွေတူးဖော်နေသူ မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာကြီး၏ အရပ်ရပ်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် သို့မဟုတ် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသည့် အဖိုးတန် ရတနာများ၏ အကြောင်းကို ပထမ စစ်ဖြစ်မှစ၍ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အချိန်ထိ ၎င်းတို့၏ သမိုင်းအစုံအလင်ကို လေ့လာပြီးနောက် နောက်ဆုံးမည်တို့သို့ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ညည်သူမည်ဝါ၏ လက်တွင် ရှိနိုင်လောက်သည်စသော အချက်အလက်များကိုပါ ဆေးစိတ် သုတေသနပြုပြီးလျှင် နောင်လာနောင်သားများအတွက် မှတ်တမ်းတင် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ် ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ 'အင်မလီ' (Emelie) ဟု နာမည်ပေးထားသော တယောကလေးတစ်လက်၏ သမိုင်းဇာတ်ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

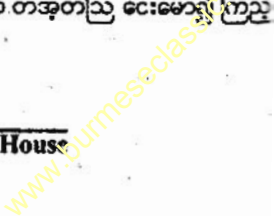
စာရေးသူ

ကျွန်ုပ် ကင်ကရစ်ပင်၊ ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် ပစ္စည်းမှာ ရွှေ ငွေရတနာ ကျောက်သံပတ္တမြားများ မဟုတ်ဘဲ သစ်စတစ်ခုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အဖိုးတန် တယောကလေးတစ်လက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ပျောက်ဆုံးသွားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ထိုတယောကလေးကို ဥရောပတိုက်တွင် နာမည်အကြီးဆုံးသော တယော ဆရာကြီးများကိုယ်တိုင် ထိုးခဲ့ဖူး၏။ ဘုရင်ဘိသိက်ပွဲများ အပါအဝင် ပွဲကြီးလမ်းကြီးများတွင် ကမ္ဘာကျော် တယောဆရာကြီးများသည် ထို 'အင်မလီ' ခေါ် တယောကလေးဖြင့် ထင်ရှားစွာ အသုံးတော်ခံခဲ့ဖူး၏။ ၎င်းအကြောင်းကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးကပင် သိခဲ့ဖူး၏။ ထိုတယောကလေး၏ မူလဘူတကို ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ၁၇ ရာစုသို့ပင် ပြန်၍သွားရပေမည်။ စတင်ခဲ့သော နေရာမှာ အီတလီနိုင်ငံ ကရီမိုနာရွာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ လုလင်ပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းကို လက်ထဲတွင် ဝှေ့ရမ်းကာ တောင်ကုန်းကလေးများပေါ်တွင် လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် လက်တွင် ကိုင်ထားသော တုတ်ကလေးဖြင့် မြေမှုန့်များကို ကော်ထုတ်လျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အနီးအနားရှိ ချုံများကို ရိုက်ခတ်လျက်လည်းကောင်း လျှောက်သွား၍နေ၏။ အချိန်မှာ နံနက်ခင်းဖြစ်၍ ထွက်ပြုစု နေရောင်ခြည်များသည် တောတောင်များပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်ရှိလေသည်။ နေ၏ အရောင်ကြောင့် များစွာ မအေးလှသေးဘဲ ရှိရာ အလွန် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော အချိန်ဖြစ်လေသည်။

လုလင်ပျိုသည် ခပ်နွေးနွေးရှိနေသည့် ရာသီဥတုကို ခံစားကာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော တောတောင် ရှုမျှော်ခင်းများကို ကြည့်ရှုရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လျက်ရှိရာမှ ကြည်လင်အေးမြ၍ သာယာလှသော အသံကလေးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နေရာ၌ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် နားစွန့်၍ ထောင်မိ၏။ အသံကြားရာဘက်သို့ နားစိုက်ကာ တအံ့တဩ ငေးမော၍ ကြည့်မိ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြက်သေသေလျက်ရှိရာမှ သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အတန်ငယ် နိမ့်သော တောင်နာမောင်းတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားမိရာ စိမ်းလန်း၍ ဆင်ခြေလျော့ဖြစ်နေသော မြက်ခင်းတစ်ခုပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အိတာလျံလူမျိုး လုလင်ပျိုသည် မိန်းမပျို၏ သီချင်းသံကို နားထောင်၍ မဝနိုင်အောင်ရှိတော့၏။ မိန်းမပျိုသည် လုလင်ငယ်ကို မမြင်သေးဘဲ သူမ၏ သဘာဝအတိုင်း သီချင်းကို ပင် ဆက်လက်သီဆိုလျက် ရှိ၏။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ သီဆိုရသည့်ပြင် အသံကလည်း သာယာ၊ အဆွဲအငင် အရစ်အကြောကလည်း စည်းချက်ဝါးချက်ကျလှသဖြင့် လုလင်ပျိုမှာ သူမ၏ သီချင်းသံ ရပ်၍သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်၍နေမိ၏။ အသံမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်း၊ သာယာကြည်လင်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း အပြည့်အဝရှိသဖြင့် နားထောင်၍ မညည်းနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် ထိုအခိုက်တွင် သီချင်းဆိုသူ မိန်းမပျိုသည် လုလင်ငယ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် သီချင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

လုလင်ပျိုသည် အရွယ်အားဖြင့် ရှက်ကြောက်တတ်သည့် သဘာဝအနေအထားများကိုပင် မေ့လျော့ကာ မိန်းမပျိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက်-

“ဆက်ဆိုပါဦး ခင်ဗျာ၊ မရပ်ပါနဲ့။”

“ဟင့်အင်း မဆိုချင်တော့ဘူး။”

“အို ... ရှက်စရာကြီး”

“တေးချင်းဆိုတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ အသံကလည်း သိပ်ကောင်းတာ”

“ဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုသည် သီချင်းကို ဆက်၍ မဆိုတော့ဘဲ မြက်ခင်းပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေရာ လုလင်ပျိုသည်လည်း အနီးတွင် ကပ်၍ထိုင်လိုက်၏။ ယခင်က အသံဖြင့်သာ ကြည်နူးမိသော်လည်း ယခုမူ အနီးတွင် ကပ်၍တွေ့မြင်ရသောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးတို့၏ အာရုံတို့သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ၍သွားတော့၏။ လုလင်ပျိုသည် လှပသော မိန်းမပျို၏ ရပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကိုလည်း ကောင်း၊ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နူးညံ့သော အတွေ့အထိတို့ကိုလည်းကောင်း ခံစားမိတော့၏။

သို့သော် သူတို့၏ ကြည်နူးမှုတို့သည်ကား နက်ရှိုင်းသလောက် တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍သွားရတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းမပျိုကလေး ‘အင်မလီ’မှာ အိတလီပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော နေဇယ်လ်မြို့ရှိ ဒိုလိုရီဆာ မယ်သီလရှင်ကျောင်းတွင် သီလရင် လုပ်၍ မကြာမီပင်

၁၄၆ □ ဓဂုန်ရွှေမျှား

ကယ်တင်ရှင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ ဇနီးဖြစ်ရမည့်သူ ဖြစ်သောကြောင့်ပေ
တည်း။ သူသည် သာမန် အရပ်သူမဟုတ်တော့ဘဲ မကြာမီ 'မစ္စတာအင်မလီ'
ဖြစ်ပေတော့မည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် ဘာသာရေးအရလည်း သစ္စာပြု၍
ကျမ်းကျိန်ဆိုထားပြီ ဖြစ်၏။

*

ဤကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံရသည့် အခါသမယကလေးကား
တိုတောင်းလှ၏။ သို့သော် အီတလီလူမျိုး လုလင်ပျိုကလေးသည် ထိုအချိန်
ကလေးကို သူ၏ဘဝတွင် မည်သည့်အခါမျှ မမေ့တော့ချေ။ နံနက်ခင်း၏ သာ
ယာလှပခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမပျိုကလေး၏ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် ကြည်
လင်အေးမြသော အသံကလေးသည်လည်းကောင်း ပေါင်းစပ်မိသောအခါ သူ၏
ဘဝတွင် မည်သည့်အခါမျှ မမေ့နိုင်သော အရာဖြစ်လာတော့၏။ အချစ်သည်
ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပေါင်းစပ်မိသောအခါ သူတို့၏ဘဝတွင် အသည်း၌ စွဲမြဲသော
အရာတစ်ခု ဖြစ်လာပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝခရီးတွင် ထိုကဲ့သို့သော အဖြစ်
အပျက် အတွေ့အကြုံကလေးများရှိရာ ယင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ သေသည်အထိ
အသည်းတွင်စွဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သာဓကများ ဖြစ်ပေသည်။

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်၍ လာခဲ့ရာ ၁၇၆၂ ခုနှစ်သို့
ရောက်သောအခါ လုလင်ပျိုသည် လူကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သူ၏
အမည်မှာ 'အင်တိုနီယို စတရာဒီဗားရီးယပ်' (Antonio Stradivari) ဖြစ်၍
သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးနောက် သားနှစ်ယောက်ပင်
ရ၍နေလေပြီ။ အလုပ်အကိုင်အားဖြင့် အလွန်တတ်မြောက်သော တယောလုပ်
သမားဖြစ်၍ သူလုပ်သော တယောများကို မကြာမီအချိန်အတွင်း ကမ္ဘာအရပ်
ရပ်သို့ အနှံ့အပြား ရောင်းချပြီးလျှင် သူ၏ နာမည်မှာလည်း အလွန်ထင်ရှား
ကျော်ကြား၍ လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် တယောကလေးတစ်လက်ကို စ၍ လုပ်ရာ ၁၂
နှစ်ကြာမျှ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရ၏။ တယောသံ ကောင်း မကောင်းမှာ
အသုံးပြုသော သစ်သားပေါ်တွင်တည်၏။ တံယောလုပ်ရန် သစ်သားကို အသား
သေအောင် နှစ်ချို့ထားရ၏။ ထိုတယောကလေးကိုမူ အခြားတယောများထက်
ထူးခြားစေရန် နှစ်များပို၍ထား၏။ သစ်သား အမျိုးအစားကိုလည်း ရွေးချယ်
ရလေရာ ထိုတယောကလေးကိုမူ အပြစ်အနာအဆာ လုံးဝကင်းမဲ့၍ သူ အကြိုက်
နှစ်သက်ဆုံး သစ်သားကို အခြား တယောများထက် ပို၍ စေ့စပ်စွာ ရွေးချယ်၏။
ဤကဲ့သို့ ရွေးချယ်ခြင်းမျှ သစ်သားအစိတ်အပိုင်းတို့သည် မည်သည့်အခါမျှ
ခုံးခြင်း၊ အက်ခြင်း၊ လိမ်ခြင်း၊ ကောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်း မဖြစ်စေရန်ဖြစ်၏။ တယော

ထုပ်ရာ၌ သစ်သား အပိုင်းအမျိုးပေါင်း (၇၀) ကျော်မျှ ပြုလုပ်ရလေရာ၊ သူသည် ထိုရာပုံစံအတိုင်း သစ်သားကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ အပိုင်းအစကလေးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အံကျအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကော်နှင့် ဆက်စပ်၏။ ပြီးစီးသောအခါ အလွန်ညင်ညာစွာ ကော်ပတ်စား၍ တယောအရောင်တင်လေသည်။ ထိုတယောကလေးကို လုပ်ရာ၌ အခြားတယောများကို လုပ်သည်ထက် ပို၍ နှစ်ခြင်းပြီးလျှင် ကော်ကပ်ဆက်စပ်သည့် နေရာများ၌လည်း သစ်သားကြောချင်းပင် တစ်ပြေးတည်း ဖြစ်အောင် ဆက်စပ်၍ဟူသောကြောင့် တယောအိမ်တစ်ခုလုံးမှာ သစ်ပြားတစ်ချပ်တည်းမှ လှီးဖြတ်ကာ ပုံသွင်း၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ ဤကဲ့သို့ သူ၏ဘဝတွင် အကောင်းဆုံး လက်ရာဖြစ်အောင် လုပ်သော ဤမျှ ဆောက် အချိန်ကြာမြင့်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

အင်တိုနီယိုသည် သူတတ်သမျှ ပညာအားလုံးကို ဤတယောကလေးတစ်လက်၏ အစိပ်အပိုင်းတစ်ခုစီ၌ ထည့်သွင်း အသုံးချ၏။ သူ၏ ပြောင်မြောက်သော လက်ရာကို ထိုတယောကလေး၏ အစိပ်အပိုင်းအားလုံးပေါ်၌ ခြံ၍ အသေးစိပ်ဖော်ပြ၏။ သစ်သားစကလေးများကို တစ်ခုစီ ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ ထွင်းထုခြင်း၊ အချောကိုင်ခြင်း၊ အရောင်တင်ခြင်းမှစ၍ သူ၏ ဉာဏ်ကို ထည့်ကောင်း၊ စိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်ကိုလည်းကောင်း စိတ်ရောကိုပါ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တယောကလေးမှာ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားသလောက် အကောင်းဆုံးနှင့် အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာဖြစ်၍လာတော့၏။ ဤအပေါ်တွင် သူထက်ပို၍ ကောင်းနိုင်စွာရာမရှိသော လူတို့၏လက်ဖြင့် ပြုလုပ်သော တုရိယာပစ္စည်းများထဲတွင် အပြစ်အနာအဆာ လုံးဝ ကင်းစင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်၍ လာတော့၏။ အသံမှာလည်း မည်မျှလောက် ကောင်းသနည်းဆိုပါမူ ကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော တုန်သံ၊ လှိုင်သံ၊ ပဲ့တင်သံတို့မှာ အသံနှင့် ပတ်သက်သည့် လောကဓာတ်ပညာအထွဋ်အထိပ်ကိုပင် ကျော်လွန်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဝေဖန်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခဲ့ရသော တယောကလေးမှာ အင်တိုနီယို၏ လက်ဖြင့် ပြုလုပ်သည်ထက် စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တယောကလေးမှာ အသက်ဝင်၍ နေဘိသကဲ့သို့ပင် ရှိတော့၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် အင်မလီ၏ ရုပ်ရှည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ သန့်ရှင်းသာယာသော အသံကလေးကိုလည်းကောင်း၊ စွဲမြဲကာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အသက်သွင်း၍ လုပ်ကိုင်သောကြောင့် ထိုတယောကလေးသည်ပင် အသက်ဝင်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ပြုလုပ်သူ အင်တိုနီယိုက ၎င်း၏တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော တယောကလေးကို 'အင်မလီ' ဟု အမည်ပေးထား၏။

၁၄၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အလုံးစုံပြီးစီးသောအခါ အင်တိုနီယိုသည် သူ၏သား ၂ ယောက်ကို ခေါ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ထိုးသော အင်မလီ၏ တယောသံကို နားထောင်စေ၏။ သူသည် တယောကိုယူ၍ လက်ဝဲဘက်မေးဖြင့် မေးမ၊ ညှပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ထိုးတံကို ကြိုးများပေါ်သို့ တင်၍ ညင်သာစွာ ဆွဲယူလေရာ အသံမှာ လူပကတိ သီဆိုနေဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟုဆို၏။ ။ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို စဉ်းစားရင် မျက်ရည်များကျ၍လာမိ၏။ အင်မလီမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ မိန်းမတစ် ယောက် အသံနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူလှသည်ဟုဆို၏။

အင်တိုနီယိုသည် တယောကလေးကို ခုံပေါ်သို့ ပြန်၍ တင်လိုက်ပြီး နောက် တယောကဲ့သို့ တူရိယာပစ္စည်းတို့မည်သည် လူများကဲ့သို့ အချိန်ကြီးရင့်၍ ဗဟုသုတများလာသောအခါမှ ပို၍တန်ဖိုးရှိလာကြောင်း၊ ပို၍ အနုပညာဂုဏ် တက်လာကြောင်း၊ လူတစ်ယောက်အား စောင့်ရှောက်ဘိသကဲ့သို့ တယော ကလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ အင်တိုနီယို ၏အဆိုမှာ ထိုတယောကလေးသည် ပျော်ရွှင်စိတ်နှင့် ထိုးသောအခါ ရယ်သံ ထွက်၍ ညစ်ညမ်းသော စိတ်ဖြင့် ထိုးသောအခါ ငိုသံပါသော အသံများ ထွက် သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သိပ္ပံခေတ် အမြင်ဖြင့်ကြည့်လျှင် တစ်နည်းအားဖြင့် ရယ်ဖွယ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တယောဆရာကြီး အင်တိုနီယိုကမူ သူငယ်စဉ်က တောင်စောင်းနံဘေးမြက်ခင်းပေါ်တွင် တွေ့ရသော မိန်းမပျို 'အင်မလီ' ကို စိတ် ကူး၍ လုပ်ကိုင်သောကြောင့် လူတစ်ယောက်သီဆိုသကဲ့သို့ အင်မလီ၏ အသံပင် ထွက်နေသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အနုပညာသည်တို့၏ စိတ်ကူးစိတ်ကန်းများ ကား အံ့ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ သူငယ်စဉ်က တွေ့ရသော မိန်းမပျို 'အင်မလီ' ၏ အကြောင်းကိုလည်း သူ့သားများအား ပြောပြ၏။

သူ၏တယောကပေါ်၌ အောက်ပါစာကြောင်းကို ရေးသားထွင်းထု ထားလေသည်။

အင်မလီ

အင်တိုနီယို စထရာ ဒီဗားရီးယပ်(စ်)

ကရိုမိုနာရွာ၊ ၁၇၃၂

အင်တိုနီယိုသည် သူ၏တယောကလေး 'အင်မလီ' ကို ထိုခေတ်က အီတလီနိုင်ငံတွင် အကျော်ကြားဆုံးသော တေးဂီတ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် 'ဂုတ်စတာဗိုမာတင်နယ်လီ' (Gustavo Martinelli) ၏လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် အင်မလီသည် ဥရောပတိုက်မြို့ကြီးများရှိ ဇာတ်ပွဲဇာတ် ရုံမှန်သမျှတွင် သူ၏ သခင်ဖြစ်သူ မာတင်နယ်လီနှင့်အတူ ပြပေါင်းများစွာ လှည့်လည်၍နေတော့၏။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် နာမည်ကျော်ကြားသော လူ

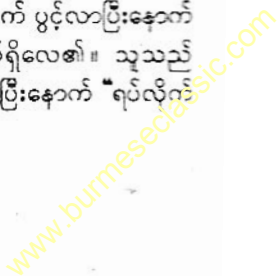
သော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းသော်လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရခြင်း ဓမ္မတာ ဖြစ်
သည့်အတိုင်း မာတင်နယ်လီသည် အလွန်ကျော်ကြားလျက်ရှိရာမှ ဆင်းရဲနွမ်းပါး
ခြုံလာကာ အင်မလီအား 'မာဇီနီ' ဆိုသူ သူဌေးတစ်ဦးသို့ နောက်ဆုံး ရောင်း
ချလိုက်ရတော့၏။ သူဌေးကြီးကလည်း တေးဂီတဘက်တွင် ဝါသနာထုံလှသော
သူ၏ သား မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ဝယ်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အင်မလီသည် သူဌေးသားအိမ်၌ အချိန်တာရှည်စွာ မနေ
ရောပေ။ မကြာမီ ဂျစ်ပဆီလူမျိုးများ ပါဝင်သည့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ထိုမြို့သို့ရောက်
လာ၍ သူဌေးကြီးအိမ်သို့ ဖောက်ထွင်းခိုးယူလေရာ၊ အင်မလီသည်လည်း ခိုးရာ
ဒါပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပါသွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အင်မလီသည် တောတောင်ထူထပ်သော အိတလီနိုင်ငံမှ
မြောက်ဘက်ဘော်လကန်တောင်တန်းများကို ဖြတ်သန်းကာ ရုရှားပြည်သို့
ဆုတ်သွားတော့၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံ လှည့်လည် ကျက်စား
ထွက်ရှိသော ဂျစ်ပဆီတို့သည် ညဉ့်အချိန်များတွင် စခန်းချသော နေရာ၌
အလယ်တွင် မီးပုံကြီးများဖိုကာ တစ်ယောက်က အင်မလီကို သာယာညှင်း
ငြောင်းစွာ ထိုးလျက် ကျန်လူများက လူရိုင်းသီချင်းများကို ဝိုင်း၍ သီဆိုကာ
ဆုန်ပျော်ရွှင်ကြကုန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်လက်တည်းသာ ရှိသော
ဆီအင်မလီ' ခေါ် တယောကလေးမှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မျှ ကမ္ဘာပေါ်မှ ပျောက်
ကွယ်သွားသည့် အဖိုးတန် ရတနာများထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၍သွား
တော့၏။ ရုရှားပြည်အလွန်အေးမြသော 'စ-တက်' ခေါ် မြက်လွင်ပြင်များမှသည်
ဥရောပတိုက် တောင်ပိုင်းရှိ စပိန်နိုင်ငံ သို့ရောက်သည်အထိ ဂျစ်ပဆီလူရိုင်းများ
နှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာ၍ နေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် တယောထိုးသီချင်းဆိုကာ လှည့်လည်ပိုက်... ကောင်းခံ
ကြသော ဂျစ်ပဆီအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် 'ဗွီအာနာ' မြို့လမ်းတစ်လမ်းတွင် လျှောက်
ကာ သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း၊ တယောတစ်လက်ဖြင့် သီချင်းဆိုကာ ရှေ့ဖြစ်
နောက်ဖြစ် ဗေဒင်များဟောခြင်း၊ ပိုက်ဆံတောင်းခံခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်
ထုတ် ရှိကြ၏။ သူတို့လက်တွင်ပါသော တယောကလေးကား အခြားမဟုတ်၊
ဆိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ အဖိုးထိုက်တန်သည် 'အင်မလီ' ပင် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းတစ်လမ်းတွင် သူတို့သည် တယောထိုး၍ သီချင်းများကို သီဆို
ထွက်ရှိစဉ် အိမ်တစ်ဆောင်ပေါ်မှ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ပွင့်လာပြီးနောက်
သူကြီးတစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ သူသည်
တယောသံကို အချိန်အတန်ကြာမျှ နားစွင့်၍ နားထောင်ပြီးနောက် "ရပ်လိုက်
ကြမ်းဟေ့၊ ခဏရပ်လိုက်ကြစမ်း။"

၁၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုအခါ ငယ်ရွယ်လှပသော ကချေသည်မကလေးတစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်လျက် -

“တဆိတ် ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာစတာ”

“ဒီတယောက် ဘယ်သူ့ဥစ္စာလဲကွ”

“ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းပါ မာစတာပဂါနီနီ”

ပဂါနီနီဆိုသူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်ရှေ့ဝရံတာသို့ ကူးလာပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား “ဒါဖြင့် အဲဒီတယောက်ကလေး ငါကြည့်ချင်တယ်ကွယ်၊ အပေါ်ထိ ချက်ချင်းယူခဲ့စမ်း”

ကချေသည်မကလေးသည် စိတ်ပျက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် -

“ကျွန်မတို့ဟာ ဂျစ်ပဆီတွေ ဖြစ်ပါတယ် အရှင်။ အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ တရားဥပဒေက”

“ဘာတရားဥပဒေလဲ ဝင်ဆိုရင်ဝင်ခဲ့။ ဒီတယောယူပြီး ချက်ချင်းလာ ခဲ့စမ်းကွယ်။ ငါက ဝင်ဆိုရင်ဝင်ခဲ့ဟေ့။ စကားများမနေနဲ့”

သို့နှင့် ကချေသည်မကလေးသည် တယောထိုးနေသူ၏ လက်မှတ် တယောကိုယူကာ တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာရာ ပဂါနီနီသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေး လိုက်ပြီးနောက် “ဝင်လေကွယ် အထဲကို တခြားလူတွေကော ငါက အားလုံးထံ ခေါ်တာကွယ်”

“သူတို့က အပြင်မှာ စောင့်နေကြပါတယ် မာစတာ။ ကျွန်မတို့ဟာ ဂျစ်ပဆီလူမျိုးတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် အရှင်သခင်တို့လို လူကြီး လူကောင်းများ အိမ်ကို ဝင်ဖို့ မတော်ပါဘူး မာစတာ”

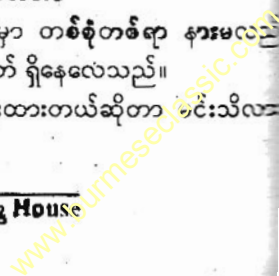
“အာ ... ဂျစ်ပဆီတွေ ဟုတ်လား၊ ကလေးက တယ်ရီးတာကိုးကွယ်၊ ပြစမ်း ... မင်းတယောကလေး”

သူသည် တယောကလေးကို ပြတင်းပေါက်သို့ယူသွားပြီးလျှင် စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် “အင်း ... လက်ရာကတော့ တကယ် ကောင်းပြီ။ စံတင်လောက်တဲ့ လက်ရာပေပဲ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လျက် ရှိလေ၏။ ပဂါနီနီက ဆက်လက်၍ -

“နေဦး၊ ငါအတွင်းတက် ကြည့်ဦးမယ်၊ ဟာ လက်မှတ်ထိုးထားတာ တွေပြီဟေ့။ ဒါကြောင့် ငါလည်း အစက ထင်သားပဲ”

ကချေသည်မကလေး၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ နားမလည် သကဲ့သို့ မျက်နှာကလေးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ရှိနေလေသည်။

“တယောအတွင်းဘက်မှာ ဘာရေးထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား ဟင်”

ကချေသည်မကလေးသည် ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက်ရှိနေပြီးနောက် -

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ မာတကာ၊ ဒီဟာတွေ ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး။ ကျွန်မ သိတာက ဒီတယောကလေးက ထွက်တဲ့အသံဟာ နတ်သမီးကလေး မိချင်းဆိုတဲ့အသံလိုပဲ”

ပဂါနီနီသည် မိန်းကလေးမြင်အောင် တယောကလေးကို ကိုင်မြှောက် လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီမယ်ကွယ့် ကလေးမရဲ့။ ဟောဒီမှာ ရေးထားတယ်။ အင်မလီ၊ အင် မီနီယို၊ စထရာဒီဗားရီးယပ်(၈)၊ ကရီမိုနာရွာ၊ ၁၇၃၂ ခုတဲ့”

ကချေသည်မကလေးသည် အံ့အားသင့်သော အမူအရာဖြင့် ပခုံးနှစ် ခုကို တွန့်လိုက်၏။ ပဂါနီနီက အလွန်ဝမ်းမြောက်အူမြူးငူျက် ရှိနေသည့် နှုတ်ဖြင့် -

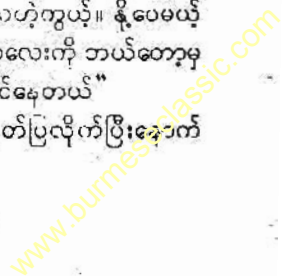
“အမယ်လေး ... အင်မလီ ... အင်မလီ ... လက်စသပ်တော့ အခု ငါ အနံ့ထဲ ရောက်နေတာကိုးကွယ့်။ တကတည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပျောက်လို့ ညီထွက်ရာနေတဲ့ ပစ္စည်း အဖိုးအတန်ဆုံး ဂီတရတနာပစ္စည်း အင်မလီ ... အင်မလီ ... အင်မလီ”

“ဘာ ... အင်မလီ ဟုတ်လား၊ ဘာပြောတာလည်း မာတကာ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး။ ကြောက်လာပြီ။ ကျွန်မတော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

ပဂါနီနီသည် တစ်စုံတစ်ရာ နားမပည့်သော ကချေသည်မကလေး အား အောက်ပါအတိုင်း ရှမ်းပြုလျှာရှု၏။

“ဒီလိုကွယ့် မိန်းကလေးရဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တယောလုပ်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံး လက်ရာအကောင်းဆုံး စထရာဒီဗားရီးယပ်(၈)ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူလုပ်တဲ့ ဟောဒီတယောကလေးကို အင်မလီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ပေးထားတာပဲ။ သူလူပျိုပေါက်ကလေးဘဝတုန်းက အဲဒီအင်မလီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးသကဲ့ကွယ့်။ တစ်နေ့တော့ အင်မတန် စိတ်ကြည်နူးစရာ အတိုင်းတဲ့နံ့ ကံခင်းမှာ သူတို့ချင်း တွေ့ကြုံပြီး ကစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့မြင် ပထမချစ် ဆိုသလို ချစ်ကြတယ်ဆိုပဲ။ ငါတော့ အမှန် မသိပါဘူး။ ဒီနောက် အဲဒီမိန်းမချောကလေးဟာ သီလရင်လုပ်သွားတယ် ဆိုပဲ။ တချို့က ပြောတယ်။ သူနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်ပဲ သေသွားသလို့ကွယ့်။ နို့ပေမယ့် အဲဒီအင်မလီဆိုတဲ့ စထရာဒီဗားရီးယပ်(၈)ကတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူး။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ဟောဒီအင်မလီ ဝင်နေတယ်”

သူသည် ကယောကို ထိုးတံဖြင့် အသာပုတ်ပြုလိုက်ပြီးနောက် အင်မလီလက်၍ -

၁၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဟောဒီတယောကလေး ပျောက်ကွယ်မသွားသမျှ သူ့
ဝိညာဉ်ဟာ ဒီအထဲမှာ ရှိနေမှာပဲ”

ကချေသည်မကလေးသည် နားလည်စပြု၍လာတော့၏။ သူ၏ မျက်
လုံးများသည် အရောင်လက်တောက်ပ၍လာ၏။

“ဪ ... လက်စသပ်တော့ တကယ်ချစ်တဲ့အချစ် အချစ်မှန်ပေကိုး
ဒါပေမယ့် အင်မလီကို ကျွန်တို့ ဂျစ်ပဆီတွေ ပိုင်နေပြီ မာစတာ။ အင်မလီဟာ
ကျွန်မတို့ သီချင်းဆိုသလိုပဲ ဆိုတယ်။ ကျွန်မတို့ စိတ်ညစ်တဲ့အခါ သူက
တယ်။ ကျွန်မတို့ ကရင် ကခြင်း၊ ကျွန်မတို့ ခုန်ရင်ခုန်ခြင်း၊ အို ... သူဟာ
ကျွန်မတို့နဲ့ အတူတူ မွေးတဲ့မွေးချင်းပေါက်ဖော်တစ်ယောက်လိုပဲ မာစတာရယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီတယောကို ငါ ထိုးမယ်နော်။ ထိုးပါရစေလားကွယ်
ပဂါနီနီသည် တယောကလေးကို သူ၏ လည်ပင်းတွင် ကပ်၍ လက်
ဘက်မေးဖြင့် အသာအာဖိထားလိုက်ပြီးနောက် ထိုးသံကို ကိုင်လိုက်လေ၏။

သူသည် အင်မလီ၏ ကြိုးများပေါ်သို့ ထိုးတံကို အသာတင်ထည့်
ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆွဲယူလျက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စ၍စမ်းလိုက်ရာ၊ တယောကလေး
မှာ အသက်ဝင်၍လာတော့၏။ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ အဆွဲအငင်
အရစ်အကြော တို့ဖြင့် ပကတိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သီဆိုနေဘိသကဲ့သို့
ရှိတော့၏။ ကချေသည်မကလေးသည် တယောသံမှ ထွက်သော သီချင်းသံ
ကိုလိုက်ကာ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ ကျလျက်ရှိတော့၏။ ပဂါနီနီက ရုတ်
တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲကွယ် ငါထိုးတဲ့ တယောသံ”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ကောင်းဆို ငါ့လက်သံထက် အင်မလီရဲ့ အသံက ပိုကောင်းတာ
ကိုးကွယ်။ တကယ့် နတ်စောင်းသံပါပဲကွယ်။ ငါတော့ မင်းကို ပြန်မပေးနိုင်
တော့ဘူး။ ဒီမှာဟေ့ ကလေးမ လိုင်ယာ ၁၀၀၀ ပေးမယ်ကွယ်”

“လိုင်ယာ ၁၀၀၀ ဟုတ်လား။ ကျွန်မ မရောင်းနိုင်ဘူး မာစတာ”

“ဒါဖြင့် ၂၀၀၀ ကွယ်၊ ၃၀၀၀ ဟေ့ ... သုံးထောင်”

“ဟင့်အင်း မရောင်းဘူး၊ မရောင်းနိုင်ဘူး မာစတာ”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်းဟေ့။ ဘယ်လောက်လဲ ... ပြောကွယ်။ ဘယ်လောက်
လိုချင်သလဲဆိုတာ။ မင်း ပြောစမ်း။ ဒီပစ္စည်းကို ငါ ရရမယ်ကွယ်။ နားလည်
လား၊ မင်းလိုချင်သလောက ပြော။ အရောင်းအဝယ် ဈေးမတည့်ဘေးသမျှ မင်း
ငါ့အခန်းထဲက ထွက်မသွားရဘူးကွယ်”

ကချေသည်မကလေးသည် ပြတင်းပေါက်သို့သွားကာ ကားလမ်းပေါ်
စောင့်နေသော သူ၏လူများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် နူးညံ့သော
လေးသံဖြင့် -

“ကျွန်မတို့ ဂျစ်ပဆီတွေဟာ ထူးဆန်းပါတယ်။ ဒီမှာ မာစတာ ကျွန်မ
တို့အဖေက ပြောပါတယ်။ ဒီတယောကလေးကို ကျွန်မတို့ ဂျစ်ပဆီတွေ ချစ်သလို
ချစ်ရင် မာစတာရဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့”

ပဂါနီနီမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်လျက် -

“ဖြစ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ တန်ဖိုးကို ပြောစမ်းပါဦး။ တန်ဖိုး
တန်ဖိုး”

ပဂါနီနီ၏ လက်များမှာ စကားပြောရင်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်၍နေ
လေသည်။

“တန်ဖိုးကတော့ ဒီလိုပါ။ ကျွန်မတို့ သီဆိုတဲ့ ရော်မန်နီ လူရိုင်းသီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို တယောထိုးရင်း ဆိုပြရင် ဒီပစ္စည်းကို မာစတာယူပါတော့တဲ့။ ဟိုမှာ
ဣည့်စမ်းပါဦး မာစတာ။ သူတို့တစ်တွေ လမ်းပေါ်က စောင့်ပြီး မာစတာရဲ့
တယောသံကို နားထောင်ချင်လို့ စောင့်နေပါတယ်”

ပဂါနီနီသည် တယောကို ကိုင်၍ ဝရံတာသို့ ထွက်လာရာ ဂျစ်ပဆီ
အလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဩဘာပေးကြလေသည်။

“မင်းတို့လိုချင်တဲ့အတိုင်း တယောထိုးပြီး ဆိုပြပါမယ်ကွယ်။ ဪ
- အင်မလီ ... အင်မလီ၊ ကိုယ်အချစ်ကလေး အင်မလီ”

ပဂါနီနီသည် မျက်ရည်များ ကျလာသဖြင့် သူ၏ လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်
ဆင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဂျစ်ပဆီများဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်ုပ်ဆိုပြမယ်။ သင်တို့ ကြိုက်တဲ့ ရော်မန်နီ သီချင်း
သာ မကဘူး။ ပဂါနီနီရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံး အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အချစ်ကို ဖော်ပြတဲ့
သီချင်းပါဆိုပြမယ်”

သို့ပြောပြီးနောက် ပဂါနီနီသည် အင်မလီ၏ ကြိုးများညှိကာ လက်ဝဲ
ဘက် လက်ချောင်းများကို အသံထွက်မည့် နေရာတွင် ဖေးချည်တစ်ခါ ဖိချည်
ဆစ်လှည့် မှေးတင်လျက် ထိုးတံကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူပွတ်သပ်လျက်ရှိလေ၏။
တယောသံမှာ ထိုးသူ၏ အချစ်စိတ် အချစ်ဓာတ်ပါဝင်၍ လာပြီဖြစ်၍ တဖြည်း
ဖြည်း အသက်ဝင်၍ လာကာ ပကတိမိန်းကလေးတစ်ယောက် သီဆိုနေဘိသကဲ့
သို့ လေထဲတွင် ကြည်လင်အေးမြစွာ ပြန့်နှံ့လျက် ရှိလေသည်။

ဂျစ်ပဆီများကား ဆူညံစွာ ဩဘာပေးလျက်ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် 'အင်မလီ' မှာ နီကိုလိုပဂါနီနီ၏ ပစ္စည်းဖြစ်၍ လာသေသည်။

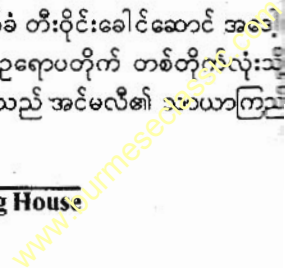
ပဂါနီနီမှာ အင်မလီကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရကား။ ဂီတပညာဘက်၌ တဖြည်းဖြည်း နာမည်ကြီး၍လာပြီးလျှင် ဘုရင်နှင့်တကွ မှူးမတ်၊ သေနာပတိများ၏ မင်းခင်းမင်းနားတိုင်းလိုလို၌ပင် အင်မလီဖြင့် အသုံးတော်ခံရတော့၏။ ဥရောပတိုက်ရှိ မြို့တော်များမှလည်း သူ၏ တယောသံကို တောင်းဆိုကြကုန်၏။ နောက်ဆုံး သူသည် ဗွီယာနာမြို့ရှိ ဘုရင့်ကပ္ပဲရံ၌ အင်မလီဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြီးသည့်အဆုံး၌ ပရိသတ်များအား ဤသို့ ပြောကြားလေသည်။

"မိတ်ဆွေတို့ ... လောကကြီးသည် ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် မမြဲသာသဘောတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤတယောဖြင့် ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်လုံးသို့ လှည့်လည်အသုံးတော်ခံခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။ အင်မလီသည် သာမည တယော မဟုတ်ဘဲ နတ်များ၏ တူရိယာသံနှင့် အသက်ဝင်၍နေသော တယောဖြစ်ကြောင်း သင်တို့ သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ လောကကြီး၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်မျှပင် ချစ်စေကာမူ နောက်ဆုံးတွင် ခွဲစွဲမမြဲသာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် အင်မလီတို့သည်လည်း ယခုည၌တွင်ပင် ခွဲကြရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ဤအလုပ်ကိုလည်း စွန့်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ် သေသော်လည်း အင်မလီသည် အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ်ကာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားတို့အား အသုံးတော်ခံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ နီကိုလိုပဂါနီနီသည် ကျွန်ုပ်၏ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အင်မလီ ခေါ်သည့် တယောကို ဤဩစတြီးယားပြည် ဘုရင့်အသုံးတော်ခံ ဂီတအဖွဲ့ကြီးကို အုပ်ချုပ်သူ 'ဟာ အဒေါ့ဟယ်လာ' (Herr Adolph Heller) အား အပြီးအပိုင် ပေးအပ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အင်မလီသည် ကျွန်ုပ် မရှိသည့်နောက်၌ပင် ကမ္ဘာပေါ်၌ လူသားတို့အား ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုတို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါစေ။ နားထောင်သူ ပရိသတ်နှင့်တကွ အင်မလီအား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နီကိုလိုပဂါနီနီသည် ဟာအဒေါ့၊ ဟယ်လာ၏ လက်သို့ အင်မလီကို ပေးအပ်လေသည်။

ထို့နောက်၌ကား ဘုရင့်အသုံးတော်ခံ တီးဝိုင်းခေါင်ဆောင် အဒေါ့ဟယ်လာနှင့် အင်မလီတို့၏ သတင်းသည် ဥရောပတိုက် တစ်တိုက်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားကာ အရပ်ရပ်မှ ဂီတဝါသနာအိုးများသည် အင်မလီ၏ သံယာဉ်ကြည့်

နူးထူးကဲလှသော အသံကလေးကို နားထောင်ရန် ဗီအာနာမြို့သို့ လာရောက်ကြ ကုန်၏။

အဒေါ့ဟယ်လာသည် ဂီတစာဆိုများနှင့် ပူးပေါင်းကာ သီချင်းကြီး များကို ရေးသား၍ အင်မလီ၏ အကူအညီဖြင့် တယောထိုး၍ အချိန်ကုန်လွန်ဆဲ ၏။ နာမည်လည်း တစ်နေ့တခြား ကြီး၍လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်များသည်ကား အဒေါ့ဟယ်လာအတွက်လည်းကောင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားများအတွက်လည်း ကောင်း အလွန်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်များပါပေတည်း။ သို့သော် မည် သည့် အရာဝတ္ထုမဆို နောက်ဆုံး ပျက်စီးခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ရမည်သာ ဖြစ်ရာ အင်မလီအတွက်လည်း တစ်နေ့တွင် ကြမ္မာငင်၍လာတော့၏။

၁၉၃၈ ခုနှစ်၌ အာဇာရှင် ဟစ်တလာသည် သြစတြီးယားနှင့် ဂျာမနီ ကို တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်လေတော့၏။ သို့နှင့် ဗီအာနာမြို့ တွင်ဖြစ်သော တေးဂီတ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကို ဂျာမဏီပြည် မြို့နစ်မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း ဆဲ၏။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည်ကား ဂီတအနုပညာရှင်များနှင့်တကွ အင်မလီ အတွက်ပါ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်း ဖြစ်တော့၏။

၁၉၄၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ မြို့နစ်မြို့မှာ စစ်မြေပြင်ဖြစ်ခဲ့၍ အမေ ရိကန်တို့သည် ဆင်ခြေဖုံးများမှစ၍ တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခိုက်ဝင်ရောက်လာ တော့၏။ သို့နှင့် မြို့ကြီးကျဆုံးသည့်အချိန်တွင် တေးဂီတအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော အတီးအမှုတ် အကအခုန်သမားများပါ ဇာတ်ရုံအဆောက်အဦကြီးကို ပစ်၍ ခြေးကြလေရာ တူရိယာပစ္စည်းအားလုံးပင် ထိုဇာတ်ရုံကြီးထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။ ဤသို့ဖြင့် မြို့နစ်မြို့ကြီးမှာ ရန်သူ့လက်သို့ ကျရောက်ပြီးနောက် မဟာ ဇိတ်တို့ပိုင်မြို့ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

*

ထိုအချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ထူးခြား ကောင်းမွန် သည့် အင်မလီသည်လည်း အခြားပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်၍ သွား တော့၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူတို့၏လက်မှ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွား ကြသော ရွှေ၊ ငွေပစ္စည်း ဘဏ္ဍာ၊ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရွဲ များရှိကြသည့်အနက် အင်မလီသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၍ သွား တော့၏။

အင်မလီကား မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်၍ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ သနည်း။ အချို့ကလည်း ထိုဘုရင့်ဇာတ်ရုံအတွင်း တီးဝိုင်းအဖွဲ့မှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော တူရိယာ ဂီတပစ္စည်းအားလုံးတို့ကို 'စစ်အထိမ်းအမှတ်' အဖြစ်ဖြင့် သိမ်းဆည်း သွားသည်ဆို၏။

၁၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ကျွန်ုပ်သည် အမေရိကန်ပြည် 'လော့(စ)အင်ဂျလီ(စ)'မြို့မှ ဝတ်လုံကြီး တစ်ဦးထံတွင် အလွန်လှပသော တယောကလေးတစ်လက်ကို တွေ့ရရာ ၎င်းမှာ မြူနစ်မြို့အတွင်းရှိ ဘုရင့်ဇာတ်ရုံတော်ကြီးအတွင်းမှ ထိုရန်သူများ ဝင်ရောက် သည့်နေ့ကပင် ယူခဲ့သောပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဆို၏။ သို့သော် ထိုတယောကား အင်မလီ မဟုတ်ချေ။

ထိုအချိန်က 'အင်မလီ' ကို မည်သူယူဆောင်သွားလေသနည်း ဟု ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ချေ။ သို့သော် ၎င်းမှာ မြူနစ်မြို့တွင် မရှိတော့ကြောင်း သိရ၏။ ဥရောပတိုက်တွင် အင်မလီကို လူတိုင်း လိုက်လံရှာဖွေ၍ နေသော်လည်း သတင်း အစအနမျှပင် မရချေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်အထင်မှာ 'စထရာဒီဗားရီးယပ်(စ)' ကိုယ် တိုင်ပင် အမေရိကသို့ ရောက်၍ သွားပြီလော။

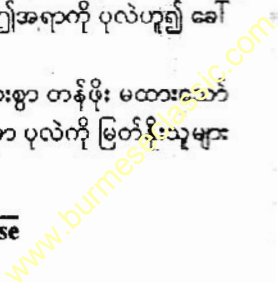
အင်မလီသည် သူ၏လက်တွင်းသို့ပင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်၍ ရောက်သွားလေပြီလေ။

ကင် - ကရစ်ပင်
ကမ္ဘာ့ရတနာသိုက်များကို
ရှာဖွေစုဆောင်းရေးသားသူ

ပုလဲရက်ရတနာ

(ပုလဲဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာအခေါ်အားဖြင့် ရတနာ (၇) ပါး၊ ရတနာ (၁၀) ပါး၊ နဝရတ် (၉) ပါးတို့အနက် ထူးခြားသော ရတနာတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ ဆွင်းထွက်ကျောက်မျိုးလည်း မဟုတ်။ သယံဇာတ ကမ္ဘာ တန်ဆာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျောက်မျက်ရွဲမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ခရ၊ ယောက် သွား၊ ခုံး၊ ခရကမာစသော ရေသတ္တဝါမျိုး၏ ကိုယ်တွင်းမှ ထွက်သည့် ချွဲကို ပြောင်လက်သော အရောင်ရှိသည့် အရည်တစ်မျိုးမှ ဖြစ်လာသော အရာဝတ္ထုပင် ဖြစ်၏။ နွားနို့ကဲ့သို့ဖြူ၍ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါကဲ့သို့ နူးညံ့ပြီးလျှင် ထုတ်ချင်းခတ် မြင်ရသော အမြွေးဖြင့် ပြီးသည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအရည် ကြည်သည် မာ၍လာသောအခါ တောက်ပြောင်သော အရောင်ကို ထွက်စေ၏။ ဤအမြွေးရည်သည် အထပ်ထပ် ဖုံးလွှမ်းကာ တဖြည်းဖြည်း မာ၍မာ၍ လာပြီး နောက် လုံးဝိုင်း ပြောင်လက်သော အရာဖြစ်လာရာ ဤအရာကို ပုလဲဟူ၍ ခေါ် လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ပုလဲကို များစွာ တန်ဖိုး မထားသော် လည်း အနောက်နိုင်ငံရှိ အချို့သို့ဆောင်းလူမျိုးများမှာ ပုလဲကို မြတ်နိုးသူများ ဖြစ်လေသည်။

၁၅၈ ဂ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နို့ရောင်ကဲ့သို့ အိညက်ဖြူဆွတ်သည့် အရောင်ရှိသော ပုလဲများမှာ သာမန် အမျိုးအစားဖြစ်၍ ထိုက်သင့်သလောက် အဖိုးသားနား ရှိသည်မှန်သော်လည်း ပန်းနုရောင်ပုလဲများမှာရခဲ၍ ပုလဲဖြူများထက် ပို၍ အဖိုးထိုက်တန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိသလောက် မည်သည့် အရာဝတ္ထု၊ မည်သည့် ဓာတ်ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ မည်သည့် ပန်းမာန်မျိုးမဆို အနက်ရောင်သည် အခြားအရောင်များထက် ပို၍ အဖိုးထိုက်တန်၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း နှင်းဆီပန်းများတွင် နှင်းဆီနက်သည်လည်းကောင်း၊ ဂမုန်းပန်းများထဲတွင် ဂမုန်းနက် သည်လည်းကောင်း၊ ကြောင်၊ ကျားသစ်များထဲတွင် ကြောင်နက်နှင့် ကျားသစ်နက်များသည်လည်းကောင်း ပို၍အဖိုးထိုက်တန်လှ၏။ ထို့အတူ ယေဘုယျအားဖြင့် အဖြူရောင်ဖြစ်သော ပုလဲများတွင်လည်း ပုလဲနက်ရတနာမှာ အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်လှပေသည်။ ပုလဲအမြောက်အများထွက်သည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ ပုလဲစခန်းများတွင် မတွေ့ရဘဲ အလွန်ထူးခြား၍ ချောင်ကျလှသည့် လူသူ မရောက်ပေါက်သော နေရာများ၌သာ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရတတ်လေသည်။

ယမန်နှစ်လောက်က ကျွန်ုပ်သည် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပုလဲနက်သင်္ချိုင်း အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ဖူးရာ ထိုဝတ္ထုမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ရတနာသိုက်ကြီးများအကြောင်းကို သုသေသနပြုသူ ဆရာကြီးတစ်ယောက်၏ မှတ်တမ်းမှ ရရှိသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခြင်းကား မဟုတ်ချေ။

ယခု ရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာမူ ပုလဲများကို လိုက်လံရှာဖွေနေသူ သင်္ဘောပိုင်ရှင် ကပ္ပတိန်တစ်ဦးက လန်ဒန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသည့် လစဉ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် သူ၏ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပို့လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးလျှင် ဤမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် တောင်ပိုင်း ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ပြင်သစ်ပိုင် ဆိုဆိုင်ယက်တီကျွန်းစုမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်သော တဟီတီ (Tahiti) ကျွန်း ပါပီတီမြို့တွင် ပုလဲကုန်သည် တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူနေထိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ဆိုဆိုင်ယက်တီကျွန်း အပါအဝင် 'ကျူအာမီတပ်' ကျွန်းနှင့် မာကီဆာကျွန်းစုတို့မှာ ခရုကမာပုလဲ အမြောက်အမြားထွက်သော နေရာဖြစ်၍ ထိုကျွန်းများတစ်ဝိုက်၌ပင် တစ်ခါတစ်ရံ အဖိုးထိုက်တန်လှသော ပုလဲနက်များကို ရရှိတတ်လေသည်။

၁၉ ... ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၏ တစ်ခုသော ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် 'ကဖီးအိုရှင်းနီးယား' ခေါ် ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုတွင် စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ရေခဲစိမ့်ဘီယာတစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်ကာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော ပုလဲလုပ်ငန်းအကြောင်းကို တန့်န့် စဉ်းစား၍နေမိ၏။ လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်ခန့်ကပင် ကျွန်ုပ်သည် 'နန်နက်တီ' ခေါ် ရွက်သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းကို ဝယ်ယူကာ ကိုယ်တိုင် ကပ္ပတိန်လုပ်၍ မောင်းနှင်ရင်း ပုလဲများကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့၏။ သို့သော် ကုန်ကျစရိတ်နှင့် ပုလဲများ ရောင်းချရသော ငွေမှာ မမျှသဖြင့် အမြတ်ထွက်မည့်အစား အရှုံးပေါ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအရှုံးထဲ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံမှုများ မပါသေးချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲလုပ်ငန်းကို စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ သင်္ဘောကလေးကိုပင် ရောင်းလိုသော စိတ်များ ပေါ်၍လာမိ၏။ ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောသားများအား ၎င်းတို့ ရသင့်ရထိုက်သော ငွေများကို ရှင်းလင်းဆေးပြီးနောက် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဘီယာတစ်ခွက်ကို ဖိမိခံ၍ သောက်နေရင်း နှာပင် ယခု ကျွန်ုပ် ရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေး စတင်ပေါ်ပေါက်၍ လာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပါပတီမြို့၌ ကျွန်ုပ်ပင် သင်္ဘောကလေးကို ရောင်းချ၍ နယူးဇီယန်ကျွန်းသို့ ပြန်ရန် စိတ်ကူးမိ၏။ သို့မဟုတ် ထိုသင်္ဘောကလေးကို ဩစတေးလီးယားမြောက်ပိုင်းရှိ ဘရုမီမြို့သို့ လွှင့်သွားပြီးလျှင် ထိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါမှ သင်္ဘောကိုရောင်းလျှင် အဖိုးသားနား ပို၍ ရလိမ့်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးမိ၏။ ထိုသို့ စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် ကပြားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် အံ့အားသင့်သွားမိရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့သော မျက်နှာဖြင့် ၎င်း၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆေးထည့်သော အိတ်ကလေးကဲ့သို့ ရွက်ဖျင်စထလေးဖြင့် ချုပ်၍ထားသော အိတ်ငယ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် -

“ဒီမယ်-ကပ္ပတိန်၊ ခင်ဗျားဟာ ပုလဲအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသလား ဟု ရိုးရိုးပုလဲ မဟုတ်ဘူး ... ပုလဲနက်လေ”

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် စကားပြန်၍ မပြောချေ။ အသားမည်းနက်သော ထိုကပြား၏ မျက်နှာကို အံ့ဩစွာကြည့်၍နေမိ၏။ ၎င်း၏ လက်ချောင်းထလေးများသည် အိတ်ကလေး၏ အဝတွင် တပ်ထားသော ကြိုးစတလေးကို ဆွဲချည်တင်းချည် ကစားလျက် ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အိတ်ရုံ

ကလေး၏ ထိပ်မှ ကြိုးစကလေးကို ဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်ရာ အသွေးရောင် အလွန် လှပပြောင်လက်သော ပုလဲနက်ကြီးနှစ်လုံးသည် အိတ်အတွင်းမှ သူ၏ လက်ဝါး ထဲသို့ လျောကျလာလေသည်။ အခြားစားပွဲတွင် ထိုင်နေသူများ မမြင်စေရန် သူ၏ လက်ခုံကို ခပ်ကွေးကွေး လုပ်ကာ သူ၏ လက်ဝါးထဲမှ ပုလဲကြီးနှစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်အားပြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပုလဲများ၏ အရည်အသွေးကို ကောင်းစွာ နားလည်ပြီးဖြစ်၍ နှစ်ကြိမ်ထပ်၍ကြည့်ရန် မလိုပေ။ ယင်းတို့မှာ ပုလဲနက်အစစ်များ ဖြစ်၍ အဖိုးမြောက်မြားစွာ ထိုက်တန်မည့်အကြောင်းကို သိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲများကို ကြည့်ကာ ခေတ္တမျှအံ့ဩတွေဝေလျက်ရှိစဉ် ပြောလိုသော စကားများကိုပင် မပြောနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အတန်ကြာမှ -

“ဒီဟာတွေ ခင်ဗျား ရောင်းမလို့လား ဟင်။ ခင်ဗျား ဘယ်က ရခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲဗျာ။ နေပါဦး ... ခင်ဗျား ပစ္စည်းပဲလား။”

အထက်ပါ မေးခွန်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှ တစ်ဆက်တည်း ထွက်သွားလေတော့၏။ သို့သော် ကပြားသည် ရုတ်တရက် ပြန်၍ အဖြေမပေးချေ။ သူသည် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း၌ပင် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရဲများကို အိတ်ခွံကလေးအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပြီးနောက် အိတ်ကလေးကို ဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထည့်လိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းများကို မနှစ်သက်သည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဆိတ်ဆိတ်နေရန်နှင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထသွားလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

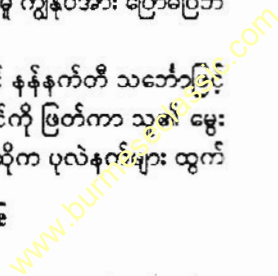
ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွက်ခဲ့၍ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လာလေရာ ထိုနေရာမှ ကျွန်ုပ် သဘောကလေး ‘နန်နက်တီ’ ကျောက်ချထားသည်ကိုပင် မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကပြားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြောလက်စ စကားကို ပြန်၍ ကောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို ဖြေကြားတော့၏။

“ဒီပုလဲတွေဟာ ကျုပ်ပစ္စည်းပဲ ကပ္ပတိန်၊ ဘယ်သူမှမသိတဲ့ ပုလဲနက်ထွက်တဲ့ ချောင်ကလေးတစ်ခုက ကျုပ် ကိုယ်တိုင်တွေ့လိုရတဲ့ ပုလဲနက်တွေပဲဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်ကဆိုပါတော့။ ဒီနေရာဟာ ကျုပ်တို့ အခုရပ်နေတဲ့နေရာက သီတင်းသုံးပတ်လောက် သဘောလွှင့်ရင် ရောက်နိုင်တဲ့နေရာပေါ့။ ရောင်းဖို့ဆိုတာကတော့ ကျုပ် မရောင်းပါစူးငွေ။ ငွေနဲ့ မရောင်းဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီပုလဲတွေ တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက်အောင် ခင်ဗျား သဘောနဲ့ကျုပ်ကို လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင် ဒီပုလဲနှစ်လုံး ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပေးမယ်ဗျာ။”

အမှန်ပြောရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ပထမတွင် ထိုကပြားအား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် ၎င်းထံမှ ထိုပုလဲနက်များ တွေ့ရသော အကြောင်းကို မေးမြန်း၍ သိရလျှင် မကောင်းပါလော။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်နက်တီ သင်္ဘောရှိရာသို့ လှေကလေးဖြင့် လှော်ခတ်သွားကြရာ သင်္ဘောပေါ် သို့ ရောက်၍ ထိုသူပြောပြသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြားသိရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စား၍ လာပြီးလျှင် ၎င်းပြောပြသော အဖြစ်အပျက်တို့မှာ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမှန်အကန် ဖြစ်ရမည်ဟု တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်၍လာမိတော့၏။

သူ၏အမည်မှာ 'တိုင်အိုတီ' Tioti ဖြစ်၍ သူပြောပြသော အဖြစ် အပျက်မှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းပြီးလျှင် ပုလဲငုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမြူသူများ စင် မယုံနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် သူသည် ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိကို တမင်လုပ် ကြံ၍ ပြောဟန်မတူဘဲ အမှန်ပင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကမူ ကောင်းစွာ ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ သူသည် မာတို့ဆန်ကျွန်းရှိ တိုင်းရင်းသူ ပိုလီနေရန် အဆက်အနွယ် တိုင်းရင်းသား လူမည်းမျိုး မိခင်နှင့် ပြင်သစ်မျက်နှာဖြူ ဖခင်တို့မှ ဆက်ဖွားသည့်သားဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ငယ်စဉ်က သူသည် 'ဖတူဟီဗာ' Fatu Aiva ကျွန်းတွင် ကြီးပြင်းလာရ၍ အသက် ၁၄ နှစ်ရှိသောအခါ တဟီတီကျွန်း သို့ လာရောက်ပြီးလျှင် အုန်းသီးဆံများ ရောင်းဝယ်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ ထိုကျွန်း၌ သူသည် ၁၀ နှစ်ခန့်မျှ အလုပ်လုပ်ရင်း နေထိုင်ခဲ့ရာ သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော ဖတူဟီဗာကျွန်းသို့ တစ်ကြိမ်မျှသာ ပြန်၍ ရောက် ခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ရောက်သောအချိန်၌ပင် သူသည် ပုလဲနက်များထွက်သော အနက်ရောင်ရှိသည့် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရကြောင်းဖြင့် စကားအစချီပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။ သူသည် ထိုအခါက မိမိ၏ နေရပ်ကို များ စွာ ပြန်လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိသည်ဆို၏။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များကလည်း သူ့အား တဟီတီကျွန်းမှ ထွက်ခွာသွားရန် တောင်းဆိုကြသည့်အကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်အား ပြောမပြချေ။ သူသည် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ယောက် မဟုတ် သည်ကို ပထမ ယုံကြည်ထားရန် ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြ၏။ သူသည် နေထိုင်သည့်ရာဇဝတ်မှုမျိုးကိုမျှ မကျူးလွန်ဘဲ မည်သည့်အတွက် ပြင်သစ်အစိုးရ ချီတ သူ့အား ကျွန်းမှ နှင်ထုတ်နေသည့်အကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်အား ပြောမပြဘဲ အတိအကျရှိထားလေသည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်ပိုင် နန်နက်တီ သင်္ဘောဖြင့် ဤနေရာမှ မိုင်ပေါင်း ၈၅၀ မျှ ဝေးသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ သူ၏ မွေး ရပ်ဇာတိဖြစ်သော ဖတူဟီဗာကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်မည်ဆိုက ပုလဲနက်များ ထွက်

၁၆၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သည့် ပင်လယ်ပြင်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြမည့်အပြင် ယခု သူ့ လက်တွင် ရှိသော ပုလဲနက် ၂ လုံးကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ပေးပါမည်ဟု နောက်ဆုံး အတိအလင်း ဝန်ခံပြောဆိုလေသည်။

၂ နာရီကြာမျှ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို မေးခွန်း အမျိုးမျိုး ထုတ်၍ မေးမြန်းလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ သူ ပြောသော စကားများကို ယုံကြည်၍လာမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နန်နက်တီသဘောကို နောက် ၄ ရက်မျှအကြာတွင် အသစ်ပြင်ဆင်ပြီးနောက် သူ တွေ့ခဲ့သည့် ပုလဲနက်ပင်လယ်ပြင်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်း သူ၏ ဌာနေဖြစ်သော ဖတူဟီဗာကျွန်းသို့ ကျွန်ုပ်၏ သဘောနှင့် လိုက်ပါပို့ဆောင်ရန် သဘောတူ ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဪ... ဒါထက် ကပ္ပတိန်ကို ကျွုပ်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ သဘောထွက်တဲ့အခါ ဒီဆိပ်ကမ်းကနေပြီး ကျွုပ် မလိုက်ချင်ဘူး။ တဟီတီကျွန်းရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက် ၁၀ မိုင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ကျောက်ဆောင် ၂ ခု ထင်ထင်ရှားရှား ရှိတယ်ဗျ။ သဘောပေါ်ကနေ ကြည့်ရင် ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီကျောက်ဆောင် ၂ ခုကြားကနေပြီး ကျွုပ်စောင့်နေမယ်။ သဘောထွက်လာပြီးတဲ့နောက် အဲဒီကျောက်ဆောင် ၂ ခုကြားနဲ့ တည့်တည့်လောက် သဘောရောက်တဲ့အခါ သဘောကို ခဏရပ်ပြီး ကျွုပ်ကို ခေါ်ပါ ကပ္ပတိန်ခင်ဗျား မြင်နိုင်လောက်တဲ့နေရာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ကနေပြီး ကျွုပ် လှက်ကိုင်ပဝါပြပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ခင်ဗျား အလိုအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ့မယ်။ သဘောထွက်တဲ့နေ့မှာသာ ခင်ဗျား ပြောတဲ့နေရာက ဆက်ဆက် စောင့်ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ကပ္ပတိန်၊ ကျွုပ်ဘက်က စိတ်ချပါ”

ထိုနေ့သို့ ရောက်၍ သဘောထွက်ခဲ့ပြီးနောက် နာရီအနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ကျောက်ဆောင်ညီနောင် ရှေ့တည့်တည့်လောက်သို့ သဘောရောက်လာရာ တိုင်အိုတီသည် သဘောအား စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သဘောကို ရပ်ပြီးလျှင် သဘောမှ လှေတစ်စင်းချ၍ ၎င်းအား သွားရောက်ခေါ်ခဲ့စေ၏။ တိုင်အိုတီမှာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ပြင်သစ်အစိုးရများ လက်ထဲမှ မည်သည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်သွားလိုသည်ကို ကျွန်ုပ် မသိချေ။ နောက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မရှိဘဲ သူကလည်း ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမပြချေ။

*

www.burmeseclassic.com

ဤသို့ဖြင့် နန်နက်တီသဘောသည် ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် သီတင်းသုံးပတ်ကြာမျှ လွင့်ခဲ့သည့်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကံကောင်း ထောက်ခံသဖြင့် မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ 'ကျူအာမိုတပ်' နှင့် 'မာတို့ဆာ' တွန်းများကို ရောက်ရှိ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ သဘောလွင့်လျက် နေသည့်အချိန်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုင်အိုတီတို့မှာ တစ်နေ့တခြား ခင်မင် ဇင်းနီးလာပြီးလျှင် သူ၏အပေါ်တွင်လည်း တစ်စတစ်စ ယုံကြည်၍လာတော့၏။

သို့နှင့် တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဖတူဟီဇာ' ကျွန်း၏ ပြာလုံသော ကမ်းခြေနှင့်တကွ ကျွန်းပေါ်၌ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည့် စိမ်းလန်း ခိုပြေသော သစ်ပင်အုပ်များကို မြင်ရပြီးလျှင် သဘောသည် ကျွန်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာတော့၏။

တိုင်အိုတီသည် ပုလဲနတ် ၂ လုံးပါသော ရွက်ဖျင်အိတ်ကလေးကို ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကပ္ပတိန်၊ အခု ကျုပ်အလိုဆန္ဒ ပြည့်ပါပြီ။ သဘောကို တေအိုကေကျွန်းဘက်ကသာ လှည့်ပြီး ဆိုက်ပါတော့။ အဲဒီနေရာမှာ ဆရာကဆူးချပြီး ကောင်းကောင်း သဘောဆိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်တဲ့အတွက် ဒီပုလဲ ၂ လုံးကို ခင်ဗျားယူပါတော့” ဟု ပြောကာ အိတ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်လေ၏။

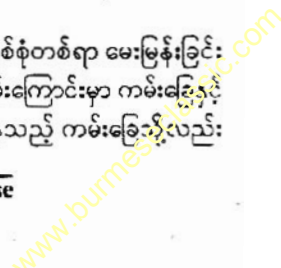
သို့နှင့် သဘောသည် တေအိုကေဘက်သို့ ကပ်ကာ မောင်းနှင်လျက် နေလေ၏။

“ဟုတ်ပြီး ကပ္ပတိန် အဲဒီလမ်းပဲ၊ ဒီကသွားရင် ကျုပ်ပြောတဲ့ တောင်ကြားကို ဖြတ်သွားရမှာမို့ ဘယ်နေရာမှာ ပုလဲနက်သချိုင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောမယ်”

“ဘာပြောတယ်ဗျ၊ တောင်ကြား ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ကပ္ပတိန်၊ အခုပြောတဲ့နေရာက တေပိုခေါ်တဲ့ နေရာမှာ ခြံတယ်ဗျ။ ပင်လယ်က မြေအောက်ကို ထိုးဝင်သွားပြီး ကမ်းခြေက ၂ ဖာလုံ ဆောက်ဝေးတယ်။ ကျုပ်တို့ကျွန်းမှာ နေတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေက ဒီနေရာက ဘာမှ မမြင်ရဘူးဘူးဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မသွားဝံ့ကြဘူး။ သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ သွားလို့ ခေါ်ထယ်။ ကျုပ်လို မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ အရဲစွန့်ပြီး သွားတဲ့လူမှ ဘာမှ မမြင်ရဘူးဆိုတဲ့ နေရာကို သွားဝံ့တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တိုင်အိုတီအား နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။ နန်နက်တီ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသော လမ်းကြောင်းမှာ ကမ်းခြေနှင့် ခြေခံပေးဖြစ်၍ မြင့်မားသော ကျောက်နံရံကြီးများ ရှိနေသည့် ကမ်းခြေသို့လည်း

၁၆၄ ဂ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကောင်း၊ အတွင်းဘက်ကျသော နေရာမှ စိမ်းလန်းစိုပြေသည့် သစ်ပင်အုပ်များထိ
လည်းကောင်း အတိုင်းသားမြင်နေရ၏။ ကျွန်းကလေး၏ လေကွယ်ရာဘက်သို့
ဝင်လာမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေပြင်သည် အပြာနုရောင်မှ အစိမ်းရင့်ရောင်သို့
ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ ကျွန်းကလေးမှာ အတွင်းသို့ ထိုးဝင်သွားသည့် တောင်
ကြားကလေးပေါင်း များစွာရှိရာ ယင်းတောင်ကြားများအတွင်း၌ ပေါက်ရောက်
လျက်ရှိသော သစ်ပင်များသည် အပေါ်မှ တောင်ကမ်းပါးယံထိပ်များနှင့် ညီညွတ်
နီးပါးမျှ ပေါက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောကို တောအိုကေတောင်ကြားကလေးနှင့် ကပ်နိုင်
သမျှ ဆိုက်ကပ်စေပြီးလျှင် နေရာကောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်
ချရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ သင်္ဘောကျောက်ချလျက် ရှိနေစဉ် တစ်စင်းလျှင်
လူ ၁၀ ယောက်၊ ၁၂ ယောက်ခန့်ပါသော ပိန်းကော ၁၀ စင်းခန့်တို့သည်
တောအုပ်နှင့်တောင်ကြား လမ်းများကြားမှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့
ရှိရာသို့ လှော်ခေတ်လာကြလေ၏။ ထိုကျွန်းသားများကား သင်္ဘောပေါ်တွင်
တိုင်အိုတီပါ၍ လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ၎င်းအား နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုရန် လာကြသူ
များ ဖြစ်လေသည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်းသားလူမည်းများ
အားလုံးပင် တိုင်အိုတီအား မသိသူဟူ၍ မရှိဘဲ အချို့က လူချင်းပွေ့ဖက်၍လည်း
ကောင်း၊ ပါးချင်းအပ် နှာခေါင်းချင်းပွတ်၍လည်းကောင်း တိုင်းရင်းသားတို့
ဘာသာဘာဝ ပျော်ရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုကျွန်း၌ စော်ဘွားအဖြစ်ဖြင့် အုပ်စိုးသူမှာ တေကိုတီဆိုသူ ပိုလီနေရှင်
အဆက်အနွယ်မှ ဆင်းသက်သည့် တိုင်းရင်းသားသက်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
တို့သည် ဤကျွန်းသို့ ရောက်သောသူများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း
၎င်းထံသို့ ရှေးဦးစွာ နှုတ်ဆက်ရန် ပိန်းကောများဖြင့်ပင် သွားကြရလေသည်။

၎င်းစော်ဘွားကြီးဖြင့် နေထိုင်သော တဲနန်းသို့ ရောက်သောအခါ တိုင်
အိုတီက ကျွန်ုပ်အား စော်ဘွားကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်က အတန်ငယ်
ဦးညွတ်၍ အရိအသေပြုလိုက်ရာ စော်ဘွားကြီးသည် ပိုလီနေရှင်အနွယ် ကျွန်း
သားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်
လက်ယာဘက်သို့ ဝိုက်၍ပြလိုက်၏။ ယင်းအဓိပ္ပာယ်မှာ သူနှင့်တကွ ဤကျွန်း
ပေါ်ရှိ ကျွန်းသူကျွန်းသားအားလုံးက ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြိုကြောင်း၊ သူ၏ တဲနန်း
နှင့်တကွ ကျွန်းပေါ်ရှိ မည်သည့် တဲအိမ်ကိုမဆို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ကြောင်း
အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု နောက်တွင် တိုင်အိုအီက ပြောပြသဖြင့် သိရှိရ၏။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်သည် ဤကျွန်းပေါ်တွင် ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့တွင် လိုအပ်မည့်

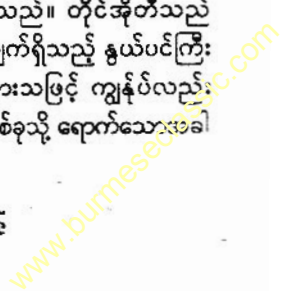
အစေခံများနှင့် ချက်ပြုတ်သူများကို ကျွန်ုပ် သဘောအတိုင်း အသုံးပြုနိုင်ရန် သူက ပေးပါမည်ဟု ပြောဆိုကြောင်းဖြင့် တိုင်အိုတီက စကားပြန်လုပ်၍ ကျွန်ုပ် အား ပြောပြလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မပူပန်ရဘဲ ကျွန်းပေါ်၌ အတော်ပင် သက်တောင့်သက်သာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် စကားပြောရာတွင် တိုင်အိုတီက စကားပြန်အဖြစ်ဖြင့် မတူ ညီစေကာမူ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်းသူကျွန်းသားများ၏ စကားကို အတော်အတန် သိပြီးဖြစ်သဖြင့်၍ပင် သက်သာချောင်ချိလျက်ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်၍ တိုင်အိုတီက အပူပေး၍ တစ်စုံတစ်ရာ စော်ဘွားကြီးသည် သဘောမကျသည့်ဟန်ဖြင့် အတန်ငယ် မျက်နှာ ညိုသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ဤသို့ မျက်နှာ ညိုရုံမျှမကဘဲ စော်ဘွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် စကားပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုင်အိုတီတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ ရွာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျွန်း၏ အတွင်းဘက်ကျ သော ကမ်းပါးယံတစ်ခုကို တက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ နေရောင်ကြောင့် စိမ်းလန်းစိုပြေစွာ ရှိနေသည့် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်မိရာ သန်းပေါင်းများစွာသော တောခြင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆီးကြို နှုတ်ဆက် သည့်သို့ ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ ထွက်လာသော အသံများနှင့် ကင်းခြေများကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ အဝတ်အစားများ သို့ တွယ်ကပ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်ပင် ဒုက္ခများကြရကုန်၏။ အတော်ပင်မှာ အတော်ပင် ထူထပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ရှေ့မှ လမ်းပြ၍သွားသော တိုင်အိုတီသည် သူ၏ ပုဆိန်ဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ခုတ်ထွင်၍ သွားရ၏။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွင်းဘက်ဆုံးကျသော ကျောက် အောက် နံရံတစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် တောင်၏ အခြားဘက်အောက်ခြေတွင် အလွန်ကြီးသော ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ သောအခါ ထိုနေရာမှာ 'တပူး' ခေါ် တစ်စွဲချောက်သည့် လိုက်ရသို့သွားရာ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တိုင်အိုတီက ပြောပြလေသည်။ တိုင်အိုတီသည် ကျောက်တုံးများကြားတွင် ဆက်သွယ်ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည့် နွယ်ပင်ကြီး များကို ပုဆိန်ဖြင့် ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ကာ ရှေ့က သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အတော်ပင် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထို့နောက် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ

၁၆၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တိုင်အိုတီသည် ကျွန်ုပ်အား သူ့အနီးသို့ရောက်အောင် လာရန်ခေါ်ပြီးလျှင် တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“ဒီမယ် ကပ္ပတိန် ... ဟောဒီဘက်က ကျောက်ပြားနားကို ခင်ဗျားနားနဲ့ ကပ်ပြီး နားထောင်စမ်း” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြေပြင်ပေါ်၌ ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို နားနှင့်ကပ်၍ နားထောင်ရာ အတီးအမှုတ်သံစုံတူရိယာတစ်မျိုးဖြင့် တီးမှုတ်နေသကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော သံစုံတစ်မျိုးကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာဖြင့် တိုင်အိုတီ၏ မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်နေမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က -

“ဘာသံတွေလဲဗျ”

“ခင်ဗျား ဘာကြားရသလဲ”

“ဗုံသံတွေလိုလို ဗေဂျာမှုတ်တဲ့ အသံတွေလိုလို တူရိယာသံတွေ ကြားရတယ်။ သိပ်တော့ မကွဲပြားဘူး”

“ကျုပ်တို့ နင်းထားတဲ့ ကျောက်ဖျာတွေ အောက်မှာ ပင်လယ် ရှိတယ်ဗျ။ ဒီရေက အတွင်းဝင်လာပြီး ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားထဲက အကွဲအအင်ကြီးတွေထဲ လှိုင်းရိုက်ဝင်တဲ့အခါ သံစုံလို တစ်စီ ဖြည့်ပြီး အခု ခင်ဗျား ကြားရတဲ့ အသံတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့”

“အင်း ... ထူးဆန်းတာပဲဗျာ”

“အဲဒီဟာတွေကို တစ္ဆေချောက်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ အဘိုးအဘွားတွေ လက်ထပ်ကတည်းကစပြီး ထင်လာတာပေါ့။ ကဲ ... လာရောက်ပါတော့မယ်”

တိုင်အိုတီသည် ကျောက်တုံးကြီးများကို ကွေ့သွားပြီးနောက် လက်ယာဘက်သို့ အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ အောက်မှ အသံများမှာ နားနှင့်ကပ်၍ မထောင်ဘဲနှင့်ပင် ကြား၍လာရလေ၏။ တိုင်အိုတီသည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း အနည်းငယ်ကို ရှင်း၍ နောက်မှ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ကို ပုဆိန်ဖြင့် လှဲချလိုက်ရာ အပေါက်ငယ်တစ်ခုပေါ်၍ လာသဖြင့် ထိုအပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားရာ ကျွန်ုပ်အတော်အတန် ကိုယ်လုံကိုယ်ထည်ကြီးသူဖြစ်သဖြင့် မနည်းပင်ကိုယ်ကို ကြည့်၍ ဝင်မှအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

အတွင်း၌ပင် မှောင်အတိရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မျက်စိကန်းသော တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်များကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ တိုင်အိုတီ၏ အသံများ နားထောင်၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏ပခုံးကို ဖက်တွယ်၍လည်းကောင်း လိုက်ရလေ၏။ ဤအထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်တုံးတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်မိကာ ဒူးထောက်လျက် လဲကျသွားသေး၏။ ရှေ့သို့ ဝှိုး၍ သွားလေ တူရိယာသံကဲ့သို့ အသံများမှာ ကျယ်၍လာလေလေ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည်

ထွာကြီး၏ အောက်သို့ပင် တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသက်၍နေသကဲ့သို့ ထင်ရတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှာ မှောင်ထဲတွင် အတော်အတန် ထွင့်သားရလာပြီဖြစ်သဖြင့် ရှေ့သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ မနီးမဝေးတွင် ဂူကြီး၏ အထက်ခေါင်မိုးမှ ကျ၍နေသော ကျောက်ဖြူတိုင်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရ၏။ ယင်းတို့မှာ 'စတာလက်တိုက်' ခေါ် ထုံးကျော်ချောင်းကြီးများ ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာက သယံဇာတဖြစ်နေသည့် ကျောက်တိုင်ကြီးများ ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ဇောက်ထိုးဆွဲ၍ ထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

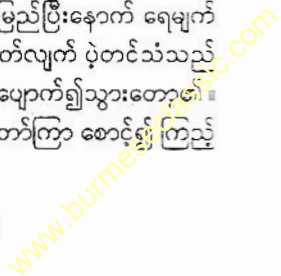
အောက်ပင်လယ်ရေပြင်မှာလည်း ပိုးစုန်းကြူးများ တောက်ပသကဲ့သို့ အထက်သို့ အလင်းရောင် ဟပ်နေသဖြင့် ထိုကျောက်တိုင်ကြီးများကို ကောင်းစွာ ခြင်ရ၏။ ထို့နောက် အတွင်းသို့ ဝင်လာသော ပင်လယ်ရေသည် အပြင်သို့ အန်ထွက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်နေသော ကမ်းခြေမှ မီးတောင်မှ ထွက်သည့် ပြာလှဲလှဲ အရောင်ရှိသော ကျောက်တုံးများနှင့် ကျောက်ခဲများရှိပြီးလျှင် ယင်းတို့အောက်၌မူ ဆည်းနက်သော အရောင်ရှိသည့် အမှုန်များရှိရာ မည်းနက်သော ချော်မြုပ်မှ ဖြစ်လာသည့် ပြာများဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ရှေးနှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာက ရှိနေခဲ့သော မီးရှင်တောင်တစ်ခု၏ နက်ရှိုင်းရာ အောက်ချိုင့်တစ်ခုဖြစ်သည့် ဤတစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ မြေအောက်မှ မီးတောင်ခေါက်ကွဲသောအခါ ပင်လယ်ရေသည် အပေါက်တစ်ပေါက်မှ အတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာသဖြင့် မီးများ ငြိမ်းသွားပြီးနောက် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ အကြောင်းများကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် တိုင်

“ဒီမယ်ကပ္ပတိန် ... ကျုပ်ပြောတာ ဒီနေရာပဲဗျ။ အောက်မှာ ကမာ ဆောင်တွေ ရှိတယ်။ ရေက သိပ်မနက်ပါဘူး။ ကျုပ် ဆင်းပြီး ၎င်းလိုက်ဦးမယ်” ဤကဲ့သို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တိုင်အိုတီသည် သူ၏ ချည်ဘောင်းဘီနှင့် ကြီးကို ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ဝိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် စထားပြန်၍ မပြောနိုင်မီပင် ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ခုန်ချလိုက်သဖြင့် ဗျန်းခနဲ အသံမြည်ပြီးနောက် ရေမျက်နှာပြင်၌ လှိုင်းထ၍သွားရာ ထိုအသံသည် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လျက် ပဲ့တင်သံသည် ကျယ်ရာမှ တိုး၍သွားပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်၍သွားတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ ငြိမ်သက်စပြုသော ရေပြင်ကို အတော်ကြာ စောင့်၍ ကြည့်

၁၆၈ ၇ ခုန့်ရွှေမျှား

တိုင်အိုတီသည် လက်ထဲတွင် ရေညှိများ ဖုံးလျက်ရှိသော ခရုကမာ
ငါးတဆုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရေပေါ်သို့ပေါ်လာ၍ ယင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်း
ပေး၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန်ပြန်၍ ၎င်းသွားပြန်လေသည်။

တိုင်အိုတီသည် အကြိမ် ၂၀ ခန့် ၎င်း၍ ကမာကောင် အကောင် ၂၀
ခန့် ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူကြီးအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် အလင်း
ရောင်ရှိရာ ကျောက်တုံးများအကြားရှိ ရေပြင်ပေါ်သို့ရောက်မှ ယင်းတို့အ
ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုနိုင်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကမာကောင်များကို ကြည့်
ရှုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ရရှိခဲ့သော ခရုကမာငါးမျိုးမှာ အခြားပုလဲထွက်သော ငါးမျိုးနှင့်
မတူဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းတို့မှာ အပြင်အခွံသည်ပင် စွတ်ပြတ်
သောက်သော ပန်းကန်ပြားကလေး အရွယ်ခန့်ရှိပြီးလျှင် အသားမှာ အလွန်ညို
မည်းနက်လှမတတ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့် တစ်ကောင်စီ ခွဲထုတ်ကြရာ ၁၅ ကောင်သို့ ရောက်သောအခါ
အပြင်မှ ခရုရောင်ရှိန်ခေါ် 'ပုလဲမိခင်' တွင် အမြွေးများ ယှက်သန်းနေသည့်
ပုလဲနက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအမြွေးများကို ခြစ်ထုတ်ပစ်ရန်မှာ
ကျွမ်းကျင်သူများမှသာ ပြုလုပ်နိုင်၏။ ပုလဲကြီးမှာ သာမန် ပုလဲဖြူအလုံး ၃၀-
၄၀ မျှပင် အဖိုးထိုက်တန်ပေမည်။ တစ်နေ့၎င်း၍ တစ်လုံးမျှပင်ရစေ၊ ဤပုလဲနက်
၁၀ လုံးခန့်ရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ၁၀၀ ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ပျော်ရွှင်ခံစား၍ မသေ
နိုင်အောင် ရှိပေတော့မည်။

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ "ကံကောင်းတာပဲဟေ့" ဟု အသံထွက်
ထွက်ခါအော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် တိုင်အိုတီအား တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ ထားလိုက်
မိ၏။ တိုင်အိုတီသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မြင်သည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား
ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာ ပြန်၍ သတိရလာတော့၏။

"ဘယ့်နှယ့်လဲ ကပ္ပတိန်၊ ကျုပ်ပြောတာ ယုံပြီ မဟုတ်လား။ ပုလဲ
နက်အကြောင်း ပြောတာပါ"

"ယုံပါပြီဗျာ"

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပုလဲနက် ၂ လုံးဟာလည်း ဒီပုလဲ
သချိုင်းက ရတာပဲဗျ။ ဒီလိုဇာ်ခေါင်းထဲကို ဝင်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်က ပုလဲနက်
ချည်ပဲ ထွက်တယ်။ ခြေထောက် ... ဒါထက် ကျုပ်ဟာ တဟီတီကျွန်းက ဘာဖြစ်
မြန်မြန်ထွက်ပြီး ဒီကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကော ခင်ဗျား သိချင်သလား"

"မသိချင်ပါဘူးဗျ။ မပြောပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားမှာ ပြောဖို့တာဝန်လည်း
ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း မသိချင်ပါဘူး"

www.burmeseclassic.com

အမှန်သော် ကျွန်ုပ်က ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ လိမ်လည်၍ ပြော
ထိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြရာ အပြန်ခရီး၌ ကျွန်ုပ်မှာ
တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ကူးထုတ်၍ လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးမှာ နောက်
တစ်နေ့နံနက်တွင် သင်္ဘောကို လိုဏ်ခေါင်းနှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးကပ်စွာ ရှေ့ပင်လယ်
ပေါ်၌ ဆိုက်ကပ်စေပြီးသော် သင်္ဘောမှ ကျွန်ုပ်၏ ရေငုပ်သမားများကို ခေါ်၍
အသုစေမည်။ ၎င်းတို့အားလည်း ဤလိုဏ်ခေါင်းမှာ ဤကျွန်းသားတို့ မိရိုး
သားယုံကြည်ခဲ့သော တစ္ဆေချောက်သည်ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းလင်း
ပြောပြမည်။ သို့မှလည်း ကျွန်ုပ် ပြောသည်ကို ယုံ၍ သူတို့လည်း နက်ရှိုင်းသော
လိုဏ်ခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်၍ ရဲဝံ့စွာ ငုပ်ဝံ့ပေမည်။ ၃-၄ ရက်ခန့်မျှ ငုပ်မိလျှင်
ကျွန်ုပ်များ ကျွန်ုပ်လိုသလောက် ရရှိမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤတစ်သက်တွင်
သာစွာ နေနိုင်ပေတော့မည်ဟု တသီတတန်းကြီး စိတ်ကူးထုတ်၍လာမိ၏။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ လက်နက်ကိုင် လူတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်တို့အား
အံ့၍နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိရာ စော်ဘွားကြီး တေအို
ကိုယ်တိုင် သူ၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော လှံတံကြီးကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်
တို့အား ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍ ၎င်းတို့အလယ်မှ ရပ်နေသည်ကို
မိမိ၏။ လှံကြီးများကို ကိုင်လျက်ရှိသော ကျွန်းသားလူမည်းများမှာ သူ၏
လှံတံဆီကော် စစ်တပ်ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာဆီသို့
တည့်တည့်ကြီး လက်ညှိုးထိုးလျက် အလွန် ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် -

“အသင်လူဖြူ ... ဤကျွန်းမှ ယခုချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားလော့”
အမိန့်ချမှတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတိုင်အိုတီကိုမူ ကျွန်းသား ၃-၄
ယောက်တို့က ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ တရကြမ်းဆွဲခေါ် သွားသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စော်ဘွားကြီးအား အမျိုးမျိုးတောင်းပန်သော်လည်း
အမိန့်နဲ့ပင် ဖြစ်တော့၏။ ချိုသာသော စကားများသည်လည်းကောင်း၊ လက်
ဝှက်ဝှက်များသည်လည်းကောင်း ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှသော လူရိုင်းကြီး
တို့ကို ဆွဲဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်းသားများသည်
ကျွန်ုပ်အား သူတို့၏ တိုင်းရင်းသားပိန်းကောတစ်ခုပေါ်၌ တင်ပြီးလျှင် သင်္ဘော
သို့ အရောက်လိုက်၍ပို့ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက်နှင့် အညံ့ခံ
လှစွာ မဟုတ်ပေ။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို နောက်တစ်နေ့တွင် သင်္ဘော
လိုဏ်ခေါင်းဝသို့ ခုတ်မောင်းသွားပြီးနောက် ယိုနေရာတွင် ကျောက်ချကာ
ကျွန်ုပ်တို့သိပိုင် ရေငုပ်သမားများဖြင့် ငုပ်ယူမည်။ အကယ်၍ ကျွန်းသားများက

၁၇၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လာရောက်နှောင့်ယှက်လျှင် ပထမသင့်မြတ်ငြိမ်းချမ်းအောင် ချိုသာစွာ ပြောဆိုမည်။ အကယ်၍ ဤသို့မှ ပြောဆို၍မရခဲ့လျှင် ၎င်းတို့ကိုင်ဆောင်သော ဓားလုံးများ ထက် ခရီးရောက်သည့် ကျွန်ုပ် သဘော၌ ပါရှိသော သေနတ်အားလုံးကို အသုံးပြုပြီးလျှင် တိုက်ခိုက်မည်ဟု သံနို့ဌာန်ချလိုက်မိ၏။

*

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် သဘောတံတားပေါ်၌ ထိုင်ကာ ဆေးတံသောက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ပုလဲနက် ၃ လုံးကား ကျွန်ုပ်လက်တွင် ရှိနေလေပြီ။ ၂ လုံးမှာ တိုင်အိုတီပေးသော ပုလဲများဖြစ်၍ ကျန်တစ်လုံးမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ၎င်းပေးသော ပုလဲဖြစ်ပြီးလျှင် ယခင်နှစ်လုံးထက်ပင် ကြီးသေး၏။ သို့သော် တိုင်အိုတီအကြောင်းကို ပြန်၍စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမိ၏။ ကပြတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အလွန်ရဲရင့်ဖျတ်လတ်၍ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ သနားရှိခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ခမျာမှာ ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးဆပ်လိုသည့် သဘောဖြင့် လူရိုင်းများ တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသော ပုလဲနက်များ ထွက်သည့် မြေအောက်လိုက်ခေါင်းကို ပြမိသဖြင့် သစ္စာဖောက်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် အဖမ်းခံရလေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်းသားများအား ကျွန်ုပ် နှိမ်နင်းနိုင်က ၎င်း၏ အသက်ကိုလည်း ကယ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ လရောင်ကင်းမဲ့သော ည၌တစ်ည ဖြစ်သဖြင့် ကြယ်ကလေးများသာ ကောင်းကင်တွင် တမှိတ်တုတ်တုတ် တောက်လျက်ရှိ၏။ နွေရာသီဖြစ်သဖြင့် အလွန်ပူအိုက်ပြီးလျှင် လေသည်လည်း အထူးငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်း၏ ကမ်းခြေသို့ လှိုင်းများ ပုတ်ခတ်သံသည် ယခင်ထက်ကျယ်လောင်လာသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး၏ မည်သည့်နေရာသော အရိပ်ကြီးသည် နောက်ခံကောင်းကင်တွင် ပိုမိုမည်းနက်စွာ ထင်လျက်ရှိရာ တစ်ကျွန်းလုံးသည် လူသူမရှိ သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

သို့ရှိစဉ် 'ဒုန်း'ခနဲ မြည်သော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ 'အုန်းအုန်းအုန်းအုန်း' အသံကြီးများ ဆက်၍လိုက်လာပါ၏။ အသံကြီးများကား ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိရလျက် သဘောကျောက်ဆူးကြိုးကို ဖြတ်ရန် ရှေ့သို့ ခြေသွားလေ၏။ ကျွန်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်းတစ်ခုသည် အထက်မှအောက်သို့လည်းကောင်း၊ အောက်မှ အထက်သို့လည်းကောင်း၊ လက်ဝဲမှ လက်ယာသို့လည်းကောင်း၊ လက်ယာမှ လက်ဝဲသို့လည်းကောင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးနှင့်အတူ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်းပေါ်မှ ကျောက်နံရံကြီးများ ပြိုကျ

များ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကြီးများသည် မသဲမကွဲ ရောသွေး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖတူဟီဗာကျွန်းကလေးမှာ သွက်သွက်ခါမျှ ငလျင်လှုပ်လျက် ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပဲ့တင်သံ၊ တော်လဲသံတို့မှာ နားကွဲလုမတတ် ခြည်ဟီး လျက်ရှိလေ၏။

တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာလျှင် မုန်တိုင်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကမ်းခြေဆီသို့ တရဟော လိမ့်ဆင်းလာရာ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ သင်္ဘောသားများမှာ ဒီလှိုင်းနှင့် မုန်တိုင်းကို သင်္ဘောဦးဖြင့် ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားလျက် ရှိကြကုန်၏။ ငလျင် လှုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပင်လယ်အောက်ရှိ မြေပြင်မှာ အဆမတန် နိမ့်စောင်း လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် ဤကဲ့သို့ လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလာမည်ကို ကျွန်ုပ် ကြိုတင် သိပြီးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှိုင်းလုံးကြီးများကို သင်္ဘောဦးဖြင့်ခံရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသော်လည်း မုန်တိုင်းသည် မိုင် ၆၀ နှုန်းမှ ၁၀၀ ခန့်အထိ ပြင်းထန်လာသဖြင့် ကြောက်ဆူးကြိုးပြတ်ကာ သင်္ဘောသည် လည်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ တောင်ငယ်ကလေးတစ်လုံးပမာဏရှိသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် သင်္ဘော နံဘေးကို တစ်ဟုန်တည်း ရိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းခြေဆီသို့ ပါသွားပြီးလျှင် သင်္ဘောလုံးနှင့် ကမ်းခြေသို့ ရိုက်ခတ်လိုက်ကြောင်း သိရပြီး နောက် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မသိရတော့ဘဲ သတိမေ့၍ သွားလေ၏။

*

ကျွန်ုပ် သတိပြန်၍ ရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ 'ဖတူဟီဗာ' ကျွန်း ကမ်းခြေရှိ ကျောက်များပေါ်သို့ ရောက်နေလျက် ကျွန်ုပ်၏ သင်္ဘောသား တိုင်း ရင်းသား လူမည်းတစ်ယောက်က ပါးစပ်ထဲသို့ ရေများ လောင်းထည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လျောင်းရာမှထ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ငလျင်ကြီး လှုပ် သည်ကိုလည်းကောင်း၊ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးဖြင့် ပါ၍လာသော 'နန်နက်တီ' သင်္ဘောမှာ ကျောက်ကမ်းဝါးနှင့် ရိုက်မိသဖြင့် လွင့်စင်ကျသွားသည်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းစွာ သတိရမိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့် လိုက်ရာ ရှုမြင်၍ မကောင်းလောက်အောင် ရှိနေသော အပျက်အစီးများကို တွေ့ရ ၏။ ကျောက်တောင်မှ ပြိုကွဲကျလာသော အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်တုံး ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ ပြာလဲ့သော အရောင်ရှိသည့် မီးတောင်ချော်မြုပ် ဖြစ် နေသည့် ကျောက်တုံးကလေးများ နေရာအနှံ့အပြား ပြန့်ကြဲလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျောက်ကမ်းပါးယံများနောက်ရှိ တောကြီးမှာလည်း တစ်ခါတည်း

www.burmeseclassic.com

၁၇၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ကျောက်တုံးအချို့အကြားမှ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ ထွက်နေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရတော့သည်။

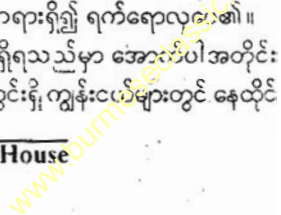
ကျွန်ုပ်မှာ ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် ဒဏ်ရာအနာတရ မရရှိဘဲ ရှိလေရာ အတော်အတန် နေသာထိုင်သာရှိသောအခါ ကျွန်း၏ အခြေအနေကို လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်၏။ ငလျင်၏ ဒဏ်ဖြင့် ပင်လယ်အောက်ရှိ မြေပြင်မှာ ကွဲပြားကာ 'တေအိုကေ' တောင်ကြားကို တစ်ခါတည်း ဖုံးအုပ်သွားတော့၏။ ကျွန်းကလေးပေါ်၌ တိုင်းရင်းသားရာပေါင်းများစွာ ရှိသည့်အနက် လူ ၂၀ ခန့်သာ မထိမခိုက်ဘဲ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ သင်္ဘောသားများကား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကံကောင်းကြကုန်၏။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သာ ခြေတစ်ဘက် ကျိုးသွား၍ အခြားသူများမှာ ပြောပလောက်အောင် ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မရှိကြချေ။ နန်နက်တီသင်္ဘောသည် လေပြင်းတိုက်ခတ်၍ လှိုင်းပုတ်ပြီးနောက် မုန်တိုင်းဖြင့် ပါသွားပြီးလျှင် ကမ်းခြေမှ ကိုက် ၂၀၀ ခန့်ဝေးသော နေရာတွင် ကျောက်တုံးကြီးများကြား၌ တင်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောပျက်မှ ပျဉ်ချပ်များကို ခွာပြီးလျှင် လှေတစ်စင်းဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ ဤ လှေတည်ဆောက်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်တွင် ရှိနေသည့် 'ဟီဗာအိုအာ' ကျွန်းသို့ အရောက်သွားရန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကျွန်းကလေးသို့ ၂ လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ ၃ လလျှင်တစ်ကြိမ် ပြင်သစ်ပိုင် ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လေ့ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောပျက်မှ ရနိုင်သမျှ ပျဉ်ကောင်းများနှင့် သံကိရိယာများကို ယူပြီးလျှင် လှိုင်းလေခံနိုင်မည့် လှေကြီးတစ်စင်းစပ်လျက်ရှိရာ ကျွန်းပေါ်တွင် ရက်သတ္တ ၆ ပတ်ခန့်နေခဲ့ရ၏။ ဤအချိန်များအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲနက်များရှိရာ 'တေအိုကေ' တောင်ကြားလိုဏ်ဂူကြီးကို စိတ်မပျက် ရှာဖွေလျက်ရှိနေခဲ့၏။ သို့သော် လူမည်းတို့က တစ္ဆေ ချောက်သည်ဆိုသော တေအိုကေ လိုဏ်ခေါင်းကြီးကား အပေါ်အမိုးမှ ပြိုကျပြီးလျှင် အမိုးပေါ်သို့လည်း တောင်ကမ်းပါးယံမှ ပဲ့ကျသည့် ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ တိုင်အိုတီမှာလည်း ငလျင်လှုပ်၍ ရွာကို ကျောက်တုံးများ ဖုံးသွားရာတွင် ပါရှိသွားပြီဖြစ်၍ ၎င်း၏အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ လူမည်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ စေတနာသဒ္ဓါတရားရှိ၍ ရက်ရောလှလေ၏။

သူ၏ အကြောင်းကို နောင်ထပ်မံ သိရှိရသည်မှာ အောင်ပေါ်အတိုင်း ဖြစ်၏။ တိုင်အိုတီမှာ ကောင်းပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ကျွန်းငယ်များတွင် နေထိုင်

သော ကျွန်းသားများတွင် အများအားဖြင့် ဖြစ်လေ့ရှိသော 'ပင်လယ်နုနာ' တစ်မျိုး (အနာကြီးရောဂါ) ရှိသူဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို တဟီတီကျွန်းရှိ အာဏာပိုင်များ သိရှိလေရာ ၎င်းအား သက်ဆိုင်ရာမှ အစိုးရပိုင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်ရှိ နုနာရုံသို့ ပို့ရမည် ဖြစ်၏။ တိုင်အိုတီမှာ ထိုအကြောင်းကို သိ၍ အကယ်၍ သေပင်သေရ သော်လည်း မိမိ မွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်သော 'ဖတူဟီဇာ' တွင်သာ သေမည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ သဘောဖြင့် ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ငလျင်၏ ဘေးဒဏ်ဖြင့် မသေစေကာမူ တိုင်အိုတီမှာ ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရောဂါဆိုးကြီး ဖြင့် သေရမည်ဖြစ်ရာ ယခုသေရခြင်းမှာ သူ၏ အရှက်ကို လူအများမသိမီ ဖုံးကွယ်သွားနိုင်သေးသဖြင့် သူ့အတွက် မြတ်သော သေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

နောက်ဆုံး၌ လေ့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဟီဇာအိုအာ' ကျွန်းမှတစ်ဆင့် တဟီတီသို့ ကောင်းမွန်ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားရာ ထိုအခါမှ ဖတူဟီဇာကျွန်း ၏ ကံကြမ္မာကို လူများ သိကြရတော့၏။ သတင်းစာများတွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြချက်များကို ရေးသားဖော်ပြကြလေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဖတူဟီဇာကျွန်းသို့ ၂ ကြိမ်မျှ ရောက်ခဲ့၏။ ရောက်သည့်အခါတိုင်းလည်း ကျောက်တုံးများ၊ ကျောက်ဆောင်များ၊ တိုင်အိုကေတောင်ကြားတွင်ရှိသည့် ဆာပိုလိုဏ်ခေါင်းကြီးကို ရှာဖွေခဲ့၏။ သို့သော် အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ တစ်ကြိမ်တွင် မာထိုဆာကျွန်းမှ ဘူမိဗေဒပါရဂူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ စုံစမ်း ကြည့်ရာ ဤကျွန်းစုများတွင် ကုန်းအတွင်းသို့ မြေအောက်မှ လိုဏ်ခေါင်းဖြစ်၍ ဝင်နေသော လိုဏ်ဂူပေါင်းများစွာ ရှိကြောင်းဖြစ်၍ ဝင်နေသော လိုဏ်ဂူပေါင်း များစွာ ရှိကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာ တစ်ခါတစ်ရံ အထင်အရှား ရှိနေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာ ကမ္ဘာ့ နိယာမ သဘာဝတရားများပင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။

တိုင်အိုတီ ပထမပေးသော ပုလဲနက် ၂ လုံးနှင့် လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းမှ သူ ရှာဖွေငုပ်ယူပေးသော ပုလဲ ၁ လုံးစသည်ဖြင့် ပုလဲနက် ၃ လုံးကို ရောင်းချရာ ခေါင် ၁၀၀၀ မျှ ကျွန်ုပ်ရရှိပါကြောင်း။

မှတ်ချက်။။ Sinolair Lockhart ရေးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မြန်မာ ဘာသာပြန်ဆိုပါသည်။

ဒဂုန်ရွှေများ